

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СТРАСТ И ИЛЮЗИИ

Превод от английски: Елена Кодинова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Моника Грант посегна за поредната книга, която щеше да прибави към купчината в ръцете си. Взе томче с меки корици, прегледа го и го върна на полицата. Действието се развиваше на Карибските острови. Вече беше избрала една история от тази част на света плюс още няколко от чужбина. Не, помисли си тя, мрачно изучавайки изложеното пред нея. Беше в настроение за нещо американско, нещо съвременно, нещо драматично. Прехвърли още две книги, преди да се спре на трета, която натъпка под мишницата си при останалите. После крадешком се огледа.

За нейно облекчение книжарницата беше полупразна. Един човек разглеждаше книгите по-наляво в секцията „Игри и хоби“, през две редици вдясно, в отдел „Психология“, също имаше клиент, още няколко бяха пръснати покрай полиците с документални книги. Но „Романтични истории“ бяха изцяло нейни.

С доволна усмивка тя сложи най-отгоре едно списание, за да прикрие избраните книги, най-близки до сърцето ѝ, после небрежно пое към лавиците с бестселъри. Все водачи в класациите по продажби, от автори, които тя се надяваше да интервюира по време на предстоящите им представления в Бостън. Огледа се още веднъж внимателно наоколо и тръгна към касата.

Късметът беше на нейна страна. На гишето за плащане бяха само тя и касиерът — внимателен младеж, който тактично таксува покупките ѝ, без да коментира нито избора ѝ, нито смутения ѝ поглед, който тя се мъчеше усърдно да прикрие. Прииска ѝ се да я беше попитал нещо, за да му разкаже историята за приятелката си в болницата, която е безнадеждно пристрастена към любовните истории. Но той не я попита нищо и тя си тръгна, без никой да я забележи.

Чак когато книгите бяха прибрани на сигурно място в чантата ѝ и скрити от чужди погледи, тя се осмели да вдигне очи към касиера.

— Благодаря. — Вече бе по-спокойна и му се усмихна.

Той ѝ кимна.

— Заповядайте пак.

— Разбира се — каза тя и знаеше, че ще е така. Следващата седмица, следващия месец или по-следващия... зависи кога ще ѝ свърши запасът, тя ще се върне пак тук.

Моника притисна съкровището към гърдите си и излезе под ярката светлина на късното утро. Пое дълбоко и с удоволствие въздух и тръгна към къщи. Но изведнъж нечие тяло се удари силно в нейното и я притисна до бетонната стена на сградата. Тя загуби ума и дума и се свлече на тротоара, останала без дъх, глуха за крясъците около себе си. Изведнъж точно до ухото си чу дълбок глас:

— Добре ли сте, госпожице?

Простена, борейки се да си поеме въздух, без да помръдне от мястото, на което бе паднала — до стената, със свити под себе си колене. Все още здраво стискаше багажа си към гърдите, сякаш да го предпази от посегателство. Главата ѝ бе наведена и светлокестенявите ѝ къдрици се спускаха пред лицето като воал, зад който тя бавно възвръщаше спокойствието си.

— Госпожице? — чу тя пак дълбокия глас и една внимателна ръка отметна косите ѝ. — Ранена ли сте?

Все още със затворени очи, Моника поклати глава.

— Струва ми се, че не — прошепна, но почувства смъдяща болка на челото и на рамото си.

— Можете ли да се изправите?

Тя пак поклати глава:

— Дайте ми една минута.

Мъжът, притекъл ѝ се на помощ, леко я хвана за ръката и посегна към джоба на ризата си.

— Ето. Притиснете това до главата си. — Но веднага го направи сам. — Одраскана сте на слепоочието. Не изглежда сериозно. Някъде другаде боли ли ви?

Тя вдигна трепереца ръка, взе носната му кърпа и я притисна към слепоочието си.

— Рамото. — Чак тогава отвори очи, за да прегледа сама удареното. Щеше да е по-добре, ако това се бе случило през зимата и тя бе навлечена от глава до пети. Но беше средата на юни, беше горещо и тя носеше рокля с гол гръб, която не можа да я защити,

когато се блъсна в стената. Рамото ѝ бе зле ожулено, досещаше се вече каква гледка представлява и челото ѝ.

— Можете ли да си движите ръката?

Направи опит, от който лицето ѝ се сгърчи, но успя да я вдигне.

— Всичко е наред. Предполагам, че е само натъртена. — След това видя насъбралата се в полукръг около нея тълпа и премигна с неприязън.

— Хайде, приятели. — Мъжът, който се грижеше за нея, веднага разбра, че има нужда от спокойствие и махна с ръка към хората. — Разотивайте се. Тя е добре.

Моника усети авторитетната нотка в гласа му и тогава за първи път вдигна очи, за да погледне човека, който ѝ се бе притекъл на помощ. Той бе приклеknал до нея, едното му коляно бе опряно на тротоара. Носеше тъмносини панталони и същата на цвят риза със значка на предния джоб и полицейски нашивки на ръкава. На главата му имаше униформена шапка като на всички патрулиращи полицаи. Ако не беше изненадващо доброжелателната дълбочина на кафявите му очи, тя щеше инстинктивно да се стегне. Вместо това, объркано се взря в него, докато събере сили да се изправи.

Той остана с нея и ѝ предложи подкрепата си. Хвана я за лакътя и през кръста. Когато стана ясно, че ще може да се задържи на крака, той я пусна.

— По-добре ли сте? — Гласът му беше дълбок и топъл като погледа му.

— Все още треперя... но, да. — Попи челото си с чистата носна кърпа, която той ѝ бе дал, сгъна я и пак я сложи на подутината на слепоочието си. — Сигурно по-късно ще имам ужасно главоболие — засмя се тя едва-едва. Чувстваше се странно притеснена. — А между другото какво ме удари? — Осмели се да погледне през рамото му и видя, че минувачите са се разпръснали, нямаше и следа от любопитната тълпа.

— Джебчията — отвърна той тихо.

Моника се ококори невярващо и вдигна очи към проникателния поглед на полицаия.

— Джебчията?

Устните му се свиха.

— Ако партньорът ми не го хване, няма как да разберем, нали?

Проследи погледа му, насочен нагоре по улицата, после обърна очи към дамската си чанта и сака с книгите. Изглеждаха недокоснати. Тя несъзнателно ги притисна още по-близо до себе си.

— Мислех си, че джебчиите са ловки. А този, който ме блъсна, май не знаеше значението на тази дума.

За нейно раздражение полицаят се засмя:

— Не представлявате голямо предизвикателство за един джебчия. — Очите му се плъзнаха по стройната ѝ фигура и тя силно се изчерви. — Не виждам да имате джобове. Освен ако — продължи той спокойно, преди тя да може да реагира на огледа му — не е търсел жертва. Той бягаше от нас.

— Това обяснява всичко — сопна се Моника с блеснали очи. — Защо толкова хора пострадват, когато вие, момчета, тръгнете да преследвате някого? — Изви глава и погледна с неприязън към рамото си.

Спасителят ѝ изглеждаше невъзмутим.

— Неприятно е, като се случи, но не можем да направим нищо, когато някой като вас се носи унесен из тълпата. — Той направи пауза, достатъчно дълга, за да намекне за колебанието му, после продължи двусмислено: — Предполагам, че е било чиста случайност.

— Случайност? — извика тя и изгледа ядосано лицето му под сянката на козирката. — На мен ми се случи нещастие, ето какво стана. И ако намекувате, че аз нарочно съм се блъснала в този човек и сама съм си търсела белята... — Но в този миг разбра какво всъщност искаше да каже той и го погледна втренчено. — Почакайте, почакайте... — Тя примижа и си спомни за нещо, станало по друго време и на друго място, и потрепери, преди да може да се овладее.

— Добре ли сте? — попита той още по-внимателно, притеснен от внезапната ѝ бледост. Протегна се и я прихвана, но преди тя да успее да му отговори, се приближи партньорът му, очевидно ядосан. — Нямаме късмет, така ли?

Новодошлият свали шапката си и си избърса челото с ръка.

— Съжалявам, Майк, изпуснах го. Сигурно познава всяка уличка и алея наоколо. Тя знае ли нещо? — кимна към Моника, която в момента искаше единствено да се върне на хладно в апартамента си. Не ѝ харесваше жегата. Не ѝ харесваха и втренчените погледи на минавачите. И определено не харесваше полицаите.

— Опитвам се да разбера — каза полицаят, когото партньорът му бе нарекъл Майк. Той се извърна отново към Моника. Бръкна в задния си джоб, извади малък бележник и го отвори. — Бих искал да ви задам няколко въпроса, госпожице.

Моника въздъхна и се опита да си спомни каква прекрасна утрин се откриваше пред нея само преди няколко минути.

— Абсолютно ли е необходимо? Искам да си ходя. — Меко кресло, разхладителна напитка и първият от тези разведряващи романи — това ѝ се струваха най-желаните неща в момента.

— Необходимо е. — Той извади писалка от джоба си. — Името ви?

Миналото пак я връхлетя.

— За какво ви е името ми?

— Обичайна формалност. Може да ни помогнете да го хванем, който и да е той. — Завъртя глава в посоката, в която бе изчезнал заподозреният.

— Но аз не го видях — продължи да спори Моника. — Ако го бях видяла, щях да го избегна. Искане ми се да помогна, но...

— Може ли да видя чантата ви? — попита той учтиво. Учтиво... но твърдо.

Тя почувства, че настръхва.

— Разбира се, че не! Не можете да спирате хората по улиците и да...

— Ако преценя, че пречите на правосъдието, мога.

— Преча на правосъдието? Това е абсурдно! Аз най-невинно си купувах книги в книжарницата... — Спомни си за книгите си и ги обгърна по-здраво с ръце.

Полицаят вече си водеше бележки.

— Ето че се разбрахме. — Партньорът му се отдалечи, за да докара колата и да се обади в управлението. — Тогава какво се случи?

Объркана, тя се облегна на стената.

— Платих си книгите, излязох от магазина и тръгнах по улицата. И тогава... храс! Останалото го знаете.

— Накъде отивахте? — Той внимателно я разглеждаше, обаче тя не продумваше, раздразнена от посегателството върху личната ѝ свобода. Караницата с него не ѝ бе помогнала много. Мълчанието

можеше да се окаже по-резултатно. Полицаят усети номера ѝ и свали долу бележника си. — Наоколо ли работите?

Моника го гледаше с колкото можеше по-голям инат и се опитваше да го презира, но само установи, че е най-хубавият полицай, когото някога беше виждала. Висок, загорял от слънцето, с волеви черти. От него се излъчваше изисканост, с която можеше да мине за съвсем почтен гражданин на Бостън, освен за служител на полицията на града. А и беше настойчив и много умен.

— Да не би да криете нещо? — попита той по-бавно и присви подозрително очи.

Зададе ѝ единствения въпрос, който тя не можеше да отмине с мълчание, от страх да не се издаде сама.

— Разбира се, че не!

— Тогава ми кажете името си.

Поколеба се за кратко, като пак се зачуди как е могъл да стане полицай. Очите му... кафяви, почти златисти от топлотата в погледа му... бяха по-убедителни от всякаква заплаха на закона.

— Моника. Моника Грант.

— Моника Грант — каза той на глас, за да провери как звучи и тя за миг се уплаши, че ще я разпознае. Но на работа използваше второто си име. Трябваше да има друга причина за мълчанието му. Тогава той сякаш си спомни задълженията си, рязко вдигна бележника и записа името. — Адрес?

Е, сега вече нямаше как да не разбере.

— „Уест Седар“ 145.

— А-а, Бийкън Хил.

— Точно така. — Зачака обичайната подигравателна забележка, но не я чу. Вместо това, той пак свали бележника.

— Хубав квартал. Отдавна ли живеете там?

Знаеше, че не му влиза в работата, но без да се усети, отговори:

— Вече четири години.

Той се усмихна и тя се почувства възнаградена.

— Не сте родена в Бостън, нали? Говорите по-различно от тукашните. — Изглеждаше искрено заинтригуван, по-скоро като мъж, отколкото като полицай. Не можа да се въздържи и отвърна на усмивката му с усмивка.

— Също като вас. — Стори й се, че бе чула акцент и в неговия говор, който доста се различаваше от бостънското наречие. — Средния изток... предполагам?

Той повдигна едната си вежда.

— Почти улучихте. — Но повече нищо не каза. В този момент партньорът му докара колата. Високият полицай първо съсредоточи вниманието си върху патрулката, после отново се обърна към Моника: — Ще трябва да преровя чантите ви. Има вероятност нашият човек да е изпуснал нещо в тях.

— Това е невъзмож...

Вдигна ръка, за да спре избухването й.

— Без ваше знание, разбира се.

— Казвам ви, че нещата ми са недокоснати.

— Такава ми е работата, госпожице Грант. Погледнете разумно. От няколко месеца някакъв тайнствен ловък крадец тероризира този квартал. Ако е докоснал нещо ваше, ще можем да свалим отпечатъци от пръсти. Това е все някакво начало.

Моника разбираше, че в предположението му има смисъл, но въпреки това идеята да бъде претърсена не й харесваше.

— Значи... аз пак ставам изкупителната жертва?

Той не обърна внимание на сарказма и направи още една крачка към нея, като й говореше внимателно, почти нежно:

— Разбирам, че това ви се струва неловко тук, на улицата. Може да седнем в колата, да отидем у вас или... да ви откараме до управлението.

— Управлението? — възкликна тя, после бързо снижи глас. — Не искам да ходя в полицейския участък. Това е абсурдно!

— Може и така да е — той не откъсваше очи от нейните, — но трябва да ви проверя.

Чувстваше се изтощена и внезапно усети пулсираща болка в слепоочието, затова наведе глава и затвори очи. Умореният й вид явно реши нещата.

— Хайде, ще ви закараме у вас. Малко лед върху удареното ще ви дойде добре. — Без да каже нищо повече, той я хвана за ръката и я заведе до колата, внимателно я настани на задната седалка и седна до партньора си на предната.

Пътуваха до апартамента ѝ по-малко от пет минути. Моника се бе облегла безнадеждно назад и се чувстваше жертва не само на беглеца, който я бе ударил и изчезнал, но и на самия закон. Разбра, че нямаше аргумент, който да отклони полицаия от намерението му да я претърси. Очевидно бе твърдо решен и ако продължаваше да се опъва, можеше по-скоро да си навреди, вместо да си помогне. По отношение на закона нямаше какво да крие. В дамската ѝ чанта имаше обичайните женски дреболии. Но книгите... когато видеше тези книги...

Скоро полицейската кола спря на улица „Уест Седар“. Моника слезе и хукна по стълбите, но преди да ги преполови, красавецът я настигна. Беше прекалено устремена към сградата и не чу, че патрулката си замина. Неколкоминутната почивка в колата я бе освежила. Със забележителна пъргавина взе двете стълбищни площадки до апартамента си, а може би бе нетърпелива да избяга от своя пазач? Той я следваше само на едно стъпало разстояние и търпеливо изчака, докато тя отключи вратата.

Като влязоха, Моника хвърли дамската си чанта на канапето във всекидневната, шмугна се за секунди в спалнята, за да остави чантата с книгите на свободното място на полицата, където лесно можеше да я наглежда, после влезе в банята. Един поглед към огледалото я накара да простене, после я обхвана паника и накрая се наведе към стъклото пред себе си.

— Голяма цицина, нали? — чу тя глас, който идваше откъм вратата.

Моника трепна уплашено.

— О! Вие ли сте? — извика тя. Бе очаквала, че поне тук ще ѝ бъде позволено да се усамоти.

— Помислих си, че може да имате нужда от помощ — отвърна той невъзмутимо, разглеждайки удареното слепоочие.

Тя се извърна и също започна да го разглежда.

— Защо не ми казахте, че е толкова зле?

— На улицата не можехте да направите нищо за раната си. Елате, нека да погледна. Имате ли кърпа?

Моника коленичи до шкафчето под мивката, извади чиста кърпа и му я подаде.

— Как се казвате? — попита тя съвсем спонтанно.

Полицаят мълчеше, докато слагаше кърпата под топлата струя на чешмата и изстискваше излишната вода.

— Хората обикновено не се интересуват от такива подробности. Ченгето си е просто ченге. — Започна внимателно да почиства раната на слепоочието ѝ.

Тя стисна зъби, за да не се издаде, че я боли.

— Да, но това ченге стои в банята ми и се прави на доктор и аз бих искала да знам как да се обръщам към него. Ох! — Тя трепна. — Внимавайте!

— Боли ли?

— Мммм.

— Съжалявам. Опитвах се да го почистя. — Той продължи да обработва раната, изплакна кърпата и пак я вдигна към слепоочието ѝ.

Моника се загледа в отражението му в огледалото.

— Е?

Той прецизно почистваше раната.

— Няма нужда от шевове. Ако си мислех, че трябва да се зашие, щях да ви закарам направо в болницата. Имате ли някакъв антисептик?

— Името ви?... — И тя можеше да бъде инат.

Мъжът се изправи и хвърли кърпата в мивката. После я погледна в очите.

— Майкъл. Майкъл Шоу. — И протегна напред своята силна, но фина ръка. — Антисептикът, моля?

Тя го погледа още няколко мига, опитвайки се напразно да разгадае кодираното послание в очите му. Изведнъж банята ѝ се стори много, много малка.

— А?... Да. Сама ще се погрижа за това — заекна тя и отдели очи от неговите. Отвори аптекката и извади един спрей, който той веднага взе от ръцете ѝ.

— Затворете си очите — нареди ѝ и тя се подчини. Изви ръка и я сложи над веждата ѝ за допълнителна защита, напръска раната и мрежата от драскотини около нея.

Моника изохка при внезапната болка, но веднага след това почувства облекчение.

— Е, така е по-добре. — Когато антисептикът изсъхна, вече дишаше по-леко. Но облекчението ѝ не трая дълго, защото Майкъл Шоу се зае с рамото ѝ, преди да успее да предвиди следващото му

действие. — Мога и сама — възпротиви се тя, но никой не я чу. Той хвана здраво ръката ѝ и повтори лечението върху по-малката от двете рани.

Но въпреки че бе по-малка, беше по-болезнена. Моника ставаше все по-чувствителна към докосването му, към начина, по който пръстите му с лекота обвиваха ръката ѝ, към загара на шията му, която се виждаше през отворената яка на ризата, и как ѝ се налагаше да вдига високо поглед, за да види лицето му.

— Доколкото разбирам, живеете сама — отбеляза той, като за миг отклони внимание от раната.

— Това за протокола ли е? — подразни го тя доброжелателно.

— А искате ли да бъде?

— Не особено. Предпочитам хората да предполагат, че с мен живеят двама бодигарда и ръмжащ доберман.

Той приключи с почистването на раната и посегна към антисептика.

— Имали ли сте неприятности досега?

— Не — каза тя, — но никак не ми се иска да викам злото. — Затаи дъх, когато хладните капчици докоснаха раната, после бавно издиша.

— Ето, готово — каза той и сложи капачката на спрея. — Мисля, че това е достатъчно.

Моника огледа сръчната му работа.

— Добре се справихте, Шоу. Това беше повече, отколкото задълженията ви повеляват. — За миг, зареден с електричество, погледите им се срещнаха и тя прошепна още по-нежно: — Благодаря.

Той също се вгледа в нея за няколко секунди, сякаш се учуди на нещо, после бавно се усмихна.

— Удоволствието беше мое — каза той и имитира, че вдига въображаема шапка от главата си. И чак тогава тя видя, че той наистина има фуражка. Косата му беше гъста и здрава. В тъмнорусата маса се виждаха и сиви нишки и му придаваха още по-голямо достойнство. Ако не носеше униформа, никога не би предположила, че е полицай. — Нещо не е ли наред? — попита я. По устните му още имаше следа от усмивка.

Почувства, че не може да контролира въображението си и откъсна поглед от неговия.

— Ще отида за малко лед — промърмори тя и тръгна към кухнята.

Появи се след минути с торбичка лед, притисната до слепоочието си, и намери Шоу във всекидневната. Той много спокойно и целенасочено претърсваше чантата ѝ. Раздразни се, но знаеше, че няма как да го спре, затова отиде до любимото си пъстро камъшитено кресло и потъна в удобните възглавници на него.

— Намерихте ли нещо интересно? — попита тя хладно и кръстоса крака. Опитваше се да се прави на безразлична.

— Още не — отвърна той и разпръсна принадлежностите ѝ на масичката. — Портмоне, чекова книжка, чантичка за гримове... — Вдигна поглед. — Мислех, че не носите грим.

— Не нося.

— Но понякога се гримирате?

— Понякога. — Когато излизаше, и на работа. В дни като този по правило оставаше естествена. Чу, че ципът на чантичката за гримове се отваря и след това се затваря. — Други въпроси?

— Празна кутия за очила. Защо е празна?

Ръката на Моника се стрелна към главата ѝ.

— Слънчевите ми очила! О, не! Сигурно са паднали, когато ме блъснаха!

Той вдигна поглед, леко развеселен.

— И какво правеха на главата ви?

— Държаха косата ми, за да не ми пада в очите — предложи тя шеговито. — Освен това, слънцето светеше страшно силно и в книжарницата. — После стана сериозна. — Жалко. Бяха страхотни.

— По предписание ли ги носехте?

— Не. Просто... просто... страхотни. — „Маркови“ щеше да прозвучи претенциозно, а тя по принцип не се държеше така. — Има ли шанс да ги намерим?

Полицаят поклати глава и продължи да рови в разнообразната купчина от карти и касови бележки, разпръснати в чантата ѝ.

— Съмнявам се. Някой вече си ги е присвоил, особено ако са толкова страхотни, колкото казвате. — Размаха връзка ключове. Беше различна от тази, с която отвори вратата. — За къде са?

— За работното ми място.

— Къде е то?

Пое си въздух, канейки се да протестира, но той ѝ хвърли един строг поглед и тя се отказа.

— „Бойлстън“ 110.

— Харпър Билдинг?

— Аха. — Вече ставаше напечено и тя предчувстваше какво ще последва.

— Какво работите?

— Работа в радио.

— УБКБ?

— Точно така. Вие доста добре познавате Бостън. — Един от начините да избегне най-лошото бе да смени темата колкото се може по-бързо и непринудено. — Откога живеете тук? — Все още в гласа му се долавяше този неопределим акцент.

Видя как Майкъл разтърси чантата, за да не би да пропусне нещо.

— Няколко седмици. — Внимателно започна да връща вътре всичко, което беше извадил.

— Няколко седмици? Не е възможно да сте новак... — Тя се настани по-удобно на стола, подпря лакът на страничната облегалка и пак притисна торбичката с лед към главата си.

Той се облегна по-непринудено назад.

— Защо не?

Моника се поколеба, защото ѝ се искаше да бъде тактична.

— Обикновено новаците са момчета. Вие сте мъж. — В момента, в който го каза, вече съжеляваше. Прозвуча като подценяване.

— Вие сте забелязали? — Той се усмихна кисело.

Благодарна бе, че ледът охлаждаше пламналите ѝ страни и помагаше да не се поддаде на забележката му.

— Няма как да не забележа. Сигурно от възрастта сте станали по-бавен. Оставихте партньора си сам да тича след крадеца.

Дълбоките му кафяви очи светнаха развеселено.

— Може би съм избрал да остана с вас. Както вече казахте, аз съм мъж.

„А аз съм жена“ — довърши тя мисълта. Колкото и да се опитваше да не обръща внимание на намеците му, не можеше.

— Вие сте полицаи — припомни тя и на двамата. — На колко години сте? — Чувстваше се съвсем в свои води, като преобръщаше

разговора по този начин.

Майкъл задоволи любопитството ѝ:

— Трийсет и осем.

— И току-що сте постъпили в полицията? — попита тя изненадано.

— Всъщност аз съм в командировка.

— В командировка. Това е нещо ново. Какво означава?

— Означава — обясни той търпеливо, — че ще патрулирам по улиците само през лятото.

— А-а. Прехвърлен сте от друг участък? — поинтересува се тя. Той кимна и тя продължи да разпитва: — От Средния изток?

— Уисконсин.

— Интересно. — Така си беше. Въпреки нощните си спорове по радиоефира със и за полицията, никога не бе чувала за подобно нещо. Но преди да му зададе още въпроси, той се изправи и се заразхожда из всекидневната. — О, претърсването не е приключило, така ли? — заяде се тя, докато той прелистваше купчина списания на полицата до стереоуредбата.

— Проявявате любопитство. Аз също.

На Моника смътно ѝ се струваше, че не полицаят, а мъжът в него беше любопитен. Пак усети как присъствието му изпълва стаята. А имаше и нещо около мъжете в униформа...

Притеснена от последните си мисли, тя се сви в стола си.

— Къде е партньорът ви?

Майкъл стоеше до камината и разглеждаше множеството дървени фигурки, които отрупваха полицата. Цялата стая, а и целият апартамент бяха бели, просторни и слънчеви. Тъмните фигурки ясно се открояваха.

— Отиде да обядва... Вие ли сте ги правили?

— Не... Вие не ядете ли?

— По-късно... Кой ги е правил? Много са добри. — Вдигна любимата фигурка на Моника — майка с дете на ръце. Нещо, за което напоследък тя все по-често мечтаеше. Имаше нещо страшно лично в начина, по който пръстите на този мъж докосваха дърворезбата.

— Един приятел — отвърна тя по-спокойно. — Живее в Северен Върмонт и излиза от усамотението си само веднъж годишно.

Майкъл кимна и внимателно върна фигурката на мястото ѝ, после обиколи около дивана и пак седна. Наведе се напред и подпря лакти на коленете си, а пръстите му бяха преплетени. Приличаше на оживял „Мислител“. Моника го разглеждаше и се чудеше какви дълбоки мисли се въртяха в главата му, беше любопитна против волята си. Но той бе полицай.

— Да не би да съм под домашен арест? — каза тя настъпателно, но тихо.

Той вдигна поглед и се засмя:

— Не съвсем.

— Все още ли съм основният заподозрян?

— Изглеждате съвсем невинна. Но все пак не мога да проумея защо се държахте така враждебно там.

— А вие как бихте реагирали, ако бяхте на мое място? Излизате от книжарницата и ви блъскат в стената, после ви подлагат на разпит. — Тя спря в очакване. Но единственото, което чу, бе позвъняването на вратата.

Майкъл веднага се изправи.

— Аз ще отворя. Това е Джо.

От удобното си място Моника го наблюдаваше как натиска копчето, за да говори с партньора си по домофона, после натисна друг бутон, с който отвори вратата на фойето. Отиде до вратата на апартамента ѝ и след секунди се върна с няколко чанти в ръце... но без Джо.

— А сега какво? — Усети, че по гласа ѝ пролича колко е раздразнена заради странната промяна в този ден, който в началото се очертаваше да бъде съвсем спокоен.

— Обяд — обяви той и веднага се насочи към кухнята. Държеше се като у дома си.

— Почакайте малко! — Тя скочи от креслото си и го последва към кухнята. — Това е моят апартамент. Аз май не съм ви поканила. Какво си мислите, че правите?

Възмущаваше се заради принципа, но това ни най-малко не го развълнува.

— Разопаковам две порции италиански сандвичи. А сега, ако имате салфетки и нещо охладено за пиене, ние сме уредени.

— Ние?

Той се спря, трогателно несигурен.

— Ще ми правите компания, нали? Пратих Джо чак до северната част на града за тези сандвичи. Там ги правят най-добре. Но не мога да изям два.

Моника вдигна едната си вежда.

— Да не би участъкът да черпи?

Той веднага я контролира:

— Аз черпя.

Искаше ѝ се да попита защо, но не можеше.

— В хладилника има кана със студен чай. Ако знаех, че ще идвате, щях да заредя с бира. — Тя се обърна да изтърси пакетчето с лед в мивката и взе две чаши от шкафа. Когато пак се обърна към него, Майкъл стоеше с ръце на кръста.

— Не пия бира.

— Предполагах — промърмори тя импулсивно.

— От къде на къде?

Сви рамене и остави чашите на кръглата масивна маса.

— Не знам. Предполагам, че заради образа на мъжкаря. — Изведнъж ѝ стана топло и включи белия вентилатор, който висеше на тавана. Тихият му шум беше малката цена, която трябваше да платят, за живителното раздвижване на въздуха.

— Какво имате против полицията? — Той извади студения чай и наля в чашите. Тя забеляза уверените му движения и златния часовник, който блестеше на фона на загорялата кожа на китката му. Беше хубав часовник, а не евтина имитация.

— Толкова ли си личи?

— Е... от мен няма какво да криете, но се дърпахте да съдействате на разследването.

— Никой не обича да го юркат — о, думата не е много точна. — Тя предотврати протеста му, като сама се поправи: — Хората не обичат да ги принуждават да правят нещо.

— Аз не питам за хората. Питам за вас. Какво ви разстрои толкова много?

— Това влиза ли в разследването?

— Не и в полицейското разследване. — Личният му интерес остана недоизказан.

Моника се отпусна на един стол и посегна към сандвича, който Майкъл ѝ предложи. Постави го на масата пред себе си, загледа се в множеството му подправки и ѝ се прииска мислите ѝ да не са толкова натоварени. Но храната беше в унисон с настроението ѝ, което в момента представляваше смесица от много силни впечатления.

Намръщи се, докато търсеше най-точния отговор на въпроса му.

— Загубата на контрол — каза тя накрая. — Не обичам да ме притискат в ъгъла.

— Имахте избор. Аз си спомням, че ви дадох три възможности — отвърна той съвсем на място.

Слушаше дълбокия му глас и чувстваше как неприязънта ѝ се стопява и на нейно място се появява ироничност, насочена и към двамата.

— Защо не си спомням да съм правила някакъв избор?

Той помълча, после се засмя:

— В този случай не, нали? Моят избор грешен ли се оказа?

— Като се имат предвид алтернативите... не.

— Най-накрая постигнахме съгласие — обяви той. Захапа сандвича си и я погледна за миг, после обходи с очи стаята. — Домът ви подхожда.

— О? — Тя се облегна назад, чудейки се колко ли е наблюдателен. Все още не бе забелязал, че е скрила чантата с книгите. — Обяснете — подкани го тя кокетно.

— Всичко тук е открито и нелустрасано, дори и вие. — Очите му се плъзнаха по нея. — Небрежна прическа, семпла рокля, отворени сандали — никакви ограничения. Цените свободата си, нали?

Моника бе удивена колко близо до истината бе предположението му.

— Май сте си сбъркали професията. Имате усета на психолог.

— Прав ли съм?

— Доста близо до целта. — Тя се смръщи, искрено учудена. — Какво правите в полицията? Вие сте съвсем различен от останалите ченгета.

— Много ли познавате?

— Достатъчно.

В топлите му кафяви очи имаше и скептицизъм, но и закачливост.

— Не е за вярване... хубава, спазваща закона гражданка като вас. В погледа ѝ блеснаха светкавици.

— Аха. Вижте какво се случи днес на тази хубава, спазваща закона гражданка. На всичкото отгоре я държат под арест.

Той вдигна глава и тя забеляза, че челото му загрижено се е набраздило, а това още повече я обърка. Наистина беше различен.

— Не е точно така. Ами ако бяхте сериозно ранена? Нямахте ли да искате от нас да останем и да ви осигурим възможно най-бързо медицинска помощ? Ами ако този наистина ви беше окрал или нападнал? Нямахте ли тогава да се зарадвате на присъствието ни?

— При всички случаи — призна тя милостиво. — Но едва ли бих очаквала да хванете този човек.

— Това е преднамерено отношение.

— Съжалявам.

— Наистина ли?

— Да.

— Защо?

Моника се опита да не гледа толкова враждебно, но и така отношението ѝ си личеше.

— Защото смятам, че повечето полицаи само удовлетворяват егото си в работата. Не ги интересува изходът, а тръпката на преследването. Всичко е заради перченето с оръжието и палката, възможността да командваш и да караш другите да ти се подчиняват, правото да дърпаш невинни хора — наблегна на последните думи — от улицата по каквата причина ти хрумне. Власт. Нали за това става въпрос?

Майкъл довърши напитката си и я погледна право в очите.

— Така ли?

Тя изви очи към тавана и направи гримаса.

— На мен винаги така ми се е струвало.

— Може би затова и вие така се грижите за егото си — каза той предизвикателно. Гласът му беше охладнял като чая, който току-що изпи. Тя се почуди къде изчезна топлотата му и ѝ се стори, че ѝ липсва.

— Как можяхте да го кажете? Не знаете нищо за мен!

— Знам ви вас, либералните жени. В телата ви са вградени сигнални устройства срещу всеки, който има X и Y хромозоми. Комплекс от най-първичен вид.

— Това е абсурдно! — Тя млъкна и се замисли. — Всъщност е доста смешно. И го чувам за първи път!

Но на Майкъл не му беше забавно. Продължаваше да се взира в нея.

— Не е смешно, когато не искате да си държите езика зад зъбите. Този тип жени трябва непрекъснато да унижават мъжете, за да се чувстват добре. Навират грешките им в очите, за да омаловажат своите собствени. Тяхната заявка за власт. Правят го, когато са заплашени.

Изглежда, сърцето на красивия Майкъл Шоу определено е било разбито в някой миг от 38-годишния му живот. В неговия глас имаше решителност, която наистина беше страховита.

— Обобщение, което важи само за крайните случаи — каза тя по-малко хапливо.

— Точно като вашето обобщение...

Имаше известно право, но тя не можеше напълно да се съгласи. Струваше ѝ се важно да запази някакво напрежение между тях двамата. Преди малко се бе чувствала прекалено добре с него.

— Патова ситуация, полицай Шоу. Вие имате вашите предразсъдъци, аз си имам моите. — Тя стана и заговори с най-убедителния си вид. Може би бе дошло времето да се сложи край на това приключение. — А сега... ако не е прекалено нахално да поискам да остана сама... предполагам, че си свършихте работата, както и обяда.

Майкъл стана на свой ред. Изражението му беше сдържано, очите — непроницаеми.

— Значи ме гоните? — попита той. В тона несъмнено имаше нотка на сдържана ирония, но тя не я оцени. Само стана още потвърда.

— Точно така. — Постара се да се усмихне колкото се може побезразлично. — Сигурна съм, че ще си намерите друга форма на следобедно развлечение. — Излезе от кухнята, прекоси всекидневната и се отправи директно към входната врата, която отвори със замах. В края на краищата беше неин ред да демонстрира малко власт. Майкъл се приближи до нея, но ни най-малко не изглеждаше притеснен.

— Хареса ли ви обяда? — Както бе очаквал, тя не му отговори, само го изгледа. Той направи още една крачка към нея и тя трябваше да отметне глава назад. Нямаше представа какво бе намислил, но ѝ стана

ясно, че в него нямаше и капка разкаяние. — Знаете ли, Моника Грант — започна той по-нежно, отколкото ѝ се нравеше, — не сте толкова съвременна, колкото ви се иска хората да вярват, че сте.

— Какво имате предвид?

Очите му срещнаха нейните, после се преместиха на едната ѝ страна, брадичката и накрая се спряха на устните.

— Книгите ви. Дълбоко в сърцето си сте старомодно момиче.

Значи ги е видял! Тя отпусна гнева си, за да прикрие притеснението.

— Претърсили сте апартамента ми? — Но кога?

— Не. Само чантата от книжарницата.

— Нямате право!

— Влизаше ми в задълженията. Нали не сте забравили нашия джебчия? — отвърна ѝ той с дълбокия си спокоен глас. Знаеше, че ще се опита да избяга от темата и реши да не ѝ позволи. — Почти разбирам защо криехте тази чанта. Разваля имиджа ви на безгрижна самка, освободена жена в разцвета на силите си, а?

— Това е удар под кръста.

— Не е под кръста, Моника. Право в лицето. — Изведнъж ѝ се стори ядосан и много, много близо до нея. — Обзалагам се, че има моменти, в които ви се иска да се отдадете на някой мъж, да го оставите той да взема решенията за разнообразие. Но все ще се намери някой да ви каже, че трябва да бъдете силна и да стоите здраво стъпила на земята, независимо какво става. Не се ли уморявате в края на краищата... да сте все сама?

Проницателността му я разтърси до мозъка на костите ѝ.

— Какво ли знаете вие за самотата и женската природа?

— Може би не става въпрос само за женската природа. Самотата е всеобщо явление. Знам, че аз самият се уморявам... — Гласът му заглъхна и изражението му се смени. Изведнъж очите му станаха потопли, но по различен начин. Тя потъна в тях, те я погълнаха и жената вече не можеше да види нищо друго — освен душата на мъжа, отразена в погледа му.

Моника не можеше да помръдне. Искаше ѝ се да крещи, да го изгони, да възвърне остатъците от достойнството си и да се потопи в самотата си. Но той я разбираше, познаваше я.

Дори ѝ се стори, че се кани да я целуне, но нямаше сили да избегне устните му. Те докоснаха нейните леко, проучвателно, после по-настойчиво и с повече топлота. Усети как жарта му прелива в нея и се движи по тялото ѝ. Умът ѝ се опита да си спомни кой бе той, че всичко това беше неговото доказване на превъзходство, но усилието ѝ бе напразно. Това бе мъж, когото тя намираще за изключително привлекателен, и предизвикателствата му бяха неустойими.

Устните му се приближиха към нейните и нежно потърсиха взаимност. Тя усети, че съпротивата ѝ започва да се топи. Беше стопроцентов мъж. Грешно ли бе да се отдаде на насладата на мига, да си представи, че той е нейният герой? Помежду им определено имаше физическо привличане, да не говорим за сблъсъка на характери, който обикновено е достатъчен, за да се напише първата глава. И за разлика от романите, това се случваше в действителност и тя можеше да спре когато поиска.

Отвори се бавно към него, позволи си да вкуси езика и устните му, а той обви с длани лицето ѝ. Чувстваше се покорена и в същото време странно силна по свой собствен начин. Отвърна на целувката му и усети как той потрепери. Ръцете му се плъзнаха около нея и я придърпаха още по-плътно. Тя инстинктивно вдигна длани към гърдите му. Но вместо чувствената извивка на плътта, която очакваше, пръстите ѝ се натъкнаха на твърдата метална значка.

Стресна се и се отдръпна.

— Моля ви!... — каза тя задъхано и той я пусна. В мига, в който ръцете ѝ се отпуснаха, почувства, че сърцето ѝ бие ускорено.

— Не е лошо... от време на време, нали? — попита я той нежно.

Моника извърна поглед и притисна пръсти до устните си. Но Майкъл я хвана за брадичката и вдигна лицето ѝ нагоре, така нямаше избор и трябваше да срещне огнените му очи. Огънят в тях преля и в нейния поглед.

— Може би имате нужда точно от мъж, който да ви укроти — каза по-твърдо, но не сърдито.

— Нямам. — Тя произнесе думата отчетливо, меко и ниско.

— Нали така би направил дръзкия герой от вашите романи? — С вдигнатите си вежди и пронизателния си поглед, униформата, оръжието, значката и изваяната си фигура той би могъл да бъде един от тези герои.

— Това, че чета такива неща, не означава, че ги желая.

— Сигурна ли сте? — попита той. Погледът му погали за последен път устните ѝ и я накара още повече да настръхне.

— Да! — извика тя, но не беше уверена. В романтичните истории, които четеше, съществуваха измислици, за които не бе сигурна, че имат много общо с нейната собствена мечта. А и нямаше намерение да го обсъжда с Майкъл Шоу.

Той усети непреклонността ѝ и тръгна да си ходи.

— Главата ви вече добре ли е?

— Да.

— На всяка цена отидете на лекар, ако почувствате замайване или гадене.

— Добре съм. — Но сграбчи дръжката на вратата. Искаше да бъде по-стабилна във внезапно разразилата се борба между желанието и отричането му, която се усили още повече, когато той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Защо не започнете с „Мечтание за екстаз“? Изглежда ми доста добра. — Той тръгна по стълбите точно навреме, преди да бъде изблъскан. Но на средата се спря. — И, Моника? — Без да продума, тя се смръщи въпросително. — Извинявайте за бъркотията в кухнята. Ще я почистите като добро момиче, нали?

Ако имаше нещо в ръката си, щеше да го измери. Но той вече бе завил по площадката между стълбите и се спускаше по втората отсечка, преди тя да успее да измисли достатъчно жлъчен отговор. Стъпките му ритмично отекваха като барабанен ритъм и постепенно заглъхваха надолу по старите дъски на стъпалата. Когато накрая чу вратата на фойето да се отваря и затваря, тя усети, че още стои на прага. Внезапно даде воля на безсилния си гняв и затвори с ритник вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Моника постоя смръщена, чудейки се откъде се бе взела такава злъч у този мъж, и когато накрая се успокои достатъчно, осъзна, че го бе направил, за да я подразни.

— „Ще я почистите като добро момиче“ — изимитира тя прощалния му брилянтен удар. И тръгна към кухнята, за да направи точно това, но не защото му се подчиняваше, а защото беше необходимо. С две думи — нямаше кой друг да го направи.

С нова чаша студен чай в ръка тя се върна при креслото си и бавно започна да си събира мислите. Майкъл правилно я бе преценил. Държеше на свободата си. И този апартамент го доказваше.

Живееше тук, откакто се премести от Финикс преди четири години. Първото нещо, което направи, беше да свали от стените ужасните тапети, после тежките пердета от прозорците и да махне вехтите килими от пода. След това боядиса всичко в бяло. Изтърка хубаво пода, който се оказа от масивен дъб, и то красив. Оттогава си стоеше nelaкиран.

Обходи с поглед стаята, както навярно бе направил и Майкъл Шоу. Високи тавани, големи прозорци, през които влизаше много слънчева светлина. Освежителен бриз се носеше из стаите, благодарение на това че апартаментът се намираше на ъгъла на така желания от всички последен етаж, където се кръстосваха въздушните течения. Мебелите бяха тапицирани с бяла памучна тъкан, възглавниците бяха от жълта коприна, масите и полиците бяха от прозрачно стъкло. Наистина се създаваше усещане за простор.

Майкъл точно я бе преценил. Тя все още обаче се чудеше какво ли беше неговото място в живота. Не се показа такъв, какъвто бе очаквала. Въпреки последната му злъчна забележка, тя не можеше да отрече, че се бе държал любезно и състрадателно. И очевидно беше интелигентен. Странно, че все още вършеше черна работа, вместо да расте в полицейската йерархия. Може би в... Уисконсин, както каза... е

бил на друга длъжност. С какво ли се е занимавал там? Беше толкова различен...

За миг в мислите си се върна към онзи далечен ден преди четиринайсет години. Тогава беше невинно петнайсетгодишно момиче, младо и безразсъдно, откриващо за първи път цената на свободното изразяване. По това време Виетнамската война беше в предсмъртна агония и из страната се провеждаха последните мирни демонстрации. Моника беше с по-големия си брат, участник във войната, който загуби най-добрия си приятел във Виетнам. Двамата седяха кротко с група младежи пред местната наборна комисия и изведнъж стана ясно, че някой анонимен овластен чиновник е разпоредил демонстрацията да се прекрати.

Но те продължиха да седят. Спомняше си, че изпита страх, искаше да си тръгне. Но войната не спираше, убиваха хора, трябваше да изразят посланието си. Продължиха да седят и докато полицаите образуваха кордон около тях. Не помръднаха и когато тъмната редица започна да приближава. Седящата демонстрация бе разпръсната със сила, когато нервите не издържаха, и полицаите ги изнесоха от мястото на протеста.

Моника потрепери, за да се отърси от спомените. Беше оцеляла, както и останалите демонстранти. Полицейско досие и изкълчено рамо бяха малката цена, която плати, но тя беше нищо, сравнена със съдбата на толкова много млади мъже. Това преживяване обаче я накара да развие инстинктивна неприязън към всеки, който имаше полицейски нашивки на ръкава.

И Майкъл Шоу носеше такива нашивки, но някак си не можеше да събуди у нея същата неприязън. Дали заради дълбочината на погледа му, или заради нежното докосване на ръката му? Предполагаше, че и заради двете.

Освен това подозираше, че тук става въпрос за нещо много повече, но отказваше да се замисли върху него. Имаше много по-неотложни въпроси за решаване. Оттласна се от стола и отиде да се обади в радиото.

— Сами? Аз съм. Някакъв напредък с Малори? — Сам Филипс беше продуцентът на програмата ѝ, а Юджийн Малори беше експерт по съдебна тактика в Харвардския юридически факултет. Искаше да го покани в програмата си, посветена на пледирането на невменяемост.

— Току-що се свързах с него — отвърна ѝ гласът от другия край на линията. — Иска да дойде в петък.

— Иска ли? — възкликна тя. — Просто ей така? Бях сигурна, че ще намери някакво извинение. Наистина стреляхме в неизвестното! — Но сега съгласието му да бъде неин събеседник направи деня ѝ по-светъл.

До ушите ѝ долетя доволен смях:

— Това показва, че се издигаш в обществото, малката. Става престижно да се участва в твоята програма. Много скоро те ще започнат да ни търсят!

Моника весело се засмя:

— Страхотно ще е, нали? — След това говориха само за работа и тя наум си припомни предстоящите задачи. — Добре. Щом Малори ще дойде в петък, трябва да направим някои размествания. По-удобно ще е да отложим Мат Морган, отколкото щатския представител. Ще подготвим материала за подпомагане на инвалидите за понеделник.

— Звучи добре, Моника. Веднага ще му се обадя. Готова ли си за довечера?

Тя погледна издутите кафеникави пликове, притиснати до стената с дипломатическото ѝ куфарче.

— Ще бъда. Ще се видим в седем, Сами.

Веднага щом затвори телефона, тя се пресегна към пликите и започна да ги разглежда. В тях се намираше днешната тричасова програма, която най-често бе разделена на две равни части. Първата част днес беше отделена за обсъждане на автомобилните застраховки с представителя на щатския застрахователен надзор. Втората принадлежеше на автора на книга за отношенията между бащи и синове. Препрочете биографиите на събеседниците си за всеки един от разговорите и прегледа купчините от скорошни вестникарски изрезки, които Сами ѝ бе подготвил. Прегледа и книгата на писателя. После внимателно си подготви въпросите, които щеше да зададе, преди да пусне откритите телефонни линии за слушателите. Известна бе с това, че въпросите ѝ бяха целенасочени, предразполагаха хората, които се обаждаха в програмата ѝ, и целяха също така да ги предизвикат да мислят. Спечелила си бе репутация на журналист, който надушва вероятните конфликти и ги предлага за дискусии, които след това ставаха доста разгорещени.

В късния следобед тя вече се чувстваше достатъчно компетентна да води предстоящата програма. Взе си душ, преоблече се и погледна часовника. После се върна в спалнята, където погледът ѝ падна на сака с книги, който бе оставила там тази сутрин. Книгите бяха подредени в две купчини на дъното на чантата, а „Мечтание за екстаз“ беше най-отгоре.

Кога бе успял да влезе в спалнята ѝ? Или просто бе забелязал сака и след това го бе претърсил? Трябва да е било в краткото време, след като почисти раните, когато тя отиде до кухнята да търси лед. Какво ли още е видял?

И тази стая подхождаше на Моника. И в нея се повтаряше бяло-жълтата гама от останалата част на апартамента, но този път върху завивка с цветни мотиви и подходящи чаршафи, балдахин от много тънък воал и бял бамбук и малка тоалетка. Огромното огледало на тоалетката създаваше илюзията, че зад него има още една стая, също така светла и просторна.

До какви ли изводи е стигнал тук наблюдателният Майкъл Шоу? Може би е усетил, че преобладава определено женствена атмосфера — от стигащите до пода волани на покривката на леглото до подноса с шишенца за парфюм в изящни форми. Може би е разбрал, че произхожда от голямо семейство, ако е разгледал поставената в рамка на тоалетката снимка, на която бяха родителите ѝ, тримата ѝ братя, двете ѝ сестри и техните многобройни деца. Моника се усмихна, когато погледна към снимката. Беше правена на миналогодишния Ден на благодарността в семейния дом в Кливланд. Колко славно си прекараха тогава! Харесваше семейството си повече, отколкото другите можеха да се похвалят. Всеки от братята и сестрите ѝ беше интересна индивидуалност, да не говорим за родителите ѝ, които често ги вдъхновяваха с непримиримостта си към стандартите. Семейните събирания във фамилията на Грантови бяха истински хепънинги.

Тя се обърна с лице към голямата библиотека от боядисан в бяло бамбук и стъклени полици. Нищо не я разкриваше по-добре от тази библиотека и книгите, които бе събирала в нея през последните четири години — книги за работа и за удоволствие. Там имаше биографии и документални книги, психологически трудове и трилъри. Всички бяха с автографи на авторите, които в едно или друго време бяха гостували в програмата ѝ. Колекцията ѝ от любовни романи бе подредена на

отделни полици. Книгите нямаха автографи и бяха само за удоволствие. Дали Майкъл Шоу бе разгледал и тези заглавия? Ако го е направил, наистина днес му е провървяло в разследването!

Очите ѝ се спряха на новите книги. „Мечтание за екстаз“. Наистина изглеждаше добра. Сега ли да я започне? Не, каза си, по-добре да си събере мислите за програмата довечера. Но... само една глава? Няма да отнеме повече от половин час. Разбира се, би могла да мине и без това. Иначе, продължаваше да спори тя със себе си наум, ще трябва да се откъсне от сюжета точно когато той обещава да стане интересен. Много по-добре щеше да е да изчака до довечера, когато ще има поне час да чете без прекъсване.

Посегна към книгата. Дотук с разумната преценка. Сутринта имаше достатъчно изпитания и си бе заслужила тази малка награда. Само една глава... дори си нави будилника, за да не пропусне да отиде в студиото в седем.

Изтегна се удобно на дивана и подпря босите си крака на масичката, отвори книгата и зачете. За минути се пренесе в Англия по време на управлението на регентството, където семейството ѝ беше от каймака на обществото, а тя самата — напъпила роза. Беше млада и красива, уравновесена, но в същото време с темперамент, подходящ на нейните пламтящи, черни като въглен очи. Беше принудена да се омъжи за човек, когото не обича.

От неизвестното се появи един мъж. Не знаеше името му, нито защо предизвиква непрекъснато обществото. Той, изглежда, познаваше необходимите хора и вършеше всичко на своя глава, очевидно с одобрението на обкръжаващите го. Имаше нещо странно в лицето му, нещо тайнствено и загадъчно. А освен това тя го намираще за много, много красив.

Будилникът иззвъня и Моника подскочи. Нима вече беше време? Намръщи се и си отбеляза страницата, после остави книгата на леглото. Довечера, като се върне, ще почете повече. Докато се обличаше, се замисли над страстта си към романтичните истории. Наистина ли дълбоко в сърцето си беше старомодно момиче, както бе предположил Майкъл Шоу? Дали искаше някой мъж да я „укроти“? Или може би просто копнееше по възвишената любов между мъжа и жената?

Беше се влюбила веднъж. В Алън. Живяха заедно във Финикс почти две години. Първата беше прекрасна — блажено ново усещане и за двамата. Но втората година се оказа различна. Постепенно някак си се отчуждиха, започнаха да си намират различни приятели и плановете им се разминаваха. Най-накрая се споразумяха да се разделят. Нямахше наранени чувства, нито съжаление. Моника реши, че сигурно не го е обичала чак толкова много.

Но още пазеше спомени. При това хубави. Беше чувствала, че не е сама, беше се докоснала до удоволствието да се слееш с мъжа. През първата година от съвместния им живот двамата с Алън бяха настроени на едни и същи вълни. Усещането беше прекрасно.

Дали тази връзка бе отключила страстта ѝ към романтичните книги? Или може би и двете се кореняха в едно и също нещо, скрито дълбоко в нея? Откакто дойде в Бостън, бе излизала с много мъже, но нито един от тях не я бе разпалвал така, както героите разпалваха героините в нейните книги.

Ако трябваше честно да се прецени, беше силна и волева по свой собствен независим начин. Но съвсем реалистично признаваше, че иска някой ден да срещне мъж, който да е силен като нея, на когото може да се облегне, когато има нужда, когото няма да потиска, мъж като... като... Майкъл Шоу?

Промърмори нещо ядно и пъкна крак в сандала си, грабна дамската си чанта, дипломатическото куфарче и натъпканите кафеникави пликове, после пое към работата. По пътя се отби да вечеря набързо на улица „Чарлз“, прекоси парка, по който в ранната вечер обикновено нямаше много пешеходци, и влезе точно навреме в Харпър Билдинг. Никой не я бе разпознал, в това се състоеше очарованието да си анонимен глас в радиоефира. Само че час по-късно, когато свършат новините, хиляди уши ще се настроят, за да чуят нейния кадифен мелодичен глас, който щеше да се разнесе из цял Бостън и околността.

— Добър вечер — започна тя с обичайния си поздрав — и добре дошли в програмата „Открито“. Аз съм Моника Уинслоу. С удоволствие ви представям моя първи гост, члена на щатския застрахователен надзор Рандолф Поуст. Господин Поуст е назначен от губернатора преди година и половина, след като предшественикът му бе принуден да подаде оставка заради обвинения, че е замесен в

скандална мрежа за вземане на подкупи. Господин Поуст — и тя побутна микрофона по-близо до своя събеседник, — може би като начало да ни разкажете какво се промени в надзора под ваше ръководство...

Програмата протече по план от осем до единайсет. След това на връщане към къщи Моника продължи да размишлява по нея, отбелязваше добрите и лошите ѝ страни и се учеше и от двете. Когато затвори здраво зад себе си вратата на своя апартамент, не ѝ се искаше вече да се връща към работата. Предпочиташе да си сложи леката памучна нощница, да нагласи възглавницата зад себе си и да вземе книгата.

На следващата сутрин се събуди, изпълнена с решимост. В десет часа седеше на стола на фризьора си на улица „Нюбъри“ и гледаше ту неговото, ту собственото си отражение в огледалото. Накрая кротко му нареди:

— И така, Робърт. Направи го.

Робърт я погледна озадачено.

— Какво да направя, Ем Джи? — Никой друг не я наричаше с инициали. В началото на него му се стори забавно, после твърдеше, че прозвището ѝ отива. Казваше, че в него има класа и тя се чувстваше поласкана.

— Направи ми бретон.

— Бретон? Ти се майтапиш! От месеци се опитвам да те накарам да го направиш. На какво дължим този обрат? — Той обиколи изотзад и застана право срещу нея, но премигна, когато видя челото ѝ. — От какво ти е тази рана?

Същия въпрос ѝ зададоха и предната вечер на работа. И тогава, както и сега, тя го отклони със смях.

— Блъснах се в една стена.

— Измисли нещо друго. Моника Грант не се блъска в стени. Тя вижда всичко.

— Не съм — каза тя смутено. — Вървах си вчера по улица „Вашингтон“ и един мъж се блъсна в мен, без да иска. — Тя сви

рамене пред баналността на нещата. — И аз полетях към стената.

— Хм. Сигурно е изглеждало още по-зле вчера.

Тя се усмихна широко.

— Така беше. Сега отокът е спаднал. Нищо ми няма.

— Но искаш да го прикриеш. — Той пак отиде зад нея, сякаш всички уговорки за прическата трябваше да се водят чрез огледалото.

— Причината не е по-лоша от останалите.

Робърт пое дълбоко дъх, сложи ръце на раменете ѝ и издиша решително.

— След като е единствената, която можеш да намериш, предполагам, че ще трябва да го направя. Откога ти казвам, че така ще омекотиш вида си, ще изглеждаш по-ефирна. — И той направи пояснителен жест с пръсти. — Романтиката е в... нали го знаеш това?

Не му отговори, просто посочи с пръст към главата си.

— Почвай... преди да съм променила решението си... — После се засмя, а Робърт веднага посегна към ножиците.

Следобед Моника бе потънала в трактат за данъчното планиране, написан от събеседника ѝ за първата част на тазвечерната програма, когато на вратата се позвъни. Книжата бяха разхвърляни навсякъде по кухненската маса. Тя с удоволствие ги остави, за да види кой е.

— Да? — каза по домофона.

Гласът, който ѝ отвърна, беше леко изменен и това ѝ попречи да го разпознае веднага.

— Нося ви слънчевите очила.

Слънчевите очила? Но тя ги загуби... и със сигурност нямаше как да бъдат разпознати. Само един човек знаеше, че ги е загубила.

— Шоу? Вие ли сте?

— Мога ли да се кача?

Без да се колебае, тя натисна копчето, което отключваше пътната врата. Отвори и вратата на апартамента, излезе в коридора, надвеси се над парапета и видя облечения в тъмни дрехи силует да се приближава. Беше рядка гледка. Вървеше наперено, с уверен вид, който го отличаваше от останалите. Изглеждаше висок и двойно построен в почти черната си униформа, вземаше с лекота стъпалата,

забавяше се само на последните няколко преди площадката. Моника се почувства странно развълнувана.

— Надявам се да не прекъсвам нещо. — Той надникна над рамото ѝ към апартамента. — Реших, че ще влязат в употреба.

Това беше безумно — той изкачи стълбите, а тя се бе задъхала!

— Намерили сте ги? Мислех си, че никога повече няма да ги видя! — Посегна към очилата и ги разгледа дали не са издраскани.

— Вашият приятел от книжарницата ги видял на тротоара малко след като сме си тръгнали. Когато се върнах да го попитам, той ги беше прибрал.

Като видя закачливост в очите му, Моника разбра, че мислите му са заети повече с книгите, които си беше купила, отколкото с „приятеля“, който ѝ ги беше продал. Но тя се въздържаше от враждебност.

— Оценявам това, че се върнахте. Нямахте нужда да го правите.

— И без това ми беше на път. — Той пак погледна над рамото ѝ. — Може ли... да вляза?

— Ъ-ъ... по работа или за удоволствие? — попита тя, въпреки че не бе сигурна, че има някакво значение.

Той се усмихна и тя разбра, че има, само че по доста по-различен начин, отколкото бе подозирала преди ден. Колкото и да ѝ се искаше да повярва, че е само заради спасението от данъчните писания, трябваше да си признае, че всъщност се радва да го види.

Той се усмихна и каза:

— И от двете по малко. — И тя вече нямаше избор.

С измамно безразлично кимване към всекидневната тя го покани официално вътре.

— Моля, заповядайте.

Майкъл я последва, но остана във всекидневната, а тя отиде до спалнята. Върна се веднага и му подаде носната кърпа, току-що изпрана и спретнато сгъната.

— Дар за дар. Благодаря.

— И аз благодаря — отвърна той и прибра парчето плат в задния си джоб. — Имате ли няколко минути?

— Мисля, че ще се намерят. С какво мога да ви помогна? — „Не е лошо като за обидена“ — похвали тя себе си наум. Следващите му думи не само изпариха самодоволството ѝ, но направо я стреснаха.

— Например като ми кажете как се чувствате.

— Добре. Наистина съм добре.

— Нямате ли проблеми с главата? — Той погледна към бързо заздравяващата рана.

— Нищо повече от обичайното размътване на мозъка — пошегува се тя, но той я гледаше все по-втрещено. — Нещо не е ли наред?

— Изглеждате променена.

— А-а! Значи най-накрая забелязахте! Типично за мъжете — промърмори тя почти на себе си. Но той бързо се съвзе и се усмихна победоносно.

— Прическата ви. Подстригали сте се.

— Само отпред.

— Изглежда страхотно! Наистина е хубава. По-смекчена. По-... по-... — Той като че ли се поколеба, преди да се реши да рискува. — По-женствена.

— Това комплимент ли е?

Погледът му стана малко по-приятелски.

— Така ми се струва. Мъжете обичат жените да са по-меки и женствени от време на време.

— Само от време на време? — контрира го тя. Пред него се чувстваше напълно омекнала и женствена.

— Само от време на време. — Гласът му беше нисък, почти дрезгав. — Когато са сами и тя се увива около него, топла и отстъпчива...

— Как сте могли да станете полицай? — извика тя, защото отчаяно се нуждаеше да развали магията, която той правеше с нея. — Трябва да сте мечтател, поет.

— И не е ли възможно да съм и двете?

— Ченге и поет? — Тя отиде до канапето и седна. — Съмнявам се. Съдбата на полицаия е суровият реализъм, нали? Вие знаете по-добре от мен.

Майкъл я последва и седна на креслото срещу нея.

— Не е задължително. Може би точно затова съм тук.

— В моя апартамент?

— В Бостън.

— А защо сте в града? Така и не ми обяснихте.

Изведнъж той стана по-предпазлив.

— Моят... шеф... мисли, че е добре да наблюдавам работата на по-голям участък от моя. Може да открия някои неща...

— Е... открихте ли?

— Аха. — Той се усмихна широко и закачливо и тя усети, че земята под неговите крака е по-стабилна. Също така усети, че се кани да смени темата. — Слънчевите очила.

— Провървя ли ви с джебчията?

Когато поклати глава, един пясъчнорус кичур падна върху челото му.

— Работим по случая.

— Как ви привлече вниманието? Какво открадна?

— Златна гривна. От онези, които жените носят хлабаво на китките си, нали ги знаете? — На Моника ѝ се стори, че чува началото на типичния тесногръд аргумент „Който си го търси, си го намира“, но Майкъл продължи да говори учудващо съчувствено: — Та тази гривна беше на китката на крехка шейсет и осем годишна женица. — Той поклати учудено глава. — Бог да я поживи, защото вдигна голям шум, нищо че беше дребничка.

Моника не можа да се въздържи и се заяде:

— Тя на кого се ядоса повече: на крадеца, че задигна гривната ѝ, или на вас, че го изпуснахте? — Но вместо обичайната неприязън, сега в гласа ѝ имаше само доброжелателна закачливост.

Майкъл ѝ отговори в същия дух, едната му вежда беше насмешливо вдигната.

— Следващия път ще ви оставя да лежите в кърви в канавката.

— Не бях чак толкова лошо ранена — каза тя провлачено, но той само направи гримаса на несъгласие. — Както и да е. — Тя прочисти гърлото си, чувстваше се съвсем беззащитна. — Каква работа ви доведе днес тук? — Повече се чудеше за частта с удоволствието, но не се осмеляваше да попита.

Той стана сериозен, скулите му се стегнаха.

— Чудех се, дали след като първоначалният ви шок е преминал, няма да се сетите още нещо. Не ми е приятно да досаждам, но имаме нужда от описание.

— Ограбената жена не можа ли да ви каже нещо?

— Видяла е тила му и тогава забелязала, че гривната ѝ липсва. А той излетял като куршум, когато започнала да крещи.

Моника присви устни.

— Изобщо не си спомням как изглеждаше. Трябва да е бил доста едър, щом ме блъсна с такава сила.

— Знаем, че е около метър седемдесет и осем — метър и осемдесет, към 67 килограма. Но не знаем нищо за цвета му, освен че има тъмна коса. Трябва ни нещо за лицето, някаква отличителна черта. Каквото и да е.

Тя свъси съсредоточено вежди и се опита да възстанови случката наум.

— Спомням си, от книжарницата излязох на горещата улица, обърнах се и тръгнах... после ме удариха. Сигурно съм се била навела надолу заради силното слънце.

— Защо просто не си сложихте очилата?

— Сигурно в този момент съм посягала към тях. Не си спомням.

— Спомняте ли си изобщо да сте го поглеждали? Съвсем естествено е инстинктивно да погледнете откъде идва ударът.

Моника го изглежда остро.

— Не и когато си наполовина замаян! Първото нещо, което ясно си спомням, беше вашият глас. — И то какъв глас. Никога нямаше да забрави неговата кадифена успокоителна мелодичност.

Без да усети, погледът ѝ беше станал по-мек и тя против волята си го сниши върху устните му. Вече не мислеше за гласа му, а си спомняше как той я целуна предния ден.

Трябваше много да се ядоса. Тази целувка беше израз на мъжкото превъзходство. Тогава беше беззащитна и той се възползва от нея. Но не... в тази целувка имаше нещо, което я въздигаше над чистия нагон. Беше ѝ харесала, беше отвърнала на нея. И сега част от нея искаше пак да почувства тези устни...

— Моника! — Тя подскочи от грубия му тон и внезапното проблясване на гняв в погледа. — Опитайте се да си спомните!

Точно това и правеше, само дето не си спомняше това, което трябва. Притеснена от раздражението му, тя се намръщи.

— Опитвам се. Но нищо не мога да ви кажа.

Той се взря в нея за няколко секунди и тя усети, че пулсът ѝ се учестява. После погледна към часовника си.

— Всъщност кога ходите на работа?

— Вечер.

— Какво работите?

— Нали ви казах. Работя в УБКБ.

— Знам. Но с какво се занимавате там?

Ставаше опасно.

— Е, нали знаете. — Тя махна с ръка във въздуха, сякаш да покаже колко маловажна е длъжността ѝ. — Всяко радио си има екип. Аз съм една от тях.

Но Майкъл беше част от друг екип и неговият задаваше въпроси. Освен това хората от този екип присвиваха очи и караха останалите да се чувстват много, много виновни.

— Защо оставам с впечатлението, че се опитвате да отклоните темата? Да не криете нещо?

Тя също го погледна с присвити очи — на огъня се отвръща с огън.

— Не за първи път ми задавате този въпрос. — Ако я бе проверил, щеше да разбере за нейните схватки с полицията — минали и настоящи. Очевидно не бе сметнал за необходимо да я разследва. Беше едновременно доволна... и разочарована. Облегна брадичката на юмрука си и се насили да се усмихне, като се правеше на безгрижна. — Според вас какво крия?

Майкъл също се наведе напред, опря лакти на коленете си и обгърна юмрук с другата си длан. Сви рамене, а очите му обходиха голите ѝ крака по цялата им дължина, после късите ѝ панталони и ризата, и накрая се спряха неизбежно на меките извивки на гърдите ѝ, от което нервите ѝ се изопнаха. С последни сили се удържаше на мястото си. Когато я гледаше по този начин, идеше ѝ да се разтопи.

— Наистина не знам — отвърна той, после замълча. — Всяка вечер ли работите?

— От понеделник до петък. — Днес беше сряда.

— Значи и днес сте на работа?

— Аха. Защо? — Беше водила този разговор с много мъже. Да не би да се канеше да я покани на среща? Тази мисъл я ужасяваше. Какво да му каже?

Но страховете ѝ бяха безпочвени, поне засега.

— Искам да дойдете с мен в управлението.

Съвсем нова гама притеснения изригна у нея.

— В управлението? — Очите ѝ се уголемиха от ужас.

— Защо?

— Успокойте се. Не сте арестувана. — Шегуваше се, но тя за миг бе изгубила чувството си за хумор.

— Тогава за какво да идвам в управлението? — Гласът ѝ се извиси с една октава и тя се изопна. Можеше някой да я разпознае, не искаше да мисли какво щеше да стане след това. Не желаше Майкъл да разбере, че от месеци наред тя и нейната програма бяха най-големият трън в очите на полицията.

Майкъл сигурно бе решил, че тя реагира прекалено рязко, затова реши да прояви търпение.

— Искам да прегледате някои албуми, снимки на арестанти. Нещо може да ви накара да си припомните.

— Но нали ви казах, че нищо не си спомням.

— Винаги има вероятност за подсъзнателно разпознаване, Моника. — Тонът му пак бе станал успокоителен. — Може да видите снимката на крадеца и нещо да ви светне.

— Ами ако посоча невярна снимка и изкопая от паметта си някое друго лице, което също съм видяла на улицата? Тогава вие ще се нахвърлите върху невинен човек...

— Никой от мъжете в тези албуми не е ангел. Иначе снимките им нямаше да са там. И не бих прибрал никого, без да го проверя преди това. Ако посочите някой червенокос дребосък, очевидно ще разберем, че е станала грешка. Освен това имаме някои насочващи данни за този приятел... ако наистина той е прословутият джебчия.

— Насочващи данни? — възкликна тя, оставяйки се предразсъдъкът да я победи. — Не е зле. В бостънската полиция насочващите данни обикновено са в обратна зависимост от корупцията.

Майкъл остана абсолютно спокоен.

— Изглеждате много убедена.

— Това всички го знаят. Управлението е гнило от корупция.

— И какво ви дава основание да мислите така? — попита той тихо.

— Стига, Шоу! Пише го във всички вестници. Наивността ви е простима, след като сте нов тук, но съм сигурна, че Бостън не е

уникален. Само не ми казвайте, че в Уисконсин има само абсолютно неподкупни сини рицари.

— Всеки участък си има проблеми, но това не означава, че е безполезен.

— Може би не е безполезен. Но със сигурност е осакатен. Имате ли представа колко пари са „изчезнали“ от полицейския арест само за последните шест месеца?

Той дори не трепна.

— Ако говорите за щатската полиция, което си е отделно престъпление, сумата възлиза на цял милион и половина. Кражбите от местните участъци съставляват много малка част от тези пари.

— Научили сте си урока — отвърна тя сухо. — А сега ми кажете за Бостън. Колко процента от убийствата през последната година са разкрити?

— Около шейсет процента.

— А от грабежите?

— Това е широко понятие.

— Добре. Да се ограничим с взломните грабежи. В частните домове... като този тук. Колко от тези случаи са разкрити?

Той продължаваше да я гледа невъзмутимо.

— По-малко. Може би трийсет процента.

— А изобщо да не споменаваме за възвръщането на откраднатото. Тогава трябва да намалим процента двойно! Петнайсет процента. Е, това вече е зле!

— И вие мислите, че това не ме притеснява? — попита той. В гласа му най-накрая се долавяше напрежение.

— А притеснява ли ви? Често съм се чудела. Разплитате някой публичен случай и обществото пак ви издига на пиедестал.

— Но не и вие?

— Не и аз.

— Защо, Моника? — попита той. Стана и закричи бавно. Напомняше ѝ за черна лъскава пантера, която обикаля около жертвата си. Моника се чудеше дали ще се остави ядът ѝ да отиде прекалено далеч. — Защо така ни нападат? Зад тази неприязън трябва да се крие нещо лично.

— Аз съм реалистка, това е. Чета вестници, виждам какво става около мен. И се питам дали половината полиция не си прекарва

времето като вас сега... — Дори и наум не продължи мисълта, защото разбра, че този път наистина беше прекалила. Седеше и чакаше, загледана в ръцете си. Усети как Майкъл прекоси стаята и застана зад нея.

Подпря се с ръце на облегалката на канапето, наведе се напред, докато устните му не се оказаха до ухото ѝ, и прошепна:

— Знаете ли какво се говори за дежурствата на летището? — Дори не можеше да поклати глава, толкова беше близо. — То е разбило доста добри бракове. Полицайте често искат да ги освобождават от него. И знаете ли защо? — Дъхът му премина покрай ухото ѝ и на нея ѝ се стори, че той наистина чува силното биене на сърцето ѝ. — Защото мъжете, дежурещи на летището, получават средно по четири предложения на нощ. Предложения. Жените се приближават към тях, привлечени от униформата, от значката, от оръжието. Самотни жени. Жени, дошли в Бостън само за една нощ.

— Наистина има нещо в мъжете с униформа. — Тя изрече на глас по-раншните си мисли и веднага бе отвратена. И за да стане още по-лошо, устните му започнаха да си играят с меката част на ухото ѝ, а тя усети, че гърдите ѝ се свиха. Но не можеше да помръдне... нито да се възпротиви. — Винаги можеш да... откажеш — предположи тя тихо.

Устните му докоснаха шията ѝ и тя инстинктивно му я поднесе.

— И ние сме хора — прошепна той в отговор. — Мъже сме, не сме супермени. Когато една жена седи срещу теб, сладка и подканяща като вас...

— Не съм! — Отнякъде намери сили да се отдръпне. — И не съм ви молила да идвате тук днес. — Тя се наведе напред и скри лицето си в ръце. Не смееше да погледне към Майкъл. Той със сигурност щеше да забележи колко много ѝ въздействаше.

Стори ѝ се, че последвалото мълчание продължи цяла вечност. Накрая той проговори:

— Ще тръгваме ли?

Надяваше се да се е отказал от тази идея. Когато се осмели да погледне над рамото си, видя, че той я чака с ръце на кръста, скрил истинските си чувства зад маската на полицаи.

— Трябва ли?

— Мога да ви принудя, Моника. Но ако ще използвате двоен стандарт, започнете със себе си. Може да ни критикувате за неубедителната разкриваемост на престъпленията, а не искате да приемете, че част от проблемите ни идват от нежеланието на обикновените граждани да ни помагат в разследването. Същите тези граждани, които ни критикуват най-разпалено, първи се спотайват, когато трябва да участват... в разкриването на случаите. — Погледът му стана по-твърд и обвинителен. — И то само като прекарат час-два в разглеждане на снимки в няколко албума в полицията.

Аргументът му улучи право в целта. Въпреки дълбоките си резерви, трябваше да признае, че обосновката му е стабилна. Нямаше друг избор, освен неохотно да се съгласи.

— Веднага идвам — промърмори тя, стана от канапето и тръгна към спалнята. — По-добре да се преоблека.

— И така сте добре — извика той след нея, но тя се обърна гневно към него със стиснати покрай тялото си юмруци.

— Не съм една от онези самотни жени, които търсят с кого да си поиграят. И след като току-що ми показахте, че и вие сте, хм, човек, мисля, че ще бъде по-безопасно, ако облека нещо по-... дискретно.

Канелената ѝ коса се завъртя в кръг около нея, когато се обърна и побягна към усамотението на стаята си. Като се върна, носеше обикновени бели панталони, тъмночервен трикотажен блузон с къси ръкави и слънчевите си очила — с крехката надежда, че ще мине незабелязана.

— Готова ли сте? — попита Майкъл по-загрижено.

Тя застана наперено срещу него.

— С моята или с вашата кола? — каза заядливо тя, после мина покрай него и го поведе надолу по стълбите, защото вече знаеше отговора. Нищо, в което бе замесен Майкъл Шоу, нямаше да бъде лесно. Нищо.

ТРЕТА ГЛАВА

На Моника ѝ се струваше, че целият свят видя как Майкъл я придружи нагоре по каменните стъпала на полицейското управление. Когато масивната врата се затвори зад нея и я отдели от слънчевата светлина и свежия въздух като в гробница, се почувства изложена на показ и беззащитна.

— Оттук — каза той тихо, но като усети смущението ѝ, прегърна я леко през кръста. От това тя се почувства по-уверена.

Минаха през приемната и се изкачиха по друго стълбище, потясно от предишното, което още повече се стесняваше, когато се сблъскваха с насрещно движение. Тя се опитваше да бъде колкото се може по-незабележима, но сякаш и ниските ѝ бели сандали вдигаха оглушителен шум, когато се докосваха до пода. Тук се чувстваше чужда, не на място, пленница във вражески лагер. Пак се сблъска с много хора и ѝ се прииска да е някъде другаде.

— Добре ли сте? — попита Майкъл и ѝ напомни внимателно за присъствието си.

— Аха. — И тя кимна.

— Изглеждате уплашена до смърт. Наистина не е нищо особено, само ще разгледате албумите.

— Знам.

Когато завиха край ъгъла, той се притисна още повече до нея, после пое по друг коридор.

— Слънцето залязва. Ако може, свалете си очилата.

Тя реши да отвърне на заяждането му:

— Те са ми за прикритие. Върша всичко това напълно инкогнито... или още не сте отгатнали?

— О, разбира се, че отгатнах. Трябва да имате много тъмно минало, щом го криете.

— Никога не се знае — промълви тя с крива усмивка, но когато я въведе в стаята на отдела, се стегна отново. С периферното си зрение видя бюрата и столовете, отворените паравани, които разделяха

работните места, и множество полицаи със същите тъмни униформи като на Майкъл. Имаше и други хора: жертви, свидетели, дори може би и заподозрени. Всеки седеше срещу своя инквизитор. Снижените гласове отекваха зловещо във високия таван, от време на време емоциите ги повишаваха, но после пак се снижаваха.

Майкъл я заведе до едно бюро в ъгъла на стаята, доста далеч от вратата. Пътят дотам ѝ се стори изнервящ, но поне пък беше що-годе усамотено. Тя седна на стола, който ѝ предложи.

— Веднага се връщам — каза той. После я стисна за рамото. — Не си тръгвайте.

Тя му хвърли злостен поглед, а той се обърна и се отдалечи под претекст, че отива да донесе снимките от полицейския архив. Не можеше да не забележи колко величествен изглеждаше той в това мърляво място. Осмели се да огледа и останалите в стаята и пак се удиви на това колко различен от тях е Майкъл. Имаше известно успокоение и във факта, че очевидно никой не бе забелязал влизането ѝ, защото хората бяха потънали в собствените си беди.

Полицейските участъци бяха истински хранилища на нещастие. Зад едно от бюрата седеше възрастен мъж, заровил лице в ръцете си, който се опитваше да осъзнае, че преди два часа е бил обран под дулото на насочен пистолет. Зад друго се намираще млада майка, мизерно облечена тъжна дебелана, която даваше на полицаия до нея описание на сина си, изчезнал от два дни. До трето седеше пияница, застинал в безмълвно вцепенение. Четвъртото бюро представляваше временна спирка на жена в дрипи, клошарка, от тези, които бродеха из централната част. Беше най-гласовита от всички, от време на време започваше да мрънка и да протестира, че са я прибрали от нещо, което тя смятала за главна улица.

Обстановката в полицейската стая тъжно напомняше за действителността, но появата на Майкъл повдигна мрачното ѝ настроение. Моника го гледаше как идва и колкото повече се приближаваше, толкова повече тя се разведряваше.

— По едно време ми се стори, че ви липсвам — закачи я той и шумно стовари няколко огромни папки на бюрото.

Тя се сгуши.

— От това място могат да те побият тръпки.

— Никога ли преди това не сте влизали в полицейска стая? — Тази забележка той произнесе много внимателно и определено целеше нещо, но тя все така последователно продължаваше да не обръща внимание.

— Не и като тази. — Тя пак се огледа. — Това не ви ли дразни?

— Кое? Това ли? — Погледът му проследи нейния, после пак се обърна към Моника. — Дразни ме всеки път, когато съм тук. Много е обезсърчително, когато виждаш толкова много тъга... а нашият участък събира само много малка част от тъгата по света.

През следващата минута и двамата мълчаха: Майкъл преживяваше тъгата, а Моника се възхищаваше на неговото отношение. Чувствителността му добавяше още точки в негова полза.

— Ето тук. — Той наруши мълчанието, за да ѝ посочи стола си. — Седнете зад бюрото. Ще ви е по-удобно. — Моника направи каквото ѝ каза. Той седна на ъгъла на бюрото си и разгърна първия албум. — Не бързайте и разгледайте всяка снимка. Кажете ми, ако ви напомнят нещо.

Тя прилежно заразглежда фотографиите, като обръщаше страниците една по една. След малко Майкъл се зае с това и отгръщаше страницата веднага щом тя отрицателно поклатеше глава. Полицейската стая ѝ се стори потискащо място, но и снимките пред нея не бяха по-добри. Дори и да приемем, че полицейските фотографии са доста лоши портретисти, Моника никога в живота си не бе виждала по-сърдити и по-враждебни лица.

— Каймакът на обществото — пошегува се тя нервно.

Закачливата забележка на Майкъл обаче потвърди мисълта ѝ:

— Много от тях са доста уважавани сред своите събратя.

— И аз съм го чувала. — Веднъж в програмата ѝ имаше събеседник, който бе описал точно това явление. Йерархията на престъпниците. Беше, меко казано, потискащо.

Разгледа страница по страница албумите. Нищо. С периферията на съзнанието си регистрираше активността, която кипеше в стаята: мъже и жени полицаи влизаха и излизаха. От време на време клошарката подновяваше вайканията си и тя вдигаше стресната глава. Но всичко беше под контрол, а и Майкъл беше непоклатим и точно до нея.

Минутите минаваха и на Моника ѝ ставаше все по-трудно да се концентрира. А изкушения за отклоняване на вниманието не липсваха. Тя ги виждаше в опнатите по здравите бедра тъмни панталони, в мъжествените космати ръце, които обръщаха една по една страниците, дори и в аромата на чисто, който се носеше от него, когато се навеждаше над рамото ѝ — аромат, който така рязко контрастираше на тежкия, застоял мирис на управлението. Но тя имаше нужда и от други развлечения.

— Наистина няма полза от това! — възкликна тя раздражено. — Никого не мога да разпозная. Всички започват да ми изглеждат еднакви.

— Добре. — Майкъл се изправи. — Да си починем. Кафе?

— Ммм. Това не звучи лошо.

— Хайде. — Той ѝ направи знак с ръка да стане и я завари неподготвена, защото очакваше, че той ще ѝ донесе кафето на бюрото. Да премине отново през полицейската стая не ѝ се струваше най-добрият вариант за почивка. Но щом става въпрос за едно кафе като награда за страданията ѝ, не би отказала.

Преходът мина без произшествия. Няколко глави се извърнаха, когато преминаваха, но само кимнаха на Майкъл. Моника бе сигурна, че не познава никого тук. Освен това почувства облекчение, когато бе въведена в по-малка странична стая, вътрешен изолиран офис, който бе оборудван с кафемашина, пакетчета чай, нескафе, захар, сметана на прах и примамливи пластмасови чашки. Зад бюрото седеше мъж в костюм. Тя предположи, че е детектив.

— Как върви, Джон? — каза Майкъл, за да отбележи набързо присъствието на човека, но без да дочака отговор, се обърна отново към Моника. — Как го пиете? — попита той и започна да пълни чашите с гореща вода в очакване на следващите ѝ указания.

— Черно. — Тя го наблюдаваше как отваря малък пакет, изсипва съдържанието му в димящата вода и разбърква сместа. После ѝ подаде чашата. — Съжалявам, но не е прясно сварено.

— Няма нищо.

— Хей, Шоу! — От вратата надникна една глава. — Намери ли досието на Даниелсън?

Майкъл млъкна и се намръщи.

— Потърси в бюрото на Смит. Тази сутрин му го дадох.

— Добре. — Колегата му си поигра малко с дръжката на вратата, после си тръгна.

— Трябва ли ти стаята, Майк? — попита детективът с безизразното лице зад бюрото.

— Не, благодаря ти, Джон. Ще влезем там. — Той кимна с глава към една врата в офиса. Спря да разбърква кафето си, хвана Моника за лакътя и я поведе към още по-изолираната стая, която беше съвсем празна. Когато вратата се затвори и ги отдели от целия участък, тя въздъхна с облекчение. Без да каже нито дума, отиде до прозореца и се загледа през него.

Час, прекаран в полицейски участък, беше доста разтърсващо преживяване, дори може би направо потискащо. Присъствието на Майкъл Шоу беше единствената утешителна награда. А този факт си беше разтърсващ сам по себе си. Играта започваше отново.

— Много сте тиха. — Дълбокият му глас прониза мислите ѝ. Само вдигна поглед към него и отпи от кафето си, после отново обърна очи към улицата долу. — Това е показателно — продължи той. — Обикновено имате готов отговор за всичко. — Тя сви рамене, но продължаваше да мълчи. — Това място ви е неприятно, нали?

Тя пое дълбоко въздух, после бавно го издиша и сподавено прошепна:

— Да.

Майкъл се облегна на стената до прозореца, за да може да вижда лицето ѝ.

— И ще ми кажете ли защо?

Моника свали слънчевите си очила, сложи ги на темето си и го погледна съсредоточено. Тонът му с нищо не напомняше за полицейски разпит, само подсказваше за любопитство и личен интерес. Тя се намръщи и сведе очи към кафето си.

— Не е никаква тайна — започна тя. — Бихте могли да разберете много лесно.

Млъкна и той я подкани:

— Слушам ви.

Тя разказа смирено историята на първото си съприкосновение със закона преди четиринайсет години. Като че ли за първи път успя с лекота да овладее гнева си, сякаш сегашното преживяване я пречистваше емоционално.

— Така че — завърши тя — ако ме бяхте проверили, щяхте да разберете, че и аз имам полицейско досие.

След като я изслуша внимателно, той ѝ заговори със спокоен тон:

— Не мисля, че това може да се нарече досие.

— Всичко е черно на бяло.

— Може би. Това ли ви притеснява? — попита той, искрено изненадан.

— Самото досие ли? Не. Преживяването? Да. От полицията и участъците ѝ ми се повдига. Без да искам, тук се чувствам неспокойна. — Все още не му бе разказала всичко. Миналото си беше минало. Усещаше, че за това би я разбрал. Но настоящето, работата ѝ, репутацията ѝ на критик на полицията — с това по-трудно щеше да се примири.

Вдигна поглед точно навреме, за да улови топлия блясък в очите му.

— Със сигурност не е най-приятното място на света. Мисля, че бих предпочел да сме някъде другаде. Но такива места са нужни. Законът може и да си има своите недостатъци, но въпреки това е жизненонеобходим за оцеляването на обществото.

— Сега пък говорите като адвокат. — Тя се усмихна почти срамежливо.

Майк я стрелна с непроницаем поглед.

— А бихте ли предпочели да съм адвокат?

Интересен въпрос. От самото начало Моника чувстваше, че той я привлича. От самото начало — та то беше едва вчера! Нещо повече, привличането не изчезваше въпреки полицейската му значка и всичко, което тя символизираше. А ако наистина беше адвокат и нищо не заставаше помежду им? Тогава какво? Нямахше желание да обмисля тази хипотеза. Имаше нещо опасно в силата на това привличане, нещо, което заплашваше независимия начин на живот, в който вярваше. Опасно... но и съблазнително. Защото там се криеше и чудната романтика, по която копнееше.

— Защо наистина сте станали полицаи? — попита тя и върна разговора в по-безопасни територии.

Той се усмихна чаровно.

— Нима всяко малко момче не мечтае да стане полицаи, като порасне?

— Но повечето не го правят. Надрасват го — като кубчетата и плюшените мечета.

— С кубчетата строиш, мечетата ги приласкаваш. Когато се намери по-зрял заместител, те остават на заден план. Открих удоволствието от майсторенето с дърво на дванайсет години, жените някъде около шестнайсет.

— Около? — Устните ѝ се повдигнаха в закачлива усмивка. — Мислех, че всеки мъж знае точната година, месец и дата на първото си завоевание, да не кажа дори часа.

Той отговори със същата усмивка:

— Не мисля, че бихте се заинтересували от подробностите. Ако искате, разбира се, ще ви ги обясня една по една...

— Няма нужда. Само ми кажете за другата мечта: да станете полицай, като пораснете.

— Надраснах я.

— А, така всичко става ясно — отвърна тя иронично. — А сега остава да ми кажете, че сте журналист, който проучва под прикритие местните герои заради статия, която се надява да напише. Може би дори и сценарий.

— Не точно. — Той се изтегна още по-удобно на стената, сякаш се приготвяше за пространен отговор.

— Тогава какво правите тук, в тази маскировка?

— Точно това, което ви казах и вчера. Тук съм изпратен от управлението, в което работя, за да опозная работата на бостънската полиция.

— Добре — съгласи се тя по-кратко. — Тогава се връщаме на първия ми въпрос. Защо сте ченге? След като в определен момент сте надраснали тази мечта — всъщност кога е станало това? Вече ми разказахте за кубчетата и мечетата.

— Надраснах мечтата си да стана полицай, когато бях на девет години.

— Какво се случи тогава?

Той не се поколеба да отговори. Явно беше по-спокоен за миналото си от нея.

— Станах свидетел на полицейско преследване, в което една от патрулните коли не можа да бъде овладяна и блъсна друго дете на улицата, не много далеч от мястото, на което се намирах аз.

Моника беше ужасена.

— Ужасно! — Тя млькна. — Детето умря ли?

— Не, не умря, само беше тежко ранено. Възстанови се съвсем, без трайни последствия. Но въпреки това, за мен случката означаваше сриване на мита, че полицаите не могат да ти причинят нищо лошо.

Видя как блестят очите му и разбра, че това преживяване означава за него толкова много, колкото за нея означаваше собственият ѝ сблъсък с полицията. Повечето хора бяха преживели нещо, което бе преобърнало живота им в по-голяма степен, отколкото на другите, помисли си тя. Но все пак най-същественото в случая с Майк все още липсваше.

— Какво ви накара все пак да поемете по този път, ако мога така да се изразя? — попита тя внимателно.

Майк пое дълбоко въздух и се отдалечи от стената. Разклати кафето в чашата си, изпи последните капки, смачка пластмасовата чаша в ръка и я хвърли в близкия кош.

— Почти същите неща, които вас ви притесняват, започнаха да тревожат и мен. — Очите му още блестяха, но някак отбранително.

— Като например?...

— Липсата на ефективност и разбиране, некомпетентността и да — корупцията...

— Значи се опитвате да наложите промяна отвътре?

— Точно така.

— И си мислите, че ще постигнете нещо?

— Със сигурност бих могъл да опитам!

— Като редови патрулиращ полицаи?

— Като такъв ще работя само през лятото.

— А след това?

Нямаше как да не забележи, че усмивката му стана малко загадъчна.

— Кой знае?

— Я чакайте малко — наежи се тя, наполовина шеговито. — Ако бяхте на осемнайсет, можеше и да ви повярвам. Но вие не сте новак.

Краищата на устните му потрепнаха.

— Струва ми се, че това вече го установихме.

— Да — съгласи се бързо тя и съвсем ясно си спомни по-раншния им разговор и демонстрацията, която го последва. После

събра сили, за да остане спокойна, обърна се и го видя как се настанява на ръба на масата. Сега тя беше с гръб към прозореца, а лицето на Майкъл попадеше под светлината. За сетен път бе поразена от дълбочината на разбиращите му очи, решителната извивка на устните, сенките, които късното следобедно слънце хвърляше по масивната му мъжествена брада.

На Моника ѝ костваше известно усилие да се върне на мисълта, която се бе изплъзнала от главата ѝ преди миг.

— Наистина ли мъж на вашата възраст може да си позволи такова отношение: „Кой знае?“.

Той пак се усмихна широко.

— А защо не?

Тя леко простена:

— Ох. С всеки следващ отговор става все по-зле.

— Сериозно ви говоря, наистина ли мислите, че идва време, в което е прекалено късно да опиташ и нещо друго? И няма желанието да се развиваме не е една от основните движещи сили на живота?

— Не... и да. Просто съм изненадана, това е всичко.

Той я погледна по-внимателно.

— Как така?

Отметна глава назад, събра косата си на тила и я вдигна нагоре, за да се разхлади. Беше несъзнателен нервен тик.

— Все ми се струва, че би трябвало да сте човек, отдаден на семейството си. Нали разбирате — къща, жена, деца. За такъв тип хора „Кой знае?“ е опасно изречение.

Още не бе завършила, когато Майкъл се наведе напред. Ръката му се стрелна, обхвана я през талията и я придърпа. Бедрата ѝ бяха в хватката на неговите още преди да може да реагира на неочакваната атака.

— Ако бях такъв, вчера нямаше да те целуна — каза той провлачено. — Знаеш го много добре. — Китките му се срещнаха на гърба ѝ, дланите му се спуснаха дръзко по-надолу.

Наистина го знаеше, въпреки че нямаше представа как го бе разбрала. Но когато вчера я целуна, тя за свое собствено удобство предположи, че е свободен. А сега усещаше близостта му и сетивата ѝ копнееха за нещо повече. Въпреки това постави длани на раменете му и символично го отблъсна, но жилавото му тяло не се поддаде въобще.

— Майкъл... моля те! Ами ако в този момент някой влезе?

— Знаеш ли, че за първи път ме нарече с първото ми име? Каж ми го пак.

— Но това е глупаво, Майкъл...

— Ето! Мммм. Звучи прекрасно. По-интимно, отколкото фамилията ми.

Той целеше нещо, както и тя.

— Моля те... това не е точно интимна ситуация...

Върховете на пръстите му едва докоснаха талията ѝ.

— Бих казал, че бързо се превръща в такава.

— Но това е полицейски участък!

Той се засмя:

— Знам. — После я придърпа малко по-близо до себе си и ръцете ѝ се озоваха на раменете му. — Каж ми, ще викаш ли, ако те целуна?

— И да рискувам да събера всичките ти приятелчета тук? Сигурно ще се закълнат, че съм си го изпросила.

— Може и да са прави.

— Нищо не съм си изпросила! — протестира тя.

— Имам предвид, че беше права за моите, хм, колеги. Вероятно ще обвинят теб. Но ти не отговори на въпроса ми. Ще викаш ли, ако те целуна?

Абсурдна мисъл, но не можеше да я отхвърли с лека ръка.

— Не бих казала, че мястото е много романтично... — Но и така да беше, тя знаеше, че няма значение. Усещането ѝ за заобикалящата я действителност вече бе започнало да избледнява. Единствено Майкъл бе останал в съзнанието ѝ.

— Ще викаш ли? — продължи да настоява той. Очите му бяха насмешливо присвити.

— Ами ако някой влезе? — Засега имаше късмет. Никой не я бе идентифицирал все още. Но ако някой, който я познава, я видеше в прегръдките на Майкъл Шоу, нямаше да го преживее.

— Първо ще почука. Освен това Джон пази отпред. Така че... какво би направила? Ще се съпротивляваш ли?

Моника сви рамене и го погледна безнадеждно. Той продължи да я придърпва по-близо до себе си и тя затаи дъх. Струваше ѝ се, че усеща всеки сантиметър на високото му силно тяло.

— Ще се съпротивляваш ли?

— Не — прошепна тя и отметна назад глава, за да посрещне устните му, които веднага се сляха с нейните. Като че ли бе изминала цяла вечност, откакто не я бе целувал, а не един ден. Нямаше представа колко бе зажадняла, докато неговите устни не ѝ предложиха утоляване, което тя прие с жар.

— Вкусна си — промълви той и пак я целуна. Наслади се на топлата сладост на езика ѝ и проникна още по-надълбоко. Едната му ръка бе обвита около кръста ѝ и я притискаше нежно, другата му длан погали косите и обхвана главата ѝ.

Прегръдката му беше умела и чувствено опустошителна. Моника му отвърщаше с ласките на устните си и играта на езика си и леко го галеше с ръце по раменете и гърба. Чувстваше се приповдигнато, като че ли и двамата бяха вече над реалността, над различията си, бяха преминали на друго ниво, където бяха просто мъж и жена в най-красивите си превъплъщения. Илюзията беше главозамайваща.

Тогава, както ѝ беше казал Майкъл, на вратата се почука. Но се оказа само наполовина прав, защото натрапникът се втурна, без да изчака отговор, и резултатът беше същият, както и ако не беше почукал.

— Шоу? Хей, Шоу, какво правиш, по дяволите?

Майкъл и Моника рязко се отделиха, тя стреснато изохка, а той дрезгаво въздъхна. Очите и на двамата се извърнаха бързо към вратата. За Моника това се оказа мигът на истината, мигът, в който късметът ѝ изневери.

— Я да видим. Какво става тук? — Погледът на Фред Салазар бе прикован в Моника.

Тя замръзна. В отговор Майкъл отпусна хватката си, но все още не я пускаше.

— Какво има, Салазар?

Но Салазар все още се пулеше срещу Моника. Тя чувстваше, че стомахът ѝ се е свил.

— Ако... ако... това не е... — заекна той, явно все още не можеше да повярва на очите си. С всяка измината секунда се ухилваше все по-широко, докато накрая лицето му стана съвсем злорадо.

Моника беше в шок. Мургав, с черна коса, в пълна униформа като Майкъл, но беше толкова раздърпан, колкото Майкъл беше

привлекателен. Контрастът предизвикваше отвращение. Още по-отвратителен ѝ беше фактът, че този човек — пресаташето на полицейския участък, беше нейното наказание, нейната главна връзка с бостънската полиция от месеци наред. А сега я намираше в компрометиращо положение и щеше да извлече максимален дивидент от това.

Майкъл все още не бе наясно. Отдели ръце от Моника и се обърна с лице към колегата си.

— За какво става въпрос? — попита той. Раздразнението му беше под пълен контрол.

Гаднярът гледаше ту единия, ту другия.

— Не знаеш ли? — попита той, развеселен.

— Какво да знам?

— Кой е тук. — Той пак огледа Моника от главата до петите.

Когато и Майкъл обърна очи към нея, забеляза, че в нея се бореха вината, гневът и страхът и тази борба бе изписана на лицето ѝ. Започна да предусеща, че нещо не е наред.

— За какво говориш? — попита той. Въпросът му бе насочен към Салазар, а погледът му — към Моника.

— Устата. И то тук, на вражеска територия.

— Устата? — извика Майкъл недоумяващо. Този прякор преди известно време бе достигнал и до ушите на Моника, но Майкъл не го бе чувал досега. — Салазар, какво ми говориш, по дяволите?

— Спипал си я. Моника Уинслоу. Царицата на радиовълните. Устата, както я наричаме галено. — В тона му имаше отровен сарказъм. — Хапливият език, който за щяло и нещяло се заяжда с най-видните хора на Бостън.

Майкъл се отдръпна назад.

— Моника, за какво говори този?

Тя протегна помирително ръка.

— Ще ти обясня — каза му меко, но Майкъл не беше в настроение за нежности.

— Вярно ли е? — Мускулите по лицето му нервно се свиваха.

— О, вярно е, и още как — намеси се Салазар. — Програмата ѝ практически изравни със земята нашата служба. Но какво прави тя тук? Да не би това да е някакъв нов подход, Моника? Първо го прелъстяваш, после му забиваш нож в гърба, а?

Ако току-що не бе преживяла тази страстна прегръдка с Майкъл, щеше да се контролира повече. Но при думите на Салазар тя видимо премигна. За щастие Майкъл ѝ се притече на помощ.

— Какво искаш, Фред? Да не би да има спешен случай? Току-що ми свърши дежурството.

Салазар инстинктивно скръцна със зъби в отговор на властното излъчване на Майкъл. Знаеше, че с въпроса за Моника Уинслоу ще трябва да се занимае по-късно.

— Твоят човек. Пак направи удар.

— Джебчията? Къде?

— Еспланейд, недалеч от Хатч Шел. Искаш ли да говориш с жената?

— Тя отвън ли е? — кимна към съседните помещения.

— И е доста ядосана, но е тук.

Майкъл посегна да разтрие тила си, после хвърли бърз поглед към Моника.

— Добре, Фред. Задръж я. Веднага идвам.

— Ами тя? — Салазар отново изгледа Моника.

Но Майкъл решително го сряза:

— Тя е мой проблем. Аз ще се погрижа за нея. Но ако бях на твое място, не бих разпространявал новината, че е идвала тук, Фред. Тя е тук по моя молба, дойде много неохотно, накарах я да разгледа архива от снимки и търсеше същия този мой човек.

— Това ли правехте в тази стая? — заяде се Салазар за последно и огледа отново помещението. — Гледахте полицейския архив?

Майкъл се изпъна и се извиси над нисичкия полицай.

— Казах, че това е моя работа.

— Добре, добре. Разбрах намека. — Фред кимна подигравателно на Моника за довиждане. — Госпожице Уинслоу. — После се извъртя и затвори вратата зад себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Майкъл се обърна отново към нея, по очите му не можеше да се прочете ясно какво изпитва.

— Моника Уинслоу?

— Това е второто ми име — обясни тя тихо. — Винаги го използвам на работа.

Той кимна в знак, че е приел недоразумението.

— Твоята програма?...

— Радиошоу, което се казва „Открито“.

— Подходящо.

Тя сви рамене:

— Така е замислено.

— Ти ли го измисли?

— Отчасти.

— И това е твоята програма.

— Аз съм водещ.

— Водеща — поправи я той. Изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото ядосан. — Сигурно си първата.

— Има и други жени, които водят програми.

— Но твоята е станала популярна.

Моника се усмихна извинително.

— Така казват.

— Колко часа е?

— Три. От осем до единайсет.

— Откога я водиш?

— Четири години. Откакто съм в Бостън.

— Специално заради програмата ли се премести тук?

— Би могло да се каже и така. Във Финикс водех подобно шоу, но беше по-незначително, само един час вечер. Искях да дойда на изток и да получа повече време. Изпратих записи до различни радиостанции по североизточното крайбрежие и от УБКБ ме поканиха.

— Сигурно си дошла с много солидни препоръки.

Тя пак сви рамене, но този път отметна и кичур коса зад ухото си.

— Според мен просто моментът бе подходящ. УБКБ току-що бяха разбрали, че техен човек ще напуска и се отвори място. Помогна ми това, че имах опит. А и разговорът с шефовете на радиото не ми навреди.

— Не се и съмнявам — каза той провлачено. Вече се беше сблъскал с уменията ѝ да води спор и напълно разбираше как е постигнала успех в професията си. — И как така със Салазар станяхте такива, хм, добри приятели?

— Нали е голям сладур? — отвърна тя. Устните ѝ бяха подигравателно присвити. — Тъй като той е официалният говорител на полицията, ми се налага да си имам работа с него, когато искам да получа информация или да подкрепя изразените в програмата мнения.

— Твоите.

— Да.

— И наистина ли така си се заяла с нас? — В гласа на Майкъл се прокраднаха обвинителни нотки. Тя се чувстваше малко зле заради него.

— Знаеш какво мисля по въпроса.

— О, да, разбира се. Но едно е да го казваш пред един човек, а по радиото, като водещ на програма, когато хиляди хора вземат всяка твоя дума за чиста монета — съвсем друго.

Чувстваше се направо виновна и това я раздразни.

— Не е чак толкова зле. Ако слушаш Салазар, сигурно ще си помислиш, че всяка вечер отделям по един час, за да громя полицията.

— А колко често го правиш?

— Вашият участък се появява не по-често от веднъж седмично и обикновено това става съвсем инцидентно. Хората, които се обаждат, са загрижени за качеството на живота в града и естествено и от успехите на полицията си като част от него.

— Но когато изникне някакъв въпрос за полицията, ти обикновено си против нас?

— Опитвам се да гледам аргументирано на нещата, но... — Тя го погледна въпросително и лицето ѝ стана плахо. — Ти би трябвало най-добре от всички да знаеш какво мисля по този въпрос.

Искаше ѝ се той да се усмихне, но после разбра, че няма лично отношение към нея. Погледна го и съвсем ясно осъзна раздвоението си. От едната страна беше мъжът Майкъл, а от другата — ченгето Шоу. Въпреки че можеше да се надява на уважението на последния, отчаяно желаше първият да приеме. Не беше нужно да се съгласява с нея, просто да признае правото ѝ на собствени убеждения.

Но той не се усмихна. По лицето му нямаше и помен от усмивка. Сякаш изведнъж и мъжът, и ченгето едновременно стовариха своята неприязън на плещите му. Те бяха достатъчно широки наистина... но тя не спираше да се чуди...

— Виж какво — произнесе той накрая. — Трябва да се върна в стаята на отдела и да разговарям с онази жена. — Хвърли бърз поглед към часовника си, после прокара пръсти през косата си. Изглеждаше уморен.

— Останах с впечатлението, че дежурството ти току-що приключи. Смяната не свършва ли в четири часа?

Той я погледна остро.

— Смяната може и да е свършила, но работата продължава. Сега трябва да говоря с нея. Ако има нещо да ни каже, по-добре да не го изпускам.

— Какво отдаване. Впечатлена съм — каза съвсем сериозно, но Майкъл го прие като подигравка.

— Стига, Моника! Денят не беше лек. Коментарите ти са последното нещо, от което се нуждая. Запази си ги за програмата!

По гневния му поглед стана ясно, че се е ядосал още повече. Това изведнъж ѝ дойде много.

— Всъщност довечера наистина ще водя програма. Ти ме прекъсна по средата на подготовката този следобед. Не мисля, че мога да отделя повече време за разглеждане на вашите снимки. — Бързо си пое въздух. — И само не ми говори за отговорностите ми. Направих всичко, което е по силите ми. — Тя отново се задъха. — И не ми предлагай да ме закараш до къщи. Свежият въздух ще ми се отрази добре.

Завъртя се на пети и гневно се отправи към вратата.

— Вземи си такси за наша сметка.

— Не бих искала да съм ви задължена.

— До вас е далеч.

— Не чак толкова.

— Хей! — Грубият му тон я накара да спре на прага. Хвърли поглед назад точно навреме, за да види как той направи жест с ръката си, която се плъзна от върха на главата към основата на носа му. Беше му благодарна за напомнянето, но се ядоса, че се е наложило да го направи. Свали очилата от тила си и ги сложи на мястото им.

Въпреки че нямаше нужда. До този момент Салазар сигурно вече е разпространил слуха... освен ако предупреждението на Майкъл временно не бе отложило неизбежното. Защото си беше неизбежно. Новината щеше да се разнесе из целия участък като мастило по попивателна, черна и неизличима. Трябваше да бъде по-предпазлива.

Но съжалението сега не ѝ вършеше работа. Опита да се престори на достатъчно самоуверена и безгрижна, за да мине за редовен обитател на управлението. Излезе от изолираните офиси и тръгна през стаята на отдела. Докато изминаваше обратния път към изхода, благодареше на Бога, че я е дарил с чувство за ориентация. Държеше погледа си сведен и избягваше директен визуален контакт с всекиго и всичко. Чак след няколко пресечки от управлението се почувства в безопасност.

В безопасност... но потисната, гневна и объркана. Толкова много емоции, а толкова малко обяснения. Майкъл Шоу знаеше как лесно да превърне спокойния ѝ живот в пълна бъркотия. Какви ли последствия да очаква от последния провал?

Докато се движеше през бизнесквартала по възможно най-правия път към Бийкън Хил, във всяка нейна стъпка по тротоара отекваше раздразнение. Как можа Майкъл да я постави в такова положение? Как можа да си позволи да я целуне? И как стана така, че Салазар се втурна в стаята? Точно Салазар!

Майкъл изглеждаше повече ядосан, отколкото смутен от натрапничеството. Той определено не се притесни, че Салазар го е хванал да флиртува на работното място. Не беше забелязала Майкъл да е подчинен на някого. Моника пак се зачуди какво е мястото му в йерархията на полицейския участък, в който служителите по правило се издигаха постепенно по служебната стълбица. Майкъл се оказваше изключение в много отношения.

Разходката до дома ѝ беше по-скоро отегчителна, отколкото продължителна. Трябваше бавно да се изкачва до Щатската управа на

върха на хълма, после краката ѝ се подбиха, докато се спускаше по още по-стръмния склон на улица „Маунт Върнън“. Следобедът беше топъл, градът навлизаше в час пик, а имаше още работа по програмата довечера. С такси щеше да стане по-бързо, но тя имаше нужда от терапевтичното въздействие на физическото натоварване.

Когато отвори вратата на убежището си, Моника беше прогонила най-лошите си страхове. В нея остана чувството на празнота и на отчаяние, че няма повече да види Майкъл. Нямаха поводи за по-нататъшни контакти. Той се бе уверил, че нараняването ѝ е без тежки последствия. Беше ѝ върнал слънчевите очила, а тя на него — носната кърпа. Свършиха и с преглеждането на снимките от полицейския архив. Не им бе писано да се случи нещо повече, реши тя.

Нагласи слушалките на ушите си, настрои звуковата контрола и започна. Приятният ѝ глас влезе в хиляди домове точно в осем часа.

— Добър вечер и добре дошли в „Открито“. Аз съм Моника Уинслоу, а мой гост днес е...

Беше един от най-сухите часове, които някога бе правила. Задаването на интелегентни въпроси към събеседника ѝ костваше неимоверни усилия. Преди да дойде, се натъпка с храна, като едновременно преглеждаше и информацията, която така рязко заряза при идването на Майкъл. Трябваше ѝ известно време, за да влезе в час.

Никога не бе била по-благодарна на публиката си за нейната подкрепа. Няколко от обадилите се по телефона бяха редовни слушатели, които придаваха цвят на обсъждането на всяка тема, независимо колко е скучна. Единият беше Уолтър от Брайтън, както сам се представяше, който обвини събеседника, че защитава и оправдава заможните с предложенията си. Джошуа от Хингъм спореше, че данъчната защита е привилегия само на богатите, тъй като техните пари са като адреналин за икономиката. А Пол от Бедфорд пък каза, че всичко това е фарс, защото за да си намалиш данъците, или трябва да държиш доходите си близо до границата на мизерията, или да емигрираш. Пол беше истински циник, отнасяше се критично към почти всичко, но обаждането му гарантираше провокиране на дискусия с останалите слушатели. А тази вечер Моника особено много се нуждаеше от помощта му.

Втората част на програмата ѝ беше доста по-вълнуваща. Неин гост беше сенаторът Дейвид Конъли, съавтор на закон, който постановяваше затвор за водачите, шофиращи в пияно състояние. Темата предизвика емоционален дебат и беше много широко отразявана, след като станаха няколко катастрофи, в които загинаха невинни хора. Проблемът беше още по-актуален, като се имаше предвид и припряността да се прокара законът, преди сенаторите да се оттеглят в лятна ваканция.

Моника накара конгресмена да обясни философията на проекта и да се спре на историята и съдържанието на поправката „Конъли-Фокс“, както беше известна сред хората. Поправка, така го наричаха. Моника се намесваше само когато ѝ се струваше, че думите му ще объркат слушателите ѝ. Тогава той търпеливо изясняваше какво има предвид. После представи аргументите си в защита на законопроекта, наблегна на назидателната роля на тежкото наказание и на очевидните преимущества от незабавното отлъчване на нарушителя от улицата.

— Голяма глоба и отнемане на шофьорската книжка няма ли да свършат същата работа? — попита тя, за да внесе контрапункта, който слушателите ѝ очакваха.

Сенаторът беше добре подготвен за дебата.

— Отнемането на шофьорската книжка в най-добрия случай може да се нарече половинчата мярка, която никога не е имала назидателен ефект. Човек, който би си позволил да кара пиян, не би имал никакви задръжки да шофира без книжка. Това са хора с чувство за безнаказаност. Имаме нужда от по-силна мярка. Такъв потенциал се крие само в задължителното лишаване от свобода.

Но и Моника бе добре подготвена.

— Искам да припомня, че в Роуд Айлънд наскоро въведоха задължителен затвор за повторно нарушение. Полицията там твърди, че гражданите се ужасяват да се качат зад волана, след като са употребили алкохол. Но думите на полицаите и изпитанието на времето могат да се окажат доста различни неща. Ами отношението към болестта, господин сенатор? Някои от нас се отнасят към алкохолизма като към болест, която не може да се лекува с успех в затвора.

Дейвид Конъли изказа мнението си и по този въпрос. Той използва няколко ефектни фрази, каквито политиците обичаха. Моника

го попита за статистиката за шофиране в пияно състояние и за тенденциите в законодателството в цялата страна. Когато пусна откритата линия, лампичките на пулта веднага светнаха.

Джон от Ревийър смяташе, че не е справедливо толкова твърдо да се наказва първото нарушение, че преди да се стигне до затвора, е необходимо да има система от предупреждения, дори по-либерална от тази на Роуд Айлънд. Моника го попита дали някога е карал кола в пияно състояние, той взе да мънка и накрая призна, че веднъж е седнал зад волана подпийнал. Сенаторът го попита кое би му подействало повече: рискът от плясване през ръцете или заплахата от затвор. Той нямаше готов отговор и всичко стана ясно. Моника му благодари за обаждането и натисна следващото копче.

Следващият беше Чък от Марлбъро, който твърдеше, че карането в пияно състояние и алкохолизъмът били едно и също нещо.

— Който сяда пиян зад волана за първи път, няма представа как да се контролира в такова състояние.

— Това е уместна забележка — съгласи се тя. — Господин сенатор?

Конъли веднага реагира:

— Задължително е тези хора предварително да знаят, че ако се осмелят да шофират, ще загаят. В края на краищата има и други възможности: да повикат такси или да накарат някой друг да ги закара. Точно към такива хора е насочено назидателното въздействие на заплахата от затвор.

Моника се намръщи.

— Но същите тези хора ще бъдат достатъчно сплашени при първото си нарушение, ако само им се направи сериозно предупреждение да не повтарят повече грешката си. Да не забравяме и загубеното време на съда и разходите за затворите, ако се стигне до тази мярка. — Тя реши да отговори на още едно слушателско обаждане: — Здравейте, в ефир сте.

— Моника?

— Да?

— Обажда се Нанси. Живее в Куинси. Нашият квартал има страхотен проблем с тийнейджърите. Дори и да не са пияни, хвърлят кутии от бира навсякъде и се надбягват с колите си нагоре-надолу по

улиците. Истинско чудо е, че още не е станала катастрофа. Какво може да се направи с тези деца?

— Не много, щом не са нарушили закона — отвърна Моника.

— Ами ако междувременно убият някого? В половината от ужасните случаи, за които четем по вестниците, са замесени младежи. Можем ли да си позволим да изчакаме, докато белята стане?

Моника даде думата на събеседника си, който изрази пълно съчувствие към дилемата на слушателката, но можеше само да се съгласи с Моника, че правораздавателната система не предвижда превантивни мерки.

— Всичко, което можем да направим, щом тези младежи пият, е да им обясним какво би могло да се случи, ако ги хванат.

— Те, разбира се, може би влизат в конфликт с други закони, като нарушават обществения ред. Едно обаждане в местното полицейско управление може и да свърши работа. А в случаите, когато стане фатален инцидент, вече имаме работа с убийство по невнимание при пътно произшествие, а това е престъпление, различно от шофиране в нетрезво състояние — отбеляза Моника. — Нека да чуем и някой друг от вас. Благодаря ти, че се обади, Нанси. — Тя натисна друго копче, за да поддържа ритъма. — Здравейте, вече сме в ефир. Ало?

— Здравей, Моника. Обажда се Бил.

— Как си, Бил?

— Горедолу — каза мъжът. В гласа му имаше срамежливост на човек, който рядко, ако не и за първи път, се обажда на живо в радиото.

Моника внимателно му помогна:

— Имаш ли въпрос към сенатор Конъли?

— Всъщност — започна той колебливо — искам да направя принципен коментар.

— Аха?

— Не виждам как затворът може да се смята за справедливо наказание, когато всички нарушения на пътните закони се санкционират по толкова случаен признак от полицията. — Той млъкна и тя го насърчи:

— Можеш ли да ни дадеш пример?

— Разбира се. Глобите за превишена скорост. Може десет коли да са прехвърлили ограничението, но винаги се санкционира първата в

редицата. Останалите се изнизват, докато глобяват първата.

Моника направи гримаса.

— Добра забележка, но трябва да я отнесеш към полицията. Прав си. В този случай законът се прилага доста произволно.

Когато сенаторът се намеси, за да защити последователните действия на полицията, Моника подсъзнателно усети, че дискусиата спонтанно ще смени посоката си. И, разбира се, това се случи още при следващото обаждане.

— Здравейте, в ефир сме.

— Моника? Обажда се Луиз. Искам да се съглася с Бил, че полицията не действа ефективно. Живея тук, в Бостън, и така стана, че вече внимавам, когато трябва да вървя пеша и по мен има нещо ценно. Да оставим насилствените грабежи, полицаите още не могат да хванат този скапан джебчия!

— Джебчията? — Моника вдигна вежди. Кога ли пък бе задала този въпрос?

— Да. Вече станаха три месеца, а той все още се разхожда свободно по улиците.

Моника направи пауза, за да се увери, че слушателите ѝ разбират за какво става въпрос.

— За тези, които не схващат за какво говорим, пояснявам, че Луиз има предвид Джебчията, който напоследък върлува из най-добрите бостънски квартали. Разбрах, че последният му удар е бил в Еспланейд този следобед. — Тя си спомни съвсем ясно къде бе попаднала на тази информация. — А що се отнася до твоя коментар, Луиз, той е съвсем справедлив. Полицаите съвсем определено изглежда, че се провалят с този крадец. Страшно е, когато такива неща се повтарят отново и отново. — Сенатор Конъли и поправката „Конъли-Фокс“ временно бяха забравени.

— Защо полицията не може да направи нищо? — попита ядно Луиз.

— Добър въпрос. Може би някой друг от вас би се опитал да отгатне. Номерът ни е 720-УБКБ. — Лампичката на пулта вече светеше. Но Моника искаше слушателите да продължат да се обаждат или поне да опитват. — Позвънете ни и споделете мнението си по тази и по-предишната тема. — Тя натисна друго копче. — Здравейте, вече сме в ефир.

— Крейг се обажда от Кенмор Скуеър.

— Здравей, Крейг. Някакви подозрения?

— Разбира се. Мисля, че този човек ни се надсмива.

— Надсмива ли се?

— Да. Той е доста хитър. Движи се наоколо незабелязано. Сигурно е доста добре облечен. Нали разбираш, от тези, дето никога няма да предположиш, че са престъпници.

— Като теб и мен?

— Точно така.

— Добре. Благодаря ти, че се обади, Крейг. — Тя пак натисна копче на пулта. — Здравейте, в ефир сме. Ало? — Един глас започна да говори, но до ухото ѝ достигна издайническо ехо. — Извинете, но ще трябва да намалите радиоапарата си — припомни тя на слушателя, който направи точно това.

— По-добре ли е? — попита той.

— Да. А вие сте?...

— Фил от Източен Бостън. Защо не удвоят патрулите?

Моника хвърли въпросителен поглед към сенатора.

— Твърдят, че нямат нито пари, нито хора.

— След като им плащам такива солени данъци?

— Знам. Наистина нямат извинение. Парите потъват някъде, но не съм сигурна къде.

— Този човек действа само в определени райони. Не могат ли да наблюдават по-добре тези квартали?

Моника започваше да се чувства като адвокат на дявола и усети, че започва да се ядосва.

— Има смисъл в това. Джебчията явно се е съсредоточил върху Бийкън Хил, крайбрежието и залива Бак. Познава улиците като дланта на ръката си и без проблем винаги успява да се изплъзне от полицията. — Тя си спомни как бе избягал от партньора на Майкъл. — Може би живее в някой от тези квартали, въпреки че не знам защо някой, който може да си позволи да живее там, ще се захваща с кражби. Може би Крейг беше прав. Може би наистина го прави за забавление.

— Обзалагам се, че ако шефът на полицията живееше в някой от тези квартали, щяха да усилят патрулите — отбеляза Фил.

В този момент, след разговорите за полицията, образът на Майкъл Шоу пак изплува в ума ѝ и тя се почувства страшно

разстроена. Зелените ѝ очи светеха с изумруден блясък, който никой, освен мрачния Дейвид Конъли, не можеше да види.

— За лош късмет — започна тя, подклаждана от отношението си по темата — шефът на полицията се е сврял в сигурното си убежище в Западен Роксбъри. Мисля, че няма да замине за лятната си вила на Кейп преди Четвърти юли. — Гласът ѝ беше пропит със сарказъм.

— Трябва да се пенсионира след две години, нали?

— Точно така. И то с много хубава пенсия.

— И какво ще стане тогава с управлението?

Моника бе съвсем наясно с местната власт.

— Тогава кметът ще назначи негов приемник на поста.

— Може пък това да раздруса полицията — коментира Фил.

Тя веднага откликна:

— Не и ако новият полицейски шеф е от същото котило. Някакви слухове за това кой може да е следващият, сенатор Конъли?

Сенаторът се съсредоточи отново.

— В този момент не мога да предположа нищо. В управлението има няколко квалифицирани офицери, а още повече могат да се намерят в останалата част на страната, ако кметът реши да потърси и другаде.

— Мисля, че ще трябва да почакаме и да видим. — Тя въздъхна и продължи нататък: — Благодаря ти, че се обади, Фил. Мисля, че имаме време за още едно последно обаждане. — И тя натисна последното копче. — Здравейте, вече сме в ефир. — Последва тишина. — Ало?

— Ами ако аз съм Джебчията? — каза равен мъжки глас.

Откачалническите обаждания си бяха част от работата и на моменти бяха забавни. Но този път, като се имаше предвид тежкия дълъг следобед, който бе прекарала, Моника не бе в настроение за такива неща. Освен това ѝ хрумна, че се отклони за доста дълго от темата за поправката „Конъли-Фокс“. Пръстът ѝ беше на копчето и тя спокойно отвърна:

— Тогава бих казала, че ме занасяш. — Изключи го, като натисна бутона. — Това бяха обажданията, за които имахме време тази вечер. Последните няколко минути ми се иска да отделя на нашия гост. Ако току-що си пускате радиото, това е сенатор Дейвид Конъли, съавтор на поправката „Конъли-Фокс“...

Докато вървеше към къщи в тъмното по осветените от уличните лампи алеи на парка, тя продължаваше да премисля дискусиата от тази вечер. Отклонения от темата често се получаваха в програмата и бостънската полиция съвсем не беше единствената им мишена. Ставаше спонтанно, със слушателите се настройваха на една вълна, въпреки че невинаги гостът споделяше чувството им, че една почивка от основната тема е в реда на нещата. Често тя беше свързана с някоя актуална новина, както стана и в случая с Джебчията, и мислите на слушателите не можеха да се отклонят от нея.

За първи път обаче Моника се чувстваше някак виновна. За последното обаждане — обикновено не режеше така хората. Ами ако този мъж наистина се е засегнал? Трябваше да поговори още малко с него.

Но после започна да се чувства малко непочтена. Разсъжденията ѝ бяха стимулирани не толкова от полицията, нейния шеф или пък от Джебчията, а от някой си Майкъл Шоу, чийто образ, изглежда, се бе запечатал в паметта ѝ. Колкото повече се бореше с него, толкова повече той я тревожеше. Дали беше прекалено самонадеяно да се пита дали е слушал програмата ѝ? Ако не за друго, сигурно е бил любопитен да чуе Устата в действие. Господи, Устата! Не беше чак толкова лоша!

Когато излезе от Комън и тръгна по улица „Чарлз“, все още мислеше за Майкъл и неговите проникателни очи. Дори и в момента имаше смразяващото усещане, че се взират в нея. Дори си направи труда да се огледа набързо назад, за да се увери, че всичко това са глупости, плод на въображението ѝ.

Следващите две седмици изминаха без произшествия за Моника, сякаш случките от вторник и сряда никога не се бяха случвали. Възстановяването на обичайния ритъм на живота ѝ беше едновременно успокоително и потискащо, защото всичко това наистина се бе случило и тя не можеше напълно да забрави загадъчния чар на Майкъл.

През първия уикенд тя отиде с колата си до Бъркшърс, за да се види с една от сестрите си, която бе дошла на екскурзия в Тангълууд. Прекараха време, пълно със забавление и топлина, в което Моника

опозна отново племенниците си, сестра си и зет си. Заедно отделиха време да се насладят и на красотата на околностите, които бяха пиршество за сетивата във всякаква компания.

В понеделник отново се върна към обичайното си състояние. Беше натоварена, но я гнетеше дразнеща пустота. Започна да отделя повече време на подготовката на програмата си, дори нарочно обядва с приятели няколко пъти през седмицата. Но посред нощ, когато беше сама в апартамента си, се връщаше към „Мечтание за екстаз“, четеше бавно, препрочиташе любимите си пасажии и от време на време спираше, за да помечтае.

Дойде и вторият уикенд. Имаше две уговорки: първата за представление на летния театър със забавен брокер от престижна фирма. Втората беше за празненство по случай 4-и юли в крайморското имение на психиатър, когото познаваше първоначално като гост в програмата ѝ, а после стана добър неин приятел и съветник по въпроси, свързани с работата. Казваше се Бен и я бе научил как да се справя с най-досадните слушатели и от него щеше да потърси съвет, ако Джебчията се обадеше пак.

Но той не се обади. За две седмици направи още пет удара, но в програмата ѝ повече не позвъни слушател, който да твърди, че е въпросният крадец. Шоуто вървеше гладко, с обичайната си смесица от важни и забавни теми, на границата между сериозното и любопитното. Отначало подсъзнателно, а после съвсем нарочно тя избягваше разговори, свързани с полицията. Не беше толкова заради уважението ѝ към Майкъл, а по-скоро от страх, че няма да се овладее, и то вероятно по първата причина. На пръв поглед мисълта, че повече няма да го види, не я хвърляше в отчаяние. Той бе замесен от тестото на героите... може би беше малко измислен, не на мястото си, но все пак герой.

В петък вечер, след ваканцията за националния празник, тя усети, че повече не може да се въздържа. Този следобед Джебчията беше ударил за шести път, откакто тя видя Майкъл за последно. Имаше толкова противоречиви теми, които чакаха за обсъждане през лятото, и бе неизбежно слушателите ѝ да не се заинтересуват и от Джебчията. Той бързо се превръщаше в някаква култова фигура, защото действаше светкавично, никога не нараняваше жертвите си и винаги след бурно преследване се изплъзваше от полицията.

Неин гост беше шефът на търговския отдел на престижен магазин за дрехи, а темата — колкото и жалко да звучеше — модата „унисекс“. Обади се една жена и започна да възхвалява мъжките сака заради вътрешните им джобове, в които могат да се държат портмонета, кредитни карти и всякакви малки, но ценни предмети, които на друго място биха изкушили всеки срещнат крадец. Съвсем естествено беше разговорът да се обърне към джебчиите.

Пръв я заяде Джим от Билерика.

— Днес той пак направи удар, а ти не си казала и дума. Да не би да си омекнала към полицията?

— Надявам се, че не съм — опита да се пошегува тя. — Знаеш моето мнение, нека чуя твоето.

Джим ѝ го изложи. Беше унищожително отрицание на бостънската полиция, което дори и на Моника се стори малко преувеличено. Когато произнесе съмнението си на глас, няколко светлинки на пулта веднага замигаха. Първият и вторият слушател се разделиха: единият подкрепяше Джим, другият — Моника. Такива престрелки понякога много я радваха. Но третият, който се обади, веднага попари радостта ѝ.

Не се представи. Това обикновено беше предупреждение. Но не беше и сънувала, че ще чуе това, което той каза.

— Носят се слухове, че си се замесила с някакъв от полицията. Да не би това да е причината да даваш на заден? Моника Уинслоу влюбена в ченге... е, това вече е нещо интересно!

В този момент Моника беше неизмеримо благодарна, че радиото скрива лицата на водещите. Защото страните ѝ бяха пламнали порядъчно, почти издайнически, дори и обвинението да беше невярно. Тя видя с периферното си зрение намиращия се извън звукоизолираното студио Сами, който я питаше с жестове дали иска прекъсване. Тя му махна отрицателно и се овладя.

— След такова обвинение предполагам, че трябва да ми кажеш името си — започна тя през стиснати зъби.

— Името ми не е важно, а ти не отговори на обвинението — отвърна веднага той.

Тя също не се забави:

— Обвинението остава без отговор, докато не се представиш и не кажеш източника на информацията си. — Изчака няколко секунди.

И тъй като отговор не последва, тя се обърна към слушателите си с презрителен смях: — Предполагам, че ви стана ясно. Искам да благодаря на всички, които имаха смелостта да си кажат имената тази вечер. В оставащото ни време ще помоля моя гост Алекс Томпсън, заместник-управител на „Ийтс“, да отговори на един последен въпрос...

За пред хората се измъкна блестящо. Но вътре в себе си не бе убедена, че мина толкова гладко. Припомни си всичко, докато вървеше в тъмното към къщи. От тъмнината в тихата самотна вечер я засипваха хиляди въпроси. Кой се бе обадил и защо? Откъде имаше тази информация? Обвинението беше абсурдно! Но Салазар я бе видял в прегръдките на Майкъл Шоу и трябва доста да се е раздрънкарал. Кой друг знаеше? Кой ли още щеше да научи след тази вечер?

Малко по-късно се озова на сигурно място зад здраво заключената врата на апартамента си, но дълго не можа да заспи, тъй като въпросите продължаваха да се въртят в мозъка ѝ. Чувстваше се ужасно нервна. Преоблече се в по-лек халат и потърси спокойствие, както често правеше през нощта, на тихия си балкон. Той също се оказва решаващ, когато наемаше апартамента. Прекарваше по-голяма част от свободното си време на него. Оттук се наслаждаваше на свежия ветрец, който вълнуваше океана и идваше от пристанището зад хълма. Шезлонгът ѝ бе отрупан с удобни възглавници и беше много примамлив за почивка.

Тялото ѝ бе в мир, но душата ѝ — не. Както често през последните дни, докато се наслаждаваше на красотата на Бостън, тя мислеше за Майкъл.

Ами ако наистина се бе получило нещо между нея и Майкъл? Не точно любов, защото имаха прекалено много различия. Ами ако отидат по-нататък от откраднатата целувка по време на дежурството му? Как това би се отразило на работата ѝ, на целия ѝ мироглед? Той представляваше всичко, срещу което тя се бореше от години, а това бе достатъчна причина да е благодарна, че повече не се срещат. Но, по дяволите, този мъж беше наистина привлекателен.

Опитвайки се да овладее емоциите си, тя се пресегна за книгата, която бе пхнала в джоба си, запали малката настолна лампа и избяга в „Мечтание за екстаз“.

В седем часа на другата вечер, когато на вратата се позвъни, тя пак лежеше на същото място. Намръщи се и се опита да си представи кой ли би могъл да е този посетител в събота по никое време. Нямахше уговорка с никого и бе планирала да прекара кротко вечерта вкъщи.

Беше много уморена. Легна си след три през нощта, след като прочете последната страница на книгата. После разбираемо трудно се вдигна рано от леглото и на скарата на терасата изпече килограм и половина пилешко месо за ежегодния пикник на радиото следобед. Добре се позабавляваха на тревистите брегове на Чарлз. Групата беше от двайсетина души, които тя най-много обичаше и уважаваше. Храната беше добра, разговорът — приятен, играха на фризби и се смяха много. Когато обаче се върна вкъщи към пет, тишината ѝ се стори като манна небесна.

А сега... на вратата се звънеше. Остави разреденото със сода бяло вино на ниската стъклена маса и тръгна боса да види кой е.

— Да? — каза тя по домофона.

— Ти си вкъщи! — каза темпераментен мъжки глас.

— Кой е? — Но почувства, че сърцето ѝ заби силно още преди да чуе името му. В този глас имаше дълбочина, която дори и домофонът не можеше да деформира.

— Шоу. — Последва мълчание. — Сама ли си?

— Зависи. Война... или мир? — Не беше го виждала повече от две седмици и се бяха разделили не много дружелюбно. А като прибавим и странния инцидент в програмата ѝ снощи... Молеше се да не го е чул.

— Мир. Сама ли си?

Какво толкова, по дяволите!

— Да.

— Може ли да се кача?

— Ами... — Не беше готова за това нито емоционално, нито физически. Но Шоу винаги се появяваше изненадващо. — Ами... разбира се — каза най-накрая тя неохотно. — Заповядай.

Натисна копчето за отваряне на вратата и зачака, облежната на стената, с наведена глава. Последния път му бе отворила вратата и го бе наблюдавала как взима на големи крачки стълбите до апартамента ѝ. Този път само си затвори очите, за да си припомни образа на

високия мъж в синьо, който бягаше нагоре по стълбището, пращящ от здраве и атлетичност. Представи си наум гъстата му сламенопепелява коса, тъмния тен, изсечените черти на лицето. „Какво, по дяволите, прави тук?“ — попита се тя с тревога. Ако беше достатъчно разумна, щеше да намери извинение да го задържи долу. Но не беше забавно винаги да проявява разум.

Отривистото му почукване на вратата още повече ускори и без това учестения ѝ пулс. Пое бързо дъх и вдигна глава, оправи светлокестенявата си коса с няколко движения на пръстите си нагоре, намокри пресъхналите си устни и посегна към дръжката.

Искаше ѝ се от другата страна да стои Шоу ченгето. За първи път осъзнаваше какъв естествен буфер между тях беше униформата му. Въпреки че показваше цялата прелест на тялото му и го правеше да изглежда красив и загадъчен едновременно, униформата също така ѝ напомняше безмилостно и недвусмислено за професията му, а оттам и за разбиранията му.

Сега Моника бе лишена от този буфер. Пред нея стоеше Майкъл, стопроцентов мъж. Избелели джинси обгръщаха интригуващо бедрата му, а сандалите му небрежно бяха обути на бос крак. Тя затаи дъх, защото иначе щеше да простене от вълнение. Беше ослепителен. Наистина ослепителен.

ПЕТА ГЛАВА

Ослепителен и зашеметяващ. Моника се почувства, сякаш някой я бе ударил. Секундите, необходими, за да произнесе нещо членоразделно, ѝ се сториха цяла вечност.

— Здравсти — промълви тя накрая и се помъчи да се усмихне невинно. Не ѝ беше хрумнало, че докато тя поглъщаше с очи поразителната му външност, и той я бе поразгледал. Така и не разбра дали гласът му беше дрезгав от вълнение, или нарочно го преправяше така.

— За миг си помислих, че ще ме отпратиш. — Ръцете му бяха подпрени на бедрата, очите му я гледаха изпитателно. — Но и ти се позамисли, нали?

— Не очаквах гости.

— Радвам се. Изглеждаш страхотно. — Той се въздържа да огледа още веднъж стройната ѝ фигура и вместо това я погледна в очите.

Чак тогава тя се усети защо. Погледна безпомощно надолу към целия си бански костюм. Той беше втален и стигаше малко над гърдите ѝ. Беше съвсем бял и много разголен и показваше медения загар на ръцете, краката, раменете и гърба ѝ по начин, който не ѝ се искаше да е толкова провокативен. Но беше удобен, лек и се чувстваше добре в него, а и наистина имаше намерение да прекара вечерта сама.

— Съжалявам. Ако знаех, че ще идваш, щях да се облека по-... а-а... повече. — Остави изречението дотук.

Той развеселено вдигна вежди.

— Предишния път — бира, сега — оскъдно облекло. Имаш странни представи за мен, Моника Грант!

Въпреки тези странни представи, тя съвсем неподправено отстъпи назад, за да го покани, и той най-спокойно влезе.

— Не е нарочно. О... всъщност нарочно е. Но аз просто си седях на балкона и си почивах с чаша в ръка.

— Звучи страхотно — отвърна той не много учтиво. Но после се усмихна и всичките ѝ колебания се изпариха. Не беше честно... той я манипулираше с усмивката си.

— Искаш ли едно питие? — попита тя меко.

— Ако не те затруднява.

Тя посочи с глава към терасата.

— Излез и се настани удобно. Ще се върна след минута. Бяло вино?

— Идеално.

Моника кимна, но не помръдна. Сякаш обаянието му я бе покорило и не ѝ позволяваше да излезе от обсега му. Доброволна жертва, помисли си тя замечтано, но след миг събра последните си остатъци от здрав разум, за да принуди издйнически омекналото си тяло да се придвижи към кухнята.

Майкъл послуша съвета ѝ и излезе на балкона. Намери го там, когато се върна. Беше с гръб към нея и се наслаждаваше на гледката към Бийкън Хил, който се издигаше точно отдясно, и към реката Чарлз, простираща се по-далеч отляво. Слънцето се спускаше към реката и разливаше златни отблясъци по водата и по мръсните сгради.

Моника стоеше като омагьосана и се любуваше на друга гледка — силуета на изваяното тяло на Майкъл, който закриваше добре познатата ѝ панорама. После, за да не си позволи да отиде твърде далеч, тя пристъпи на балкона.

— Красиво е, нали? — отбеляза тихо тя и проследи с очи посоката на погледа му.

— Прекрасно е. — И неговият глас бе снижен, направо глух. Той се обърна и пое чашата с вино, която тя му подаде. — Винаги точно така съм си представял Бостън — от една страна, с богатата култура. — Той вдигна очи надясно, където се намираха седалищата на бизнеса и управлението на щата, после ги сниши към осеяната с платна река. — И пълно спокойствие, от друга. Много е впечатляващо.

Неговият спонтанен подбор на думи предизвика спомени и двамата замълчаха. Върнаха се мислено в полицейския участък, в края на последната им среща. Накрая Моника извърна поглед и срещна очите на Майкъл.

— Не исках да бъда груба. — Тя изговори мило думите, които отчаяно искаше да му каже още от онзи ден. — Ако е прозвучало

иронично, извинявай. Но аз наистина исках да ти направя комплимент.

Очаровано наблюдаваше как очите му ставаха все по-топли и придобиваха цвят на лъщящо кафе.

— Знам — каза ѝ той. — Оттогава доста мислих за това. Аз... предполагам, че съм си направил погрешен извод.

— Беше краят на работния ден. Бил си уморен. — Тя измисли извинението вместо него, но той не го остави дотук.

— Нещо повече. Ядосах се, че трябваше от Салазар да разбере какво работиш. — От начина, по който просъска името на пресаташето, Моника разбра, че споделят едно и също чувство на неприязън към този човек. Майкъл продължи, настоявайки за вниманието ѝ: — Защо сама не ми каза, Моника? Защо беше тази тайна?

Вината я парна и тя се извърна към спокойната гледка.

— Никога не е било тайна. Просто се чувствах неудобно. — Погледът ѝ попадна върху ръцете му, здраво стиснати около парапета от ковано желязо. — Не исках да ме преценяваш прибързано и строго, както би направил, ако знаеше от самото начало. Никога не съм крила убежденията си от теб, а те си остават същите, независимо каква професия съм си избрала.

— Сигурна ли си, че само си искала да избегнеш суровата критика? Знаеш ли, едно е охотно да осъждаш, когато опонента ти го няма, за да се защити. И съвсем друго е, когато ти си обект на критика. Като се върна назад, разбирам причината за смущението ти през по-голямата част от онзи следобед, както и нежеланието ти да дойдеш в управлението от самото начало.

Моника разбра упрека и се защити:

— Но това не е всичко! Не се отказвам от думите си, че ми се гади от всичко, свързано с полицията. Това е нещо извън мен.

— Знам, Моника. Опитвам се да те разбера. И въпреки това ми се иска да бях осведомен за цялата истина. Тогава сигурно щях да се справя по-добре, когато Салазар нахълта...

Думите му заглъхнаха, а нейните мисли се върнаха към онзи следобед, онази стая, онази целувка. Не бе спряла да се възхищава от волевата мъжественост на устните му, но дори и в момента си спомняше особената им нежна настойчивост. И сега копнееше за

същото зашеметяващо усещане. Но Салазар се втурна при тях и целувката свърши. Това бе всичко... до обаждането предната вечер.

Челото ѝ под бретона се набразди, когато си спомни за злостното позвъняване в програмата. Обърна гръб на Майкъл и се отпусна на шезлонга с изправен гръб и свити към гърдите колене. После посегна към чашата си и отпи от питието.

— Не знам кой се обади тогава.

— К-какво? — Вдигна рязко глава и видя, че той гледа право към нея.

— Снощи в програмата ти. Салазар се къльне, че не е той. Но призна, че е възможно да са няколко други познати.

Намекваше ѝ, че той се е разприказвал. Но Моника и без това знаеше. Гласът, който чу снощи, не беше на Салазар. Разбира се, че се е разприказвал! Не бе и очаквала да пропусне такава примамлива възможност.

— Нали ти казах, че е гадняр — каза тя през стиснати зъби, но Майкъл беше още по-унищожителен.

— От това, което успях да видя, откакто съм тук, този човек повече пречи, отколкото помага. Ако зависеше от мен...

— Щеше да го изгониш? Това е смешно. Урок номер 1 за бостънската полиция. Там никога не уволняват.

— Може би нещата ще се променят — промърмори полугласно, но преди тя да постави под съмнение невероятното му твърдение, той се обърна още по-решително към нея. — Съжалявам, Моника. Ако подозирах какво ще се случи, щях да опитам всичко, на което съм способен, за да го предотвратя. Разбирам, че ти е докарало на главата няколко трудни минути, но ти се справи добре. — Сега беше с лице към нея и с гръб към парапета. Зад него тлееше ниското слънце, горещо и оранжево, светлината му правеше чертите по лицето на Майкъл още по-контрастни и им придаваше повече драматичност.

— Опитах се — промълви тя достатъчно ниско, за да прикрие несигурността си. Топлината на залязващото слънце сякаш се увеличаваше, когато се отразяваше в Майкъл и идваше към нея. Тя отпи от питието си и се загледа в парченцата лед в чашата. — Чу ли нещо от програмата?

Почувства раздвижването му и веднага вдигна очи. Видя как високата фигура на Майкъл приседна на стола, който вървеше в

комплект с шезлонга ѝ. Беше точно срещу нея, но спазваше уважителна дистанция.

— Цялата.

— Цялата? Наистина ли си слушал? — попита тя и се усмихна полудоволно, полусмутено.

Майкъл протегна крака и небрежно кръстоса глезени. Беше полегнал назад, подпрян на лакти. Истинско олицетворение на самоувереността.

— Разбира се. Защо те учудва толкова?

— О, не знам. — Тя сви рамене и пак погледна надолу. — Просто... не си представях, че си от типа хора, които прекарват с часове до радиото.

— Програмата ти е много хубава. Все не можех да загася радиото, колкото и да се опитвах.

Моника се усмихна против волята си, после се осмели да го погледне.

— Така ли? Ама че си приятел!

— Това е комплимент. Беше интересно. Всъщност винаги когато съм я слушал, ми е било интересно. Интервюто ти с Доминик Антън миналата седмица наистина ми хареса.

Значи бе започнал да я слуша. Очите ѝ светнаха още повече.

— Той е превъзходен режисьор и за мен беше много лесно да разговарям с него, защото обожавам работата му. Гледала съм всичките му филми, някои повече от веднъж. Ти почитател ли си му?

— Хмм... понякога. — И той направи жест с ръка, който трябваше да означава: „горе-долу“. — Повече харесвам ранните му филми. Но е истинско удоволствие да го слушаш как говори.

— Има дар слово... затова според мен се съгласи да участва в програмата. Когато някоя знаменитост — жена или мъж — трябва да разчита само на външния блясък, за да наложи себе си, радиото е последната медия, в която би се появила. Обаче хора като Антън са много интересни за слушане. И той, разбира се, го знае и разбира, че участието му в радиопрограма може да направи филмите му още по-касови. Не че се оплаквам.

Майкъл се взираше в нея с топлите си очи.

— Обичаш работата си, нали?

— Да — отвърна тя, оживена от удоволствието да седи в тази прекрасна вечер с такъв красив и забавен, а и неочакван гост като Майкъл. — Обожавам я. Всяка програма е различна и предизвикателна. Срещам се с интересни хора, четенето на книгите им ме прави по-дисциплинирана, въпреки че писанията им невинаги са увлекателни. — Тя се засмя: — Над някои от тях съм се мъчила да не заспя.

— Като за данъчното планиране... или за поддържането на автомобила?...

Това означаваше, че поне четири вечери я е слушал.

— Личеше ли си? — попита тя плахо.

Той се усмихна и внимателно ѝ призна:

— За мен си личеше. Не забравяй, че те познавам лично. Когато зелените ти очи блестят, гласът ти става по-звънлив. Но когато говореше за живота след смъртта, сигурно не са блестели.

Петата вечер.

— Поласкана съм, Майкъл. Доста мои програми си слушал. — После продължи по-тихо: — Не бих споменала пред приятелчетата ти, ако бях на твое място.

— Майтапиш ли се? Преди да започна да ги питам, няха представа, но после се оказа, че всички те слушат. Ти си най-доброто и най-евтиното развлечение, което може да се намери наоколо. — Моника видя как очите му пакостливо проблясват и не можа да се направи на възмутена. — Те могат да те нападат от защитените си домове, а ти няма как да им отговориш. Ти си нещо като мишена за стрелите им, които ги разтоварват от напрежението.

Беше изненадана. Погледна го по-внимателно.

— За две седмици си научил страшно много. Доколкото си спомням, при последната ни среща не беше чувал за Устата.

— Доста неща не знаех при последната ни среща. Бързо наваксам.

— О? — възкликна тя, защото не се сещаше за нищо по-добро. А обикновено мислеше много бързо, когато беше спокойна. Най-накрая въздъхна пресилено: — Е, няма кой знае какво още да научаваш за мен. Вече си запознат с всички основни противоречия.

Когато Майкъл се наведе напред, тя съвсем ясно разбра защо сега бързата ѝ мисъл ѝ изневеряваше. Беше толкова близко, толкова

мъжествен. Властното му мълчание я накара да затаи дъх.

— Но остават сладките подробности — не ѝ остана дължен той. Гласът му звучеше съблазнително дори когато я дразнеше. Но още не смееше да я докосне.

— Не са много интересни. — Тя сбърчи нос. На всяка цена трябваше да промени разговора, преди съвсем да загуби власт над него. — И така, вече знаеш какво работя и че съм предубедена към мъжете в синьо, затова ми се струва, че ще бъдеш по-предпазлив.

— Предпазлив? Аз? — Той се изправи на стола си и се облегна назад, после я погледна укорително. Докато завърши мисълта си, тя се бе задъхала. — Разбира се, че не! В това е предизвикателството.

— Предизвикателство? Какви ги приказваш?

Пред озадачения ѝ поглед Майкъл се изправи и отиде до парапета. Когато се извърна към нея, на лицето му бе изписана познатата ѝ решителност.

— През последните две седмици много мислих — започна той. — Когато научих коя си, първият ми импулс беше да спра да те виждам. — Поколеба се. — Но разбрах, че не мога. — За миг изглеждаше почти ядосан, че е стигнал до такова заключение.

— Защо не? — прошепна тя. Опита да се затвори в себе си, като вдигна колене към гърдите си и ги обгърна с ръце. Нямахше как да знае колко уязвима изглежда. Но Майкъл знаеше.

Чертите на лицето му се смекчиха и той пристъпи отстрани към шезлонга ѝ. Главата ѝ опря във възглавниците, когато той наведе облегалката назад.

— Защото у всеки от нас има нещо, от което другият се нуждае — започна той убедено.

Тя заклати глава, но той продължи да я държи в своята власт, като седна отстрани на шезлонга, подпря ръката си от другата ѝ страна и тя остана приклепена под него. Чувстваше топлината на ръката му, опряна на голите ѝ колене. Дланите ѝ започнаха да се потят.

Когато той пак заговори, думите достигнаха право до душата ѝ:

— Имам нужда от жена, готова да сподели живота си с мен, за да озари живота ми на единак и да ме спаси от самотата. А ти... — Той хвърли поглед към масичката до тях, върху която над няколко списания и една друга книга лежеше „Мечтание за екстаз“. — Ти имаш нужда от

герой от плът и кръв, мъж, който да контролира острия ти език, когато прекалиш, който да бъде алтернативен отдушник на страстта ти.

Той се пресегна и докосна лицето ѝ, а Моника потрепери от страх. Майкъл задълбаваше прекалено надълбоко, а и разбираше много неща. Мразеше го за това, но беше прекалено привлечена физически от него. И в момента пълзящите по скулите и брадичката ѝ пръсти накараха кръвта ѝ да кипне, а всяка нейна клетка се изпълни с топло предчувствие да стане напълно покорна.

— Не! — каза тя задъхано, решена да не му се остави. — Грещиш.

— Така ли? — Сега пръстите му се заровиха в гъстата ѝ коса и задържаха главата ѝ. — В тези книги трябва да има нещо, което ти харесва, иначе няма да продължаваш да ги купуваш. Моето предположение е, че мъжете в живота ти винаги са се оказвали по-слаби, отколкото си очаквала.

— А ти си мислиш, че си достатъчно силен, така ли? — отвърна тя, вече събрала сили за борба. Гневът ѝ бе насочен, от една страна, към собствения ѝ провал да отрече твърдението, от друга — към силата му, която я привличаше.

— Така мисля.

— Прекалено самовлюбен, ето какъв си ти, Майкъл Шоу. Не ти ли казах от самото начало, че полицейската работа е точно удовлетворяване на самолюбие? Пристигаш за лятото в непознат град и вече си се заел и с неразрешимите му проблеми, и с мен. И какво ще последва? Мислех, че си дошъл тук да се учиш. Как го беше казал? Да се учиш от работата на полицаите от големия град. И изведнъж се превръщаш в негов покорител. — Тя си пое въздух, който изведнъж започна да не ѝ достига. — Между другото нищо не съм чула за тази обменна програма, по която се предполага, че си пристигнал. Кога е започнала? И защо не е получила никаква гласност?

— Очите ти блестят.

— И как не! — Само ѝ се искаше да може да помръдне, но той беше я приклецил. — Настоявам за някои отговори. Ти си най-измисленият полицай, когото някога съм виждала. Продължавам да те мисля за натрапник.

— Задаваш прекалено много въпроси.

Тя го изглежда невъзмутимо.

— Не повече от теб по време на разпитите преди две седмици.

— Това ми е работата.

— Е, и моята също.

— Сега не си в ефир.

— Няма значение. Склонността да задавам въпроси е съществена част от личността ми. Отговори ми и аз с удоволствие ще млъкна.

— Сещам се за по-бърз начин да ти затворя устата.

— Говориш като разгонен мъжкар. — Тя пое рязко въздух. — Скубеш ми косата — прошепна Моника и посегна назад, за да намали натиска му.

— Тогава стой мирна — каза той тихо и дрезгаво точно до устните ѝ. После я целуна с толкова нежност, че тя дори не си помисли да се отдръпне. Вкуси виното по устните му и се почуди дали не усеща вкуса на нейните собствени, но този беше по-силен и омайващ, не беше разреден със сода и лед. От това така ѝ се зави свят, че тя притисна безпомощно устни към неговите. Когато той се отдръпна, тя бе останала без думи. — Така си прекрасна — усмихна ѝ се. — Тиха и покорна. — Знаеше точно коя струна да докосне, за да я накара да говори.

— Не съм...

Когато я целуна този път, беше много настойчив, сякаш първият опит само бе разпалил жаждата. Устните му страстно се движеха върху нейните и пресушаваха съпротивата ѝ още преди тя да получи възможност да се прояви.

Моника беше напълно готова за тази целувка и не можеше да ѝ се съпротивлява, преди да вкуси наяве това, за което толкова често бе мечтала. Затвори очи и остави езика му да обходи устата ѝ, после се присъедини към опияняващия му ритъм. Предишните пъти бе лишена от тази дълбочина — от тласъците и влажните ласки, от примесените в едно горещи дихания на отворените им устни.

Цялата трепереше, когато най-накрая той я освободи от прегръдката си и тя се отпусна на шезлонга със свити крака, за да му направи повече място. Майкъл се взираше в нея, очите му пламтяха със същата страст, която бушуваше във вените ѝ. Знаеше, че така ще стане. И точно от това се бе страхувала. Той имаше такава власт над нея, каквато никой друг мъж преди не бе имал.

Дори и сега, когато погледът му се сниши към шията ѝ, после и по-надолу, на нея ѝ се искаше да изкрещи срещу него, но не можеше. Чувстваше се преизпълнена от желание и прехапа устни, за да възпре вик, породен от нещо друго. Накрая очите му докоснаха гърдите ѝ и ги погалиха една по една. Ефектът беше моментален. Тънкият бански костюм вече не можеше да прикрие набъбването на зърната ѝ, а и оскъдността му не можеше да спре изучаващия му поглед.

Моника умолително бавно поклати глава и се сви във възглавниците. Но неговите ръце обхванаха раменете ѝ и започнаха лениво да гаят гладката им плът и да се придвижват сантиметър по сантиметър по-надолу.

— Недей, Майкъл — задави се тя, но той не спря.

— Няма да те нараня.

— Знаем... но недей...

И той спря. Ръцете му последваха пътя на неговия поглед отпреди малко и се плъзнаха над границата на банския ѝ костюм, после пропълзяха надолу и докоснаха гърдите ѝ за първи път. С нежни кръгови движения той изучаваше топлите едри възвишения, а Моника простена в агония.

— Майкъл... — Трябваше да го удари, да отскочи надалеч, да го принуди да спре... но не можеше.

— Шшт. Искам да те докосна по този начин от деня, в който те вдигнах от тротоара. Ти си толкова мека и съблазнителна. — Пръстите му бяха обхванали ребрата ѝ, а палците му се движеха напред-назад по напрегнатите върхове на гърдите ѝ. Моника усети как дълбоко в нея се разгаря огън, който заплашваше да я направи сляпа за всичко освен за обещанието за блаженство в прегръдките на Майкъл. Несъзнателно стисна коленете по-силно едно към друго.

— Моля те, недей! — каза тя задъхано, но устните му пак покриха нейните. Този път сграбчи раменете, за да го спре, но пръстите ѝ я издадоха. Те се впиха в твърдите мускули и привлякоха тялото му по-близо.

Без да знае, тя беше направила първата стъпка. Майкъл веднага се възползва и я пое изцяло в прегръдките си. Ръцете му я обвиха и я притиснаха към него. Той зарови лице в косите ѝ и издаде стон, пълен с желание.

За миг Моника не можеше да разбере защо се бе съпротивлявала. Беше толкова хубаво да бъде прегръщана така от мъж, достатъчно силен да поеме отговорността за нея. Потри буза в ризата му и усещането от твърдата гръд под нея я изпълни с удоволствие. Харесваше ѝ как мирише и как тялото му я предпазва от целия свят извън този балкон. Да пусне юздите на самоконтрола си и да се остави на вълните на чистата страст беше истински лукс.

— О, Моника... хубаво е... — промълви той тихо. Топлите му устни бяха точно до ухото ѝ. Притисна я още по-близо към себе си, сякаш искаше да се слее с нея. В отговор ръцете ѝ пропълзяха по мускулестата повърхност на гърба му и се заключиха на кръста му. Колкото и да беше странно, Моника се чувстваше, сякаш се завръщаше вкъщи.

През мъглата на задоволството си тя усети, че нещо се движи по гърба ѝ. Пръстите на Майкъл нежно галеха кожата ѝ, после сръчно се пъгнаха под края на банския ѝ.

— Не! — извика тя и веднага се върна към здравия си разум. Беше ѝ достатъчно трудно да се справи с прегръдките и целувките му. Вече цялата пламтеше от нарастващо желание. Но това... все повече и повече... не мислеше, че би могла да го понесе. — Недей!

Майкъл я отдалечи достатъчно, за да я погледне в очите, и нежно обгърна с ръце лицето ѝ.

— Защо не? — каза той задъхано. — Толкова е хубаво, нали?

— Прекалено хубаво! — Не беше време за престорена гордост. — В това е проблемът!

— Няма проблем. — Пръстите му проследиха извивката на устните ѝ, сякаш бяха омагьосани от изящните им очертания. — Ако докосването ми ти доставя удоволствие, как може това да е проблем?

— Караш ме да губя контрол — възпротиви се тя. Точно така се чувстваше и сега под чувствената топлина на погледа му. — Как бих могла да разсъждавам трезво, като ме гледаш така?

— Няма нужда да разсъждаваш трезво. Това е моя работа. Ти можеш да си затвориш очите. — И той затвори очите ѝ, като ги целуна по клепачите. — И да се отпуснеш. Отдай ми се. Ще ти бъде хубаво. — Той започна да я целува по скулите към ухото, после прокара език по изящната му извивка.

— Не става въпрос... за това... — Но забрави за какво става въпрос, когато опакото на дланта му я погали по шията и се спусна към гърдите ѝ, а тя потрепери от безразсъдна радост. После устните му смениха ръката и езикът му бавно се придвижи на кръгове точно под зърното ѝ, а тя усети, че я повалят на възглавниците.

Искаше още. Сякаш го бе предчувствала, едно вкусане от него водеше до пристрастяване. Сега се нуждаеше от целувката му, настойчива и дълбока. Дръзко зарови пръсти в буйната му коса, придърпа го нагоре към устните си и задоволи нуждата си, забравила за всичко друго освен за сладостния начин, по който той я изпиваше с устни.

За миг си възвърна самоконтрола и пак всичко стана ново за нея. Защото Майкъл не беше от мъжете, които биха се примирили една освободена жена да ги ръководи в ласките. Той беше героят, агресорът, пръв и единствен, и точно този факт я възбуждаше точно толкова, колкото и това, че я докосваше по цялото тяло.

Тя стенеше и дишаше тежко, трескаво отвъръщаше на целувките му, загубила напълно разсъдъка си. После почувства докосването на твърдите му мъжествени ръце по кадифената кожа на гърдите си и разбра, че беше успял. Банският ѝ бе свален на кръста и меките ѝ женствени извивки се откриха пред него.

— Не... — Тя се опита да се отскубне, но устните му се склучиха още по-твърдо върху нейните и думите потънаха нечути в гърлото ѝ. Не ѝ позволяваше да проговори, а гърдите ѝ натежаха чувствено в ръцете му и дланите погалиха меката плът в основата им. Пръстите му стигнаха до твърдите ѝ зърна и започнаха да ги въртят напред-назад и тя повече не можеше да сдържи вика си. — О... Майкъл...

— Харесва ли ти? — прошепна той до главата ѝ.

— Хубаво... о... хубаво... — извика тя, сграбчи раменете му и ги стисна, докато кокалчетата на ръцете ѝ не побеляха. Изви гърба си и му се предложи още повече. Той сви краката ѝ към тялото си и тя почувства, че всеки момент ще експлодира. — Майкъл... — успя да каже задъхано тя, когато докосването му стана още по-интимно. Беше в негова власт, получаваше това, което най-много искаше в момента. Вълнуваше се от докосването на пръстите по тялото ѝ, пръсти, които я откриваха като жена, и то желана.

Той я целуна още по-дълбоко и така я разпали, че ѝ трябваше цяла минута, за да усети, че походжението му по бедрото ѝ бе прераснало в набег под тънките еластични пликчета.

— О, не... — простена тя, осъзнавайки бавно степента на удоволствие, до която бяха достигнали. — Трябва... да спреш... — Задъхваше се точно до устните му и го молеше: — Моля те...

След още няколко минути щяха да са в леглото и страстно да се любят. Моника го знаеше, както и че част от нея искаше това да стане повече от каквото и да било друго. Тази част сега се бе превърнала в агонизираща грамада от незадоволеност. Другата ѝ част обаче беше по-разумна. Не можеше да се люби с Майкъл току-така: щеше да означава обещание за връзка, а тя не бе сигурна и за двамата, че ще могат да се справят с това. Вървяха по различни житейски пътеки, които от време на време се пресичаха, но всяка следваше своята предназначена посока.

Истинско чудо беше, че Майкъл изобщо я чу. Моника с мъка се овладя и тогава осъзна колко се беше разпалил и той. Разбра го по неравното му дишане и напрежението на мускулите под дланите ѝ. Но някак си той я беше чул и спря в очакване.

— Господи, Моника... как можеш да ме молиш за такова нещо?

— Трябва. Не съм... готова.

— Готова си...

— Не това... имам предвид.

— А какво, Моника?

— Не го искам. Не сега. — Гърдите ѝ се притискаха към ризата му, докато той не я пусна. Тя инстинктивно кръстоса ръце, за да се прикрие.

Майкъл бе започнал да овладява дишането си. Видя как блясъкът в очите му постепенно угасна и той я погледна хладно.

— Искаш да спрем?

— Това ли? Да.

— Значи толкова ти харесва, така ли?

— Невинаги ми харесва.

— Не се отпускаш с мъжете. Всичко трябва да става по твоите правила. Еманципация и кастрация винаги вървят ръка за ръка, не мислиш ли?

Тя бе изненадана от грубостта му и само го гледаше втренчено. После бързо вдигна банския си и се облече.

— Не можех да те кастрирам, дори и да бях опитала.

— Но със сигурност би опитала, нали? — изръмжа той.

— Ти го казваш, Майкъл. Не ми приписвай свои думи! И не насилвай случилото се да бъде нещо повече от това, което е. — Тя се изправи в шезлонга и се отдръпна още по-надалеч от него. — Мислех те за различен, за състрадателен.

— Такъв съм!

— Не си! — Чувстваше се унижена. — Ти си типичен представител на породата си. Ядосан си, че отказвам да задоволя първичната ти нужда. Казвам ти, че не съм готова и просто трябва да го приемеш. Нямам намерение да ставам лесна плячка на сладострастието на всеки срещнат мъж! — Гневът ѝ ставаше все по-силен и изобщо не намаля от равния отговор на Майкъл:

— Знаеш, че можех и да те принудя.

— А-а! — избухна тя. — И сега сигурно ще ми кажеш, че накрая сама щях да се предам, че изобщо нямаше да е по принуда. — В пристъп на ярост започна да блъска по ръката на Майкъл и по страничната облегалка на шезлонга. Изправи се очи в очи с него, цялата трепереше от възмущение. — Знаеш ли, че си прав. Нямаше да е по принуда. Щях да се предам и да ми хареса много. — Гласът ѝ се снижи до страстен шепот: — Но ти казвам, че щях да те намразя. Това ли искаш?

Завъртя се и избяга от балкона. Спря се във всекидневната, внезапно разколебана. Не можеше да остане в тази стая: щеше да мине покрай нея, като излиза. Ако се хвърли на леглото си, ще е много мелодраматично, а да се заключи в банята — съвсем детинско.

Чувствата ѝ бушуваха. Свлече се на масата в кухнята и обхвана главата си с ръце, сякаш да се предпази от бурята вътре в себе си. Но тя продължаваше да бушува и Моника не знаеше как да се предпази. Отказът ѝ да се люби с Майкъл би трябвало да е нейното спасение. Защо тогава ѝ се струваше, че се бе държала като глупачка?

Беше заради Майкъл. Той ѝ стори нещо, обърка чувствата ѝ и тя вече не беше на себе си. Може би беше прав. Може би ставаше въпрос за прекален контрол. Никога не бе поглеждала така на нещата. Но това значи, че никога преди не е била по-близо до загуба на контрол.

Наистина беше заради Майкъл. Седя на масата с наведена глава, докато не овладя емоциите си. Не ги прогони... само ги овладя. После пое дълбоко въздух, изправи се на стола и подпря брадичката си с ръце. Дали още беше на балкона, или си беше тръгнал?

Тогава усети движенията му. Моника подскочи и рязко извърна глава към вратата. Значи е седял там и я е гледал през цялото време. Какво ли бяха видели проникателните му очи? И какво искаше пък сега?

Докато го чакаше да заговори, сърцето ѝ пак заби силно. Той целенасочено се вираше в лицето ѝ и обмисляше нещо, двоумеше се, но накрая се осмели да се усмихне криво. Устните му се разтвориха и от тях излезе най-дълбокият и най-нежен глас, който беше чувала:

— Обичаш ли пържени миди?

ШЕСТА ГЛАВА

Пържени миди? Моника се втренчи с неверие в него.

— Пържени миди ли? — Как можа така рязко да смени един апетит с друг? И при това как можеше да се контролира толкова добре, запита се тя. Просто не беше честно! — Пържени миди? Сериозно ли говориш?

— Напълно — отвърна той тихо. — Вечерта е прекрасна. Можем да се разходим до крайбрежието. Знаем едно страхотно местенце...

Моника поклати глава:

— Не мисля, че би било разумно.

— Кое? Мидите, разходката или страхотното местенце? — подразни я той и тя веднага настръхна.

— Всичко! Последния път, когато се изложихме на риска да ни хванат, ни хванаха! И твоят човек Салазар се погрижи и другите да научат. Представяш ли си какво може да се случи, ако пак ни видят заедно? И то само след часове?

Майкъл си придаде безгрижно изражение.

— След като вече знаят за страстната ни любовна връзка, с какво би могла да ни навреди порция пържени миди?

Гласът ѝ като по чудо беше овладян като погледа му.

— Няма никаква страстна любовна връзка и ти много добре го знаеш!

— Тогава защо да не се разходиш с мен? Говоря ти сериозно, Моника. Почти се стъмни, а аз ти гарантирам, че заведението, което имам предвид, е малко и не е свърталище на редовите полицаи.

— Какъвто ти не си. Кой си ти в действителност? И как така знаеш това заведение, след като си в Бостън от толкова кратко време?

Той невъзмутимо я погледна в очите, както си стоеше, здраво стъпил под рамката на кухненската врата.

— Ако ти обещаю да ти отговоря на някои от въпросите... ще дойдеш ли?

Моника видя пламъчето в очите му и веднага разбра какво е намислил. Предизвикваше любопитството ѝ, негодникът! Но нали вече бе доказал колко добре можеше да я манипулира, като ѝ задава само един въпрос точно в целта? И винаги знаеше какво да попита!

— Все още мисля, че идеята е глупава. — Много добре знаеше, че не възможността да ги видят заедно я притеснява най-много. Само преди секунди тя едва се отскубна от прегръдките му. Как сега да се съгласи да прекара още време с него и да рискува да се влюби? Беше прекалено силен, прекалено мъжествен и щеше да смути спокойствието ѝ. А до него тя беше само слаба жена. Въпреки това, беше наистина любопитна...

— Хайде — подкани я той и така невинно килна главата си на една страна, че студенината веднага изчезна от лицето ѝ.

Въздъхна примиренчески и се отпусна.

— Истинска глупачка съм, че ти позволявам да постъпваш така с мен. Сигурно си много горд със себе си.

Очакваше от него да се възползва от възможността да позлорадва, направо го предчувстваше, но с мисълта, че и нейното време щеше да дойде. Но обратно на предположенията ѝ, Майкъл стана мрачен.

— Горд ли? — попита той, сякаш не бе разбрал правилно. — Не... не съм горд. — Намръщи се и трийсетте и осем години напълно му проличаха. — Просто ми харесва... твоята компания.

И след тези думи, въпреки примамките, които поставяше пред нея, тя пак не можеше да му откаже. Самотата. Точно това я порази. Тя беше общото между тях.

Отблъсна се от стола и му каза тихо:

— Веднага идвам. — Хлътна в стаята си и се преоблече в джинси и свободна памучна риза, която завърза на кръста си. Обу чифт тъмносини еспадрили, среса се и си сложи малко светлорозов руж, после се върна при Майкъл.

Както и той бе отбелязал, беше почти тъмно, когато излязоха от сградата и тръгнаха нагоре по хълма. По пътя им имаше и други пешеходци, в някои от тях Моника разпозна свои съседи, но не се почувства неудобно. След като бе сменил синята униформа с джинси, които му придаваха по-небрежен вид, Майкъл вече не изглеждаше като служител на бостънската полиция... не повече от нея самата. Докато се

изкачваха бавно по хълма, тя го погледна и пак се зачуди за произхода му.

— И така — започна тя с доброжелателна ирония. — Слушам.

— Слушаш?

— Аха. Ти ме подкупи, като ми обеща да ми отговориш на някои въпроси. Време е да си платиш.

Но той поклати глава и я погледна палаво.

— Не и преди да ни сервира вечерята. Ако ти разкажа всичко, ти ще се обърнеш и ще избягаш вкъщи. А аз искам компанията ти за по-дълго време.

Тя също, но не можеше да бъде толкова откровенена. Въпреки че по-рано му бе изтъкнала опасността да ги видят заедно, сега се чувстваше странно спокойна с него. Сред хората заплахата от физическото изригване, което за малко не ѝ отне разума, намаляваше. Беше тъмно и наистина романтично, но по безплътен начин.

— Откъде знаеш за тези закътани ресторанчета? — попита тя.

Усмивката му я стопли.

— Често вечерям навън. Моите гозби стават само за храна на птиците. О, не е съвсем точно. Дори и птиците им се мръщят.

— Не е възможно да е толкова зле.

— Доста е зле. Е, мога да правя препечени филийки и да си наляя чаша нектар. Така се справям със закуската.

— Но това е ужасно, Майкъл! — възкликна тя, защото разбираше, че набитото тяло до нея се нуждае от много повече храна. Но се усети, преди да започне да звучи като загрижена майка, и смени закрилническия си тон с възмуцението на освободената жена. — Искаш да кажеш, че не си се научил да си готвиш сам?

Той сви рамене:

— Не ми се е налагало.

— Разглезен си от малък, така ли? — подразни го тя, но Майкъл беше невъзмутим. Не беше самодоволен. Просто откровен.

— От почти двайсет години съм самостоятелен. Просто мразя да готвя. — Той я хвана за ръката и я издърпа на тротоара, когато една кола обърна от едното платно на улица „Джой“ по другото. Ръката ѝ остана в неговата, докато бавно пресичаха същата улица.

— Значи ядеш навън.

— Точно така.

— Не ти ли омръзва?

Той си позволи да ѝ хвърли пълен с горчивина поглед.

— Да.

Моника кимна. Какво да каже? Сети се за нещо и го изстреля, преди да размисли:

— Никога ли не си се женил... или живял с някого?

Той се засмя от сърце:

— С някого. Много сладко. Дипломатично.

Моника чакаше. Взираше се в красивото лице до нея и се чудеше как такъв мъж може да остане сам цял живот.

— Е? Да или не... или и двете?

Той се поколеба, преди да се осмели да отговори. Но ѝ беше обещал.

— Да — на първото. Не — за второто.

— Бил си женен? — попита тя изненадано, но после се сети, че ѝ беше казал, че сега не е женен.

— Да.

— Разведен ли си? — Изводът беше очевиден.

— Да.

Троснатият му тон я накара да си спомни за разгорещения им спор от по-рано. Тогавя той се нахвърли върху „либералите“ и тя заключи, че вероятно е пострадал в някой етап от живота си. Дали ставаше въпрос за този приключил брак? Искаше ѝ се да го попита, но се въздържа, като видя как потрепват мускулите на скулите му. Този отговор можеше да почака. Сега беше по-важно да види пак усмивката му.

— Някой път трябва да ти приготвя моите световнонеизвестни бостънски печени бургери.

Успя. По устните му бавно се появи скептична усмивка.

— Твоите какво?

— Бостънски печени бургери.

— И аз така чух. И какво, по дяволите, представляват бостънските печени бургери? — Като минаха покрай Щатската управа, светлините на сградата осветиха лицата им. Те се спряха за миг.

Моника вдигна вежди.

— Ако ти кажа, ще проваля изненадата, нали?

— Ти току-що направи точно това. — Той се засмя: — Но си права. Хубаво е да има изненада. И освен това, за всяка тайна, която изтръгвам от теб, трябва да предложи нещо в замяна. — Стисна ръката ѝ и я поведе нататък. — Ще почакам.

Златистото кубе на сградата на Щатската управа остана зад тях и те продължиха надолу по другия склон на хълма към площада пред кметството и намиращия се в съседство пазар. Моника размишляваше над „разкритията“ на Майкъл и стигна до извода, че само половината от тях носеха някаква положителна информация. Силата, с която ръката му стискаше нежно нейната, свидетелстваше за други достойнства, които този мъж притежаваше.

Известно време вървяха мълчаливо. И двамата се наслаждаваха на съботния нощен живот на града и неговото лятно очарование. Минаваха покрай ресторанти на открито и ярко осветени магазини. Криволичеха между хора, които също криволичеха покрай тях — хора на всякакви възрасти, туристи и местни. Сред тълпата се чувстваха анонимни, лицата им бяха слабо осветени от газовите лампи, обрамчващи алеите на пристанището.

Сякаш вечерните сенки бяха размили различията им, сякаш бяха двойка, едно цяло сред останалите. Майкъл внимателно я водеше. Ръката му вече леко обгръщаше кръста ѝ и я насочваше към целта на разходката им. Когато стигнаха до малкото усамотено ресторантче за морски деликатеси, Моника се чувстваше приятно размекната.

— Издържах ли изпита? — промърмори до ухото ѝ Майкъл, навеждайки се надолу, за да ѝ държи кавалерски стола, докато седне.

— Издържа го. — Тя се усмихна. Възнаграждаваше го, защото заслужаваше. — Това е наистина необичайно място. — До него се стигаше през няколко алеи и пътечка на пристанището. — Чудя се как хората намират пътя до него.

— Малцина успяват — отвърна той и се настани на стола срещу нея. — Затова е толкова приятно. Повечето гости на града никога не го откриват. Основната му клиентела са обитателите на пристанището.

— Ами ти? — Тя го погледна изпитателно. — Ти как го намери?

— Аз съм един от тези обитатели.

— На квартал до пристанището? Наистина ли? Майкъл, тези жилища са съвсем нови и невероятно скъпи. Как успя да си намериш

квартира за лятото? — Може би не беше учтиво да го пита, но го направи напълно спонтанно.

Майкъл се усмихна самодоволно и невъзмутимо.

— Имам връзки. Приятели по високите етажи могат винаги да ми намерят квартира за през лятото.

— Не е зле.

— Изобщо не е зле. Мястото е хубаво и в самия център на града. Много ми харесва.

— И често ли вечеряш тук?

— Веднъж седмично. Предлагат още много вкуснотии освен пържените миди — намекна той, за да я изкуши още повече. — Прегледай менюто и реши какво ще си поръчаш.

Без да докосва менюто, Моника наклони главата си настрана.

— Имам по-добра идея. Ти поръчай. Изненадай ме. — Предложението ѝ беше забавно и много различно от обичайния ѝ стил на поведение.

— Поемаш ли риска? — Устните му потрепнаха в едва доловима предизвикателна усмивка.

— Поемам го. — И тя му се усмихна по същия начин.

Той я погледа още малко, сякаш преценяваше и претегляше доколко бе готова за приключения. После, без да каже нищо, махна на сервитьорката. След минути тя отвори на масата бутилка вино. Чашите им бяха напълнени и вдигнати за тост.

Тогава Майкъл се поколеба. Моника чакаше търпеливо, чудейки се какви ли словоизлияния ще чуе сега. Стори ѝ се, че на няколко пъти се канеше да започне, преди да си поеме въздух и да направи последен опит.

— Наздраве... — каза той най-накрая и тя се намръщи.

— „Наздраве“? Това е разтърсващо!

— Ще предложиш ли нещо по-добро? — попита той, развеселен.

— Разбира се — отвърна тя смело.

— Моля.

Моника вдигна поглед към тавана и затърси най-подходящите думи. Таванът беше нисък и меко осветен от канделабрите по стените. По него — освен шарките в различни оттенъци на бяло, нямаше нищо друго.

Тя пак въздъхна и погледна надолу към ръцете си. Какво да каже? За нас? В никакъв случай. За лятото? Още по-зле. За хубавата вечер? Неловко. Когато най-накрая вдигна очи, страните ѝ леко пламтяха.

— Наздраве... — повтори тоста му с плаха усмивка. Той се засмя високо и ледът бе разчупен. По-дългите тостове оставаха за друг път... може би.

Моника го наблюдаваше как отпива от виното, как то разхлажда гърлото му. После той остави чашата и срещна погледа ѝ.

— Как така си толкова известна в града, но само по име? Салазар беше единственият, който онзи ден те разпозна в полицията.

— И слава богу!

— Но защо?

— Нарочно не се показвам много на публични места. Избягвам определени неща, нали разбираш — интервюта във вестници и списания, където могат да публикуват и снимка, и определено не участвам в телевизионни програми.

— Често ли те канят?

— Не много. Понякога ми се обаждат от забавни програми на местните телевизии, но аз отказвам. Харесва ми анонимността.

Майкъл се замисли над думите ѝ.

— Това ме изненадва. Бих си помислил, че някоя визуална медия ще е следващата стъпка в кариерата ти.

— Не и за мен. — Тя решително поклати глава. — Харесвам работата, която имам в момента.

— Нямах ли амбиции за бъдещето?

Тя сви рамене, после се намръщи.

— В някои аспекти, но не и по посока на публичността, която ти спомена.

— От теб би станал страхотен политик. Би могла да предотвратиш и буря само с думи.

— Не — каза тя провлачено. — Животът на политиците е прекалено натоварен за мен. Обичам разнообразието... но и спокойствието. Като тук. — Тя пак огледа интимната обстановка в ресторанта. Когато очите ѝ отново се върнаха на Майкъл, усещането ѝ за интимност стана още по-силно. Покашля се в опит да задържи

чувствата си в разумни граници. — Ами ти, Майкъл? Тази вечер ти би трябвало да си на горещия стол. Разкажи ми за себе си.

Много ѝ харесваше как вдигаше високо вежди и челото му над тях се набръчкваше.

— Знаеш цялата необходима информация.

— Не е вярно! Ти си абсолютна загадка за мен. И преди ти казах, но пак ще го повторя. Ти си най-нетипичното ченге, което съм срещала.

— В какъв смисъл?

Нямаше нужда да мисли дълго.

— На първо място заради интелигентността ти. Или направо да кажем — интелекта ти. Оставам с впечатлението, че имаш много по-добро образование от средния полицаи. — Когато той просто наведе глава и безмълвно се съгласи с тази вероятност, тя го притисна още повече: — Кажи ми какво образование имаш.

Той отмести чашата си, за да направи място за салатата, която се появи точно навреме на масата. Моника огледа кулинарното творение пред себе си и кимна одобрително:

— Страхотна салатата. Сигурно в нея има поне три вида марули, да не говорим за бамята, граха, зеления боб и свежите детелини. — С помощта на вилицата си тя надникна под една изрезка от морков. — Сърцевини от земни ябълки? Обожавам ги.

Майкъл сложи малко домати в устата си и се усмихна, като видя как тя се зарадва на салатата.

— Забрави да споменеш краставиците, домати и лука.

— О, това са обикновени зеленчуци. Но другите... Браво, Шоу!

Удоволствие се изписа на усмихнатото му лице.

— Не на мен... но ще приема поздравленията, ако настояваш. — Той млъкна за кратко. — Разкажи ми за детството си, Моника. Освен, хм, инцидента с полицията, не знам нищо друго.

— О, не! — отвърна тя, докато безгрижно смучеше огромна маслина. — Няма да се измъкнеш така бързо. Къде си учил?

— На западния бряг.

— Къде точно?

— Станфорд.

— Колеж?

— Точно така. Дипломирах се в Корнъл.

Моника издаде напред брадичка, остави вилицата си и го погледна съсредоточено.

— Ако трябва да използвам въображението си на базата на това, което знам за теб, бих се обзаложила, че имаш юридическо образование. — Той се усмихна и тя се оживи. — Права ли съм? Така ли е?

— Да. — Колкото и да беше невероятно за полицай, това напълно отговаряше на характера на Майкъл.

— Практикувал ли си?

— Малко — отвърна той уклончиво и после смени темата. — Всъщност тогава имаше съкращения в армията. Законът за военната служба до голяма степен ме насочи към юридическия факултет.

Най-външните пластове на загадката най-накрая започваха да се отместват. Моника се наслаждаваше на триумфа си, защото инстинктите ѝ не я подведоха. Знаеше си, че е по-различен.

— Не си ли прекалено квалифициран за патрулиращ полицай?

— Невинаги патрулирам по улиците. Имам и много работа в управлението...

— Знаеш какво имам предвид. Няма ли някакъв начин да използваш юридическото си образование в полицейската работа?

— Аз го използвам. Ежедневно. Успявам по-добре да вникна кое в работата на полицията е ефективно и кое не е.

— Не съм... сигурна, че те разбирам.

Майкъл ѝ говореше внимателно и търпеливо, но в гласа му пак се долавяше същата решителност, както по-рано, когато говориха по принцип за работата му.

— Знаеш не по-зле от мен, че през последните години полицията из цялата страна си навлече много критики — до голяма степен заради арестите, които не издържат в съдебната зала по една или друга причина. — Тя кимна и той продължи: — Няма смисъл да задържаме заподозрян, ако уликите са недостатъчни или толкова неправилно подбрани, че делото да се провали. Аз знам как да внимавам какво правя. Мога да се погрижа и останалите да са толкова внимателни. Може да наричаш средностатистическото ченге егоист, но аз съвсем искрено вярвам, че до голяма степен преигравах. — За първи път долови обвинителна нотка в гласа му и разбра, че е насочена срещу нея.

— Може и така да е — възпротиви се тя, — но как да се въздържа? Ти си единственото изключение...

— Точно тук грешиш. Аз не съм изключение, Моника. Знаеш ли колко много колеги учат задочно виеше образование? Е, не в провинциалните участъци и във всички краища на страната. Но в големите градове като този процентът се увеличава с всяка година.

Тя изсумтя и пак стана иронична:

— Не можеш да ме заблудиш! — Но блясъкът в очите на Майкъл подсказваше за още по-силен сарказъм.

— Промяната изисква време, Моника. И само непредубеден човек може да я види. Откакто пристигнах тук миналия месец, срещнах доста мъже, отдадени на работата си в полицията.

— Като Салазар ли? — Не можа да се въздържи да се подиграе, но веднага съжали.

— Салазар е другата крайност. Вече знаеш мнението ми за него. Но и той ще дочака Видовден.

— Много си убеден — отбеляза тя скептично.

Майкъл насочи вниманието си към салатата, събра мислите си и заговори с кротка убеденост:

— Той ще си получи заслуженото. Обещавам ти. — Изражението му беше мрачно като думите, които произнесе.

— А това звучи като лична заплаха. Да не ти е вгорчил живота?

— Не точно. Но съм го виждал как работи в управлението и честно казано, много е груб. Работата му е да поддържа добри връзки между полицията и обществеността, а той само ги проваля.

Моника въздъхна и каза кротко:

— Е, поне тук постигнахме съгласие.

След два часа, когато те се връщаха по обратния път от крайбрежието през административния център, нагоре по хълма и после надолу по другия му склон, все още поддържаха мир. Вечерята беше вкусна, хареса им до последната скарида, мида и стрида, които Майкъл поръча.

— Чувствам, че преядох. — Моника издиша с усилие. — Искан ми се да имам достатъчно сили да се кача и сляза по хълма на бегон няколко пъти.

— Бягаш ли сутрин? — попита той и я погледна.

Тя поклати глава:

— Карам ски през зимата и плувам през лятото, но най-често ходя пеша. Навсякъде и по всяко време.

— Значи тази вечер не съм те уморил? — Очите му едва искряха, почти незабележимо под светлината на уличните лампи, които подминаваха. Този блясък намекваше за някаква палавост, и то от точно определен тип, с определено сексуален оттенък. Изведнъж ѝ хрумна, че той се бе държал като истински кавалер през цялата вечер, говореше ѝ като на личност, а не като на жена. Разбира се, трябваше да се има предвид и случката на балкона по-рано...

Тя решително прогони тази мисъл.

— Разбира се, че не! Ами... ти? Как поддържаш форма?

— Бягам.

— На дълги разстояния?

— Точно така.

— Значи си попаднал на най-подходящото място — възкликна тя. — Нямах представа какво става тук през пролетта. От целия свят пристигат хора, за да участват в Бостънския маратон. — Задъха се при следващата мисъл. — Но... това ще е чак през април догодина. Дотогава отдавна ще си заминал...

И двамата потънаха в мълчание, а въпросът увисна във вечерния въздух. Щеше да си замине. А тя съжеляваше ли? Погледна крадешком към него и видя, че и той е потънал в някакви свои мисли. Челото му беше набраздено, челюстта — стисната. Когато завиха покрай ъгъла на „Уест Седар“, той излезе от дълбокомисленото си настроение.

— Веднъж спомена нещо за колата си. Още ли я имаш?

Тя си спомни повода. Стана в онзи следобед в сряда преди две седмици, когато той я принуди да отиде до полицията.

— Когато дойдох да живея тук, имах, но реших, че нямам нужда от нея, след като живея на хълма. Когато не ми се върви, се прибирам с градския транспорт, а когато искам да отида някъде — за уикенда например, наемам кола. Оказа се много по-удобно и по-евтино. Нали разбираш, спестявам си таксите за застраховка и паркинг. А и както вие, момчета, глобявате колите в този град, щях да потъна в разходи.

Помисли си, че той ще отвърне на злостната ѝ забележка, но не го направи. Хвана се за други нейни думи.

— А радиото плаща ли ти за такси?

— Такси ли? — Тя сви рамене: — Рядко се прибирам с такси.

Майкъл спря. Вече бяха стигнали до блока ѝ.

— А тогава как се прибираш посред нощ от работа?

— Не е посред нощ. Прибирам се не по-късно от единайсет и половина. И то пеша — заяви Моника, която също се бе спряла, за да го погледне. Забеляза, че на лицето му бе изписано гневно несъгласие.

— И преминаваш сама през парка?

— Разстоянието е късо.

— Но това е лудост, Моника! Там е тъмно и пусто...

— Не е! Осветено е и има хора. И, разбира се, колегите ти редовно патрулират. — Иронията ѝ бе добре прикрита, но не чак толкова, че да не се забележи. Майкъл не я пропусна.

— Знаеш не по-зле от мен, че не можем да бъдем навсякъде във всяка минута. Колко време мислиш, че ще трябва на някой крадец да ти запуши устата и да те завлече в храстите?

Моника се наведе и затърси ключовете си в чантата.

— Ставаш мелодраматичен.

— Реалист съм! — извика той. — Мислиш си, че ти си реалистката, но ти казвам, госпожице, че се лъжеш!

— По-тихо, Майкъл! — предупреди го тя, докато отключваше вратата. — Не прави сцени. Не искам да ми се налага да викам полиция — каза шеговито.

Отвори вратата и той я въведе във фоайето. Ръката му не се отмести от лакътя ѝ, а гласът му стана по-нисък. Но не и по-малко дрезгав... просто по-нисък.

— Не се прави на отворена, Моника. Някой ден наистина ще си изпатиш заради голямата си уста.

— Пусни ръката ми — настоя тя, но той продължаваше да върви с нея към стълбите, после се изкачиха до първата площадка, после до втората и накрая застанаха пред вратата на апартамента ѝ. Преди да се усети, Майкъл взе ключовете от ръката ѝ, отключи и я бутна през вратата. Затвори и се облегна на вратата, а тя почувства, че приближава буря. Беше гневен и тя не разбираше защо. — Какъв е проблемът? — попита Моника и се опита да изглежда колкото може по-спокойна. — Голяма работа, че се прибирам вечер пеша.

— За теб може и да не е — скара ѝ се той. — Не си виждала жените, които аз съм виждал. Бити, изнасилени и ограбени, с белези за цял живот и психически, и физически.

— Бостън не е джунгла...

— Но не е и Едемската градина! Не се заблуждавай, като си мислиш, че може да се случи на всеки друг, но не и на теб. Поемаш ужасен риск!

Тя го изгледа опърничаво.

— Това си е моят живот. Двайсет и девет години се оправям добре.

— Така ли? — отвърна ѝ той също толкова категорично. — Наистина ли се оправяш? Затова ли тази вечер, преди да дойда, беше самотна като мен? Зарадва се, като ме видя... и не се опитвай да го отричаш.

— Няма. — Тя издаде напред брадичката си. — Не вярвах, че компанията ще е приятна. Но беше... за известно време...

— А сега предпочиташ да се върнеш при книгите си. Така ли? — прониза я той безмилостно с въпроса си.

За миг Моника не знаеше какво да каже.

— Не си пестиш ударите, а? — промълви тя накрая.

— Казвам това, което мисля. А мисля, че ти си раздвоена жена.

— Греша. Стъпила съм здраво на земята и знам какво искам.

— Така ли? Затова ли си седиш вкъщи и четеш книги? Затова ли оживяваш в прегръдките ми и после се отдръпваш като девица? Затова ли държиш дървена фигурка на майка с дете на ръцете на камината си?

Хвърли поглед към фигурката и почувства, че нещо у нея трепна. Но и тя вече се бе разгневила и затова се обърна към Майкъл с блеснали очи.

— Колко си арогантен... Кой си ти, че да ме съдиш? Само защото съм ти позволила да ме заведеш на вечеря, не означава, че искам да слушам превзетите ти речи. Раздвоена ли? Аз съм напълно доволна от живота си тук и в този момент.

— Ами утре? Наистина ли знаеш какво искаш? Поведението ти тази вечер беше много женствено за феминистка — от случката на балкона нататък. Позволи ми да поръчам... не настоя всеки да си плати поотделно, както правят истинските феминистки. Не, Моника, тази вечер ти остави маската да падне. Така е много удобно. И колкото и да го отричаш, искаш нещо повече от живота. Не всички жени го искат. Но ти, ти имаш нужда от мъж.

Цялата трепереше от гняв, задето ѝ се нахвърли така.

— Нямам нужда от теб — каза тя през стиснати зъби. — И мисля, че е по-добре да си вървиш.

Майкъл наведе глава, после я вдигна леко и я погледна през гъстите си тъмноруси мигли. Бавно и вбесяващо недвусмислено той поклати глава.

— Какво искаш да кажеш — че няма да си тръгнеш ли? — попита тя.

— Няма да си тръгвам още.

За първи път тя наистина се уплаши. В очите му имаше решителност.

— Какво искаш, Майкъл? — попита тя и се почуди дали в този мъж нямаше и друга страна, напълно различна от тази, която познаваше, за която нямаше никаква представа, че съществува.

— Искам те. Знаеш го.

— Не съм за продан. Не и срещу една вечеря... или информация... или каквото и да било друго, което можеш да предложиш.

— Не? — попита той така настойчиво, че стомахът ѝ се сви.

— Не! И владее карате. Ако се приближиш — започна да отстъпва от него, — ще те ударя.

Той пристъпи напред.

— Мисля, че ще мога да се защитя. Аз съм по-голям и по-силен от теб. — Направи още една крачка.

— Майкъл, защо постъпваш така? Това е лудост! Жените не трябва да се насилват! — Мозъкът ѝ трескаво работеше. Какъв избор имаше? Не можеше да се съсредоточи. Той пристъпваше напред, а тя отстъпваше. Беше близо до кухнята... или до спалнята. Само спалнята имаше врата. Но пък нямаше ключалка. Можеше ли да я затисне и да го спре? А единственият телефон беше в кухнята. Как би могла да се обади за помощ? Помощ? Той беше от хората, които се притичваха на помощ.

Той сякаш прочете мислите ѝ и се усмихна.

— Чувстваш се притисната в ъгъла, нали? Нали така се чувстват и героините ти, когато техният смугъл принц ги прегърне и те са готови да се предадат във властта му?

— Май че ти си този, който чете подобни книги. Изглежда, знаеш много за тях. Може би и в твоя живот нещо липсва?

Грешката бе направена и не можеше да се поправи. Моника го разбра още преди той да се втурне изведнъж и да я сграбчи в прегръдките си. Тя се съпротивляваше. Блъскаше го в гърдите с цялата си сила. Но той само затягаше хватката си, едната му ръка я държеше през кръста, а другата за косата. Отметна главата ѝ назад и тя нямаше друг избор, освен да го погледне.

— Може би ще повториш тази сладка мисъл — каза ѝ задъхано.

— Пусни ме.

Той поклати глава:

— Имаме да докажем нещо и аз съм решен на всяка цена да го направя.

— Майкъл, моля те... пусни ме.

Тогава устните му се снишиха и задушиха всеки звук, гневът му се изля върху нея като наказание. Тя стискаше устата си и се опитваше да се извърти настрани, но той само започваше да дърпа още по-силно косата ѝ. Тя извика и без да иска, си отвори устата, както той искаше. Майкъл веднага се възползва и страстно я целуна, а тя продължаваше да се дърпа в прегръдките му. Но той здраво я държеше. Само краката ѝ бяха свободни и тя започна да се отбранява с тях. Риташе го в прасците, опитваше да отвори достатъчно разстояние, за да замахне с коляното си нагоре. Един добър удар щеше да бъде достатъчен.

Намерението ѝ се оказа прозрачно, защото Майкъл веднага откъсна устните си от нейните и я вдигна на ръце. Загуби надежда да го омаломощи и започна да се бори трескаво. Той беше по-едър и по-силен, както бе казал, а и тя самата го знаеше. Когато я постави на леглото и се надвеси над нея, бе останала без сили.

— Майкъл — каза тя задъхано, — ти си полудял.

Той затисна китките ѝ над главата и я задържа неподвижна под тежестта на тялото си.

— Полудял ли? — попита той по-нежно. — Не съм полудял, Моника. — На светлината, която се процеждаше от коридора, тя видя решително издадената му долна челюст. — Безразсъден. Безразсъден съм, защото ме привличат трудностите. Точно това си ти — трудност в истинския смисъл на думата. Но да вървя по дяволите, ако и ти не го искаш като мен!

Тази реплика можеше да я е прочел във всяка от книгите на полицата на Моника. Тя го погледна с разширени от смущение очи.

Той беше истински герой, висок, строен, силен и с непобедима воля. Ръцете му леко трепереха, когато приковаха нейните към леглото, мускулите му бяха стегнати и се притискаха в нейната по-податлива плът. О, той наистина я желаше. Нямахте съмнение в това. Но коя беше тя — героиня от романите... или Моника? Изведнъж усети, че не е много сигурна коя точно би искала да бъде в този момент. Но и в двата случая щеше да се съпротивлява.

Тялото ѝ се изви силно в безплоден опит да го отмести и той пак я целуна страстно.

— Не! — извика тя, когато той ѝ позволи да си поеме дъх, но тялото му така притискаше нейното, че тя не можеше нито да рита, нито да го удря, нито дори да се извие под него. — Моля те... причиняваш ми болка...

Но той продължаваше да я целува. Поривът на устните му спираше дъха ѝ и издаваше само тихи стонове на затихваща съпротива. Сега атаката беше на два фронта. От една страна — Майкъл, чиито устни изведнъж ѝ се сториха кадифени и чувствени. А по другия фронт се атакуваше сама. По-точно тялото ѝ. То чувстваше всяка негова твърда извивка. Беше любопитно. Напрегнато. Но дали защото искаше да се откъсне, или да се приближи към него... ето в това беше конфликтът.

— Защо се съпротивляваш, Моника? — простена той до шията ѝ, където устните му попиваха сладката топлина на кожата ѝ, след като тя бе отметнала глава настрана.

— Нямам право... — каза тя задъхано. Бореше се със собственото си тяло.

— Желая те. — Дъхът му обгори вдлъбнатината на шията ѝ и се придвижи по-надолу. — Нуждая се от теб. В това е правото ми...

Когато почувства устните му в най-дълбоката част на деколтето си, тя се изви, колкото имаше възможност. Тогава той се повдигна и хвана с една ръка двете ѝ китки, а с другата сграбчи брадичката ѝ.

— Отпусни се, Моника — заповяда ѝ той хрипливо. — Или имаш нужда да се бориш, за да демонстрираш добродетел?

— Грещиш! Имам право... на избор — каза тя задавено, борейки се да освободи ръцете си, но бързо разбра колко голяма е силата на огромния му юмрук. — Аз не... те... желая...

— Не? — кипна той, сякаш също се бореше с някакъв невидим враг. — Ще видим! — И я целуна пак, като държеше главата ѝ неподвижна. Но тази целувка бе различна. И то като по чудо, защото въпреки че още беше разгневен... беше нежен и сломяваше съпротивата ѝ като предишните пъти, когато я целуваше. Ако продължаваше да бъде груб и настоятелен, тя може би щеше да съхрани волята си за борба. Но тази зашеметяваща сладост бе нещо друго.

— Спри!... — примоли му се тя, но той я целуваше все по-страстно. Езикът му достигаше до най-дълбоките места на устата ѝ и се движеше ловко и съблазнително, а сетивата ѝ оставаха слепи и глухи за всичко останало. Дори не бе разбрала, че е пуснал брадичката ѝ, докато последното копче на ризата ѝ не бе разкопчано, а дрехата — разперена широко.

Той се беше отпуснал на една страна и още я притискаше с крак. Със сръчно движение постави китките ѝ на височината на раменете и се надвеси над нея. Когато устните му докоснаха извивката на гърдите ѝ, тя простена:

— Не можеш да направиш това с мен... Майкъл!...

Устните му се движеха върху набъбващата плът.

— Мога... и ще го направя — промълви той, като бавно се придвижваше към чувствителното връхче. Когато го стигна, тя извика, но от изгарящо желание. Устните му се отвориха и го поеа. През нея се втурнаха горещи червени вълни, движени от езика, който галеше върха на зърното ѝ, и зъбите, които изсмукваха самата ѝ същност.

— Майкъл... моля те... — Колко пъти беше чела за това? Дали искаше да спре, или да продължи? Наистина не знаеше!

Майкъл беше така добър да не попита, но пак я покри с тялото си, като пусна внимателно ръцете ѝ. Тъй като тя не направи опит да се съпротивлява, а само се взираше в него объркано, той бавно се надигна и я прекрачи. Тя чувстваше как става по-слаба, напълно беззащитна под него, а близостта му още повече разпалваше желанието ѝ. И дума не можеше да каже, когато той започна да разкопчава ризата си, само можеше да го гледа в очите.

Той свали ризата си и тя вече не можеше да устои. Уплашена от собствената си реакция, безпомощно гледаше гърдите му. Бяха широки и силни, без много плът, но мускулести. Искеше ѝ се да го докосне,

затова сви пръстите си в юмрук, за да спре това увличане. Все още между тях се водеше битка на волите и тя не искаше да му достави удоволствието да разбере, че го намира красив.

Майкъл обаче нямаше такива опасения. Разтваряше все по-широко ризата ѝ и ѝ се възхищаваше открито.

— Ти си красива, Моника — каза той дрезгаво. — Много красива. — Ръцете му правеха широки кръгове около гърдите ѝ и тя стискаше зъби, за да се справи с вълнението, което той събуждаше у нея по този начин. Затвори очи и се опита да мисли за каквото и да било друго, но само не за дълбоката интимност на ласката му. Беше безполезно. Тя простена тихо и стисна силно клепачи, после вдигна ръце и сграбчи китките му. Но той веднага смени посоката на движението и тя рязко отвори очи, за да види как той притиска дланите ѝ обратно на леглото и се снишава върху нея.

Плътта им се срещна и през тях протече ток. За Моника неговата сила бе като награда и тя никога преди това не се бе чувствала така щастливо възнаградена. Той бавно се движеше върху нея и гърдите ѝ се триеха в меките косми на гърдите му. Когато устните му пак намериха нейните, целувката му беше още по-необузdana. Но и тази необузданост беше по-различна. Преди беше ядосан, а сега възбуден и жаден. Както и Моника.

Пусна ръцете ѝ и тя го погали по гърба, движеше длани нагоре по жилестата му плът и изпита удоволствие от това как всеки мускул ѝ отвърщаше, като се свиваше и потреперваше. Значи и в безпомощността ми има власт, помисли си тя. В момента не мислеше за неизбежната си капитулация. Върна ѝ всяка ласка, докосването му имаше поразителен ефект и накрая тя загуби воля за съпротива. Желаше Майкъл. Изцяло. Празнотата в нея отчаяно го искаше.

Изви се към него и го прегърна по-силно. Той не преставаше да я целува, да заглушава стоновете ѝ на удоволствие и да отвърща с тялото си на всяко нейно движение. Изведнъж Моника спря да се интересува коя е. Беше като измислената героиня, открила прелестите на страстта в своя герой.

— Майкъл — простена тя, изпълнена с желание. — Майкъл...

Ръцете му бързо намериха джинсите ѝ, после той се отмести от нея достатъчно, за да свали ципа. Когато пръстите му се плъзнаха вътре, тя инстинктивно изви тяло. Започна да диша учестено и

реалността постепенно изчезна. Нейният герой беше над нея и караше тялото ѝ да се чувства божествено. Но в тази героиня нямаше нищо покорно. Тя го искаше по-близо до себе си, по-дълбоко. Искаше и тя да го докосва.

Сред множеството въздишки и стонове, които нарушаваха приятната нощна тишина, Моника се изправи и посрещна целувката му с такава жар, че и двамата бяха поразени. Пръстите ѝ също се вдигнаха, за да погалаят гърдите му в забрава и докоснаха двете кръгчета, с което знаеше, че ще го възбуди.

— О... Моника... точно така...

Наистина го възбуждаше, но възбуждаше и себе си. Сви единия си крак в коляното, за да му даде повече свобода на движенията, разпалена от по-дълбокото му проникване. Пръстите му бяха точни в ласките си, знаеха точно къде, кога и как...

В пристъп на страст тя също посегна да го докосне по същия интимен начин. Когато ръката ѝ обви набъбналите му джинси, той пак промълви името ѝ. Но цялото му тяло се стегна, когато тя започна нежно да го гали с намерението да го направи безпомощен като себе си.

Майкъл не искаше да се остави да бъде доведен до безпомощно състояние. Стресна се и стана напълно разумен, после отдръпна ръката си, хвана нейната и я спря.

— Какво искаш, Моника? — попита той. Задавеният му глас беше малка утеха за неприятното усещане от неочакваната студенина.

— Теб, Майкъл — промълви тя. — Теб!

Взе ръката ѝ, притисна я към леглото и се надвеси над нея. Очите му още блестяха от страстта, която тя знаеше, че е предизвикала у него, но чертите на лицето му се изопнаха.

— Искаш да се любиш с мен?

— Да — прошепна тя, останала без капчица гордост след неговата чувствена победа.

— Сега? — Гръдният му кош се издигаше и спускаше над нея.

— Да — каза тя задъхано.

— Защо?

Защо? Откъде да знае?

— Защото... аз...

— Защо, Моника?

Не така трябваше да се развият нещата, противопостави се тя мислено. Той трябваше да я обладае, без да задава въпроси! Какъв герой беше тогава? Може би не беше замесен от същото тесто, както си бе мислила? Може би бе загрижен за това какво чувства тя? Или всичко беше част от мъчението, от унижението?

— Желая те, Майкъл — прошепна тя и усети по-остро от всякога празнотата. Но когато най-много копнееше за прегръдката му, той се изправи и стана от леглото. Застана с гръб към нея. Главата му висеше надолу, а мускулите на врата му се свиваха и разпускаха.

Моника бе поразена. Сграбчи ризата си и я уви около себе си, после бавно се изправи и се облегна на таблата на леглото. Гласът ѝ осезаемо трепереше.

— Какво има? Какво не е наред? — Никога преди не я бяха отблъсквали така. Нито пък беше молила така мъж да се люби с нея. Това беше нова глава в житейската ѝ книга и тя се вълнуваше.

— Няма да стане — произнесе той мрачно и раменете му уморено се приведоха.

Тя се взираше неразбиращо в него.

— Какво няма да стане? Ти беше възбуден колкото мен...

Майкъл се обърна много бавно и също така бавно и с усилие се усмихна криво.

— Това трябваше да го кажа аз, не мислиш ли?

— Няма значение! — извика тя. — Просто не те разбирам!

— Тогава нека ти го кажа ясно — изръмжа той. От усмивката му не бе останал и помен, сега лицето му бе намръщено. — Б-е-д-а. — Наведе се и се подпря на леглото с юмруци. Продължи да говори тихо, но гневно: — Никога в живота си не съм насилвал жена! А сега почти го направих... заради теб! — Изправи се в цял ръст, прокара ръка през косата си и тръгна към прозореца. — Господи, какъв глупак съм! — Този път в гласа му имаше презрение към себе си и Моника трябваше да знае причината.

— Защо? Разкажи ми, Майкъл.

Тишината беше оглушителна. Чувстваше силното биене на сърцето си и се чудеше как така вибрациите на пулса ѝ не отекуват в нощта. Посегна настрани и запали лампата. Майкъл имаше широк и загорял гръб, по който блестяха ситни капчици пот. Ръцете му бяха опрени на стройните му бедра. Изглеждаше, сякаш чакаше нещо,

някаква команда или насока. Сведе глава, поклати я бавно и се обърна към нея. Очите му бяха пълни с тъга, думите му — със съжаление. А сега гласът му издаваше, че е гневен.

— Жена ми беше същата като теб, Моника. Предполагам, че такъв тип жени ме привличат. Интелигентни. Остроумни. Предизвикателни. Различни. През всичките три години на патетичния ни брак се опитвах да съм в крак с блестящите ѝ идеи. Тя беше съвременна жена във всяко отношение. Предприемчива. Вършеше обществена дейност. Бяха ми необходими три години, за да разбера, че може да е страхотна в леглото, но топлината у нея не траеше дълго. Може би не беше способна на дълбока любов... Наистина не знам.

— Не трябва да ми разказваш всичко това...

— Защо не? Искаше да знаеш какво не е наред и аз изпълнявам желанието ти — извика той, после снижи глас. Само очите му изразяваха бушуващия в него гняв. — Не е наред това, че аз искам жена, истинска жена. Искам жена, която знае кога да бъде личност и кога да се отпусне. Искам жена, която да има нужда от мен... защото аз със сигурност ще имам нужда от нея! И не искам да ми се налага да я възбудям до забрава, преди да реши какво да прави! Моята жена ще седи там — посочи неопределено към града през прозореца — и пак ще ме желае, дори когато е далеч от мен и потънала в своя собствен свят. — Той млькна. Дишаше тежко, ноздрите му бяха разширени от напрежение. — По дяволите! — И докато Моника го гледеше обезпокоено, той праметна през ръка ризата, която бе захвърлил на леглото, и изчезна, без да я удостои с поглед.

Чак в ранните часове на утрото Моника започна да осъзнава какво се бе случило. Наистина беше отблъсната, и то основателно, ако Майкъл ѝ бе казал истината. Той искаше пълно отдаване от една освободена жена. Възможно ли беше това? Можеше ли една жена да бъде освободена и едновременно с това напълно отдадена на един мъж? Или двете състояния бяха несъвместими? Започна да търси подобни проявления в поведението си напоследък... но пак не намираще отговор. Знаеше, че обича работата и свободата си. Но пък съществуваха книгите ѝ и зависимостта, която бе развила към романтичните истории. Правилно ли я беше преценил Майкъл?

Наистина ли беше раздвоена, люшкаща се между представите за жената, която беше в определени моменти, и жената, която копнееше да бъде в други? Наистина ли нямаше благоприятен компромис?

Мъчителните мисли я мъчиха до късно. Събуди се рано, твърдо решена да изчете неделния вестник от първата страница до обявите „Търси се“. Но в ума ѝ пак се въртеше Майкъл. Щеше да му направи закуска, истинска закуска, подходяща за мъж като него, и после можеха да четат заедно вестника. Сама не ѝ беше толкова приятно.

Започна безцелно да се разхожда из апартамента и накрая се озова на балкона. Застана до парапета да се полюбува на града и топлият бриз развя тънката тъкан на нощницата ѝ. Къде ли е той сега? — запита се тя. И той ли прекарва деня сам?

Въздъхна примирено и се настани на шезлонга. Неделният вестник отпаднаше. Четеше ѝ се „Предизвикателства на страстта“. Без да се замисля за причината, тя посегна към книгата и отвори на първа глава. Пак се бе върнала в началото.

Никога преди не бе осъзнавала така ясно истината, както тази вечер. Облечена в обикновена бяла копринена рокля до глезените, с волани и цепки на различни места, Моника присъстваше на вечеря, дадена от кмета, в чест на градоначалниците от Нова Англия, които провеждаха конференция в града. Беше една от многото поканени представители на медиите. Пристигна под ръка с шефа на новините в местна телевизия, който бе също така официален в белия си фрак, а и освен това изглеждаше добре. Бяха хубава двойка, обикаляха тихо от група на група, докато сервираха многобройните ордъоври. Когато наближи началото на вечерята, тя вдигна глава, смеейки се на забавен анекдот, и видя точно срещу себе си не друг, а Майкъл.

СЕДМА ГЛАВА

Усмивката на Моника замръзна и тя се спря озадачена. Майкъл... тук? Но мъжът в другия край на залата нямаше нищо общо с патрулиращия полицай. Този мъж бе облечен в тъмен официален костюм и се движеше леко и достойно, с което доказваше правото си да се намира тук. Великолепието му се усилваше още повече от елегантния фрак. Бялата колосана риза открояваше бронзовия тен на кожата му, напълно в тон с топлите очи с цвят на шоколад.

Очите му. Това беше единственият път към Майкъл Шоу, който тя познаваше. Преди само подозираше, че е изискан мъж, а сега това бе станало прозрачно ясно.

— О, Крейг? — Тя отдели поглед от Майкъл и се обърна към кавалера си. — Ще ме извиниш ли за минута? Ще отида до тоалетната.

Той се усмихна приятелски.

— Разбира се, Моника. Ще те чакам тук. Когато се върнеш, ще седнем да вечеряме.

Тя му се усмихна с благодарност — най-вече заради това, че увлечен в светски разговори, Крейг не бе забелязал лекия шок, който тя преживя. Майкъл... тук? Стъпваше внимателно, за да балансира пренебрежанието на сърцето си. Какво правеше той тук? Да, знаеше, че някога е бил юрист. Наистина тази вечер в залата имаше много юристи. Видя знак на една врата и я отвори. А беше споменал и за „приятели по високите етажи“, които му бяха помогнали да си намери жилището на крайбрежието. Но... дали не беше кметът? Или връзката му беше някой друг, поканен тук... може би красивата брюнетка до него. О, това не й беше убягнало! Жената не й беше непозната. Моника веднага разпозна Джойс Уоткинс, прословутата заместник-кметица на града.

Моника седеше пред простиращото се от стена до стена огледало в дамската тоалетна и се взираше в себе си. После бавно се съвзе и си придаде спокойно изражение. Джойс Уоткинс беше страхотна жена, интелигентна, енергична... и омъжена. Достатъчно с ехидността.

Но Майкъл... тук? Просто не беше подготвена за това. Снощи не каза нищо за плановете си, но и тя не му каза. Вечерта им свърши рязко без много любезности.

Отвори малката си вечерна чантичка и извади миниатюрна кутийка с пудра. После подпря ръце на мивката и се погледна с презрение. Какво да направи? Или по-точно... как да го направи? Нямаше друг избор, освен да се върне при Крейг и да се опита да довърши колкото може по-добре вечерта. В края на краищата причината да е тук беше възможността да разговаря с гостите и да извлече някаква информация за следващите си програми — стари проблеми, общи тревоги, каквото и да било. За лош късмет „каквото и да било“ за нея сега означаваше само Майкъл. Как щеше да се справи с това тази вечер?

Вдигна кутийката, напудри си леко носа, спря и ръцете ѝ пак се отпуснаха на мивката. Огледа се критично и се опита да си представи какво би видял в нея Майкъл. Да, беше привлекателна. Не красива... независимо какво ѝ шепнеше, замаян от страст... но определено правеше впечатление.

Също като ефекта, който ризата на Майкъл имаше за мъжествения му тен, нейната рокля също подчертаваше лекия летен загар, който бе придобила. Кожата ѝ беше гладка и мека, голите ѝ рамене бяха изящно оформени. Много често преди бе мечтала да има по-голям бюст. Но не и тази вечер. Дълбоко изрязаната отпред и на гърба рокля изключваше носенето на сутиен. Напълно бе съгласна с продавачката, която ѝ каза, че много малко жени могат да си позволят да носят този тоалет. Тя можеше... и по скромното ѝ пристрастно мнение изглеждаше добре в него.

Когато очите ѝ срещнаха отражението си в огледалото, страните ѝ бяха порозовели още малко, което ѝ отиваше и я правеше по-женствена. Тази вечер беше вдигнала небрежно косата си с украсен с перли гребен. Бретонът ѝ отиваше, призна си тя. Придаваше ѝ по-женствен вид, какъвто Робърт бе търсил в нея и който Майкъл толкова одобряваше. Раните ѝ вече бяха заздравили... но въпреки това щеше да си го остави. Харесваше ѝ.

Достатъчно! Ако не побърза, Крейг ще изпрати полиция да я търси. Полиция? Тя простена от омерзение заради спомените, които продължаваха да я преследват, после пъкна пудрата в чантата си,

освежи червилото си и се обърна да върви. Само толкова време можеше да спечели. Крейг я чакаше.

Както и Майкъл, който се бе изправил в целия си ръст до Крейг и водеше с него оживен разговор. Моника се спря за миг безпомощно на вратата. Бе съгласна на каквото и да било друго, само не на това. Но нямаше избор. А Майкъл я забеляза няколко секунди преди Крейг да проследи погледа му. Нямаше мърдане. Застави се да изглежда спокойна и невъзмутима, пое си дъх и тръгна напред.

— Моника! — посрещна я Крейг. — Искам да те запозная с един човек. Това е Майкъл Шоу, приятел, когото не съм виждал от години. Майк... запознай се с Моника Грант.

Майкъл учтиво ѝ протегна ръка и така отговори на първия ѝ въпрос. Дали щяха да покажат, че се познават? Очевидно не. И тя протегна ръка към неговата, за да открие с раздражение, че от силата и топлината ѝ се излъчваше пълна невинност.

— Приятно ми е — каза той с дълбок кадифен спокоен глас.

— И на мен — отвърна тя. Изведнъж стана дръзка и опърничава. Можеха да си поиграят! — С Ваше превъзходителство ли да се обръщам? Делегат ли сте на конференцията? — Очите на Майкъл заблестяха, но Крейг заговори първи:

— Не, не, Моника. Майк е в града за лятото като част от проект за правораздавателната система.

— О, той работи в правораздаването? — попита тя невинно с широко отворени очи.

— Точно така — отвърна той със спокоен тон, който толкова добре познаваше. — Имам временна задача в местната полиция.

Крейг се наведе по-близо до Моника, но заговори достатъчно силно, за да може и Майкъл да го чуе.

— Любимата ти тема. Но не се заяждай с него. Той е нов в града.

— Да не би да се страхува да стреля? — В забележката ѝ имаше по-дълбок смисъл, който само двамата с Майкъл разбираха. Крейг очевидно не забелязваше погледите, които си разменяха, но веднага се притече на помощ на Майкъл.

— Да се страхува да стреля? Не знаеш с кого говориш.

Тя погледна Крейг озадачено. Беше прав — въпреки неведението си. Толкова много неща не знаеше за Майкъл. Може би тази случайна среща с посредничеството на Крейг щеше да осветли положението.

— Откъде се познавате? — попита тя.

— Бяхме заедно в армията. Майк беше на предната линия. Аз пишех репортажи. Въпреки че войната беше трагична, струваше си да се анализира от стратегическа гледна точка. Майк служеше в специално подразделение за командоси. Зелена барета.

Завесата над миналото му се повдигна още малко за нея и Моника почувства задоволство, че Майкъл е станал по-сериозен. Тя го погледна право в очите.

— Впечатлена съм. Герой от войната?

— Не бих казал... — започна той, но Крейг веднага го прекъсна.

— А аз бих! Сребърна звезда за храброст не е нещо, което можеш да отминеш с пренебрежение. Организирането на въстания в тила на врага е сложна работа. Изисква се интелигентност и кураж.

— Тогава съм особено впечатлена. — Тя килна глава настрана, без да откъсва очи от Майкъл. По угълчетата на устата ѝ играеше срамежлива усмивка. — Тъкмо сядахме на вечеря. Защо не ни придружите?

Докато говореха за героичното му минало, тя отгатна по очите му, че се чувства неловко, но сега ѝ стана ясно, че направо се сгърчи от притеснение. Играта, която бе започнала, можеше да се окаже опасна, но какво имаше за губене? Майкъл беше провалил предишната ѝ вечер. Може би сега беше неин ред да му отмъсти за пораженията и да се позабавлява малко за негова сметка.

— О, не бих искал да се натрапвам... — каза той, като погледна първо Моника, а после и Крейг. Очите му отново се спряха на Моника. Бяха като стоманени остриета. Но само след миг настойчивостта на Крейг уреди проблема.

— Не ставай глупав, Майк. Бих искал да поговоря с теб, да чуя нещо за работата ти. — „Аз също“, помисли си Моника със самодоволна усмивка. — С Джойс ли си? Тя ще дойде ли при нас?

Майкъл погледна в посоката, в която се намираше заместник-кметицата, потънала в разговор няколко групи по-далеч от тях.

— Извинете ме. Ще проверя.

Когато той си тръгна, Крейг се обърна към нея:

— Нямах представа, че Майкъл е в града. Той е страхотен човек. Дори може да го поканиш в програмата си. — Тя се задави, докато си поемаше въздух, и започна да кашля, а Крейг продължи: — Тук може и

да не го познават много, но в Средния запад има голям авторитет. Дълги години работеше като юрист, прокурор в... Е, Майк? — Той прекъсна изречението точно в момента, в който Моника почувства, че най-накрая се е докопала до нещо.

Но човекът, за когото говореха, приближаваше към тях.

— Ще дойде при нас след няколко минути. Защо не влезем?

Когато поеха към залата за вечеря, за миг Моника се усъмни в разумността на този ход. Забавляваше се и се радваше, че се добра до няколко съществени факта от биографията на Майкъл, но оставаше проблемът с неговата близост, с въздействието, което той винаги упражняваше върху нея. Но вече беше прекалено късно... и предложението беше нейно. Решена да го изиграе по най-добрия начин, тя си взе от разнообразните кулинарни специалитети и последва Крейг към една свободна маса. Не се и съмняваше, че Майкъл върви точно зад нея. Усещаше го с тила си, който сега бе открит за погледа му.

Беше безкрайно благодарна, че Крейг е тук. Той се погрижи набързо да я настани и после се заговори с Майкъл. Отначало тя само слушаше, без да говори, и попиваше всяка дума, докато ровеше с вилницата в порцията си пилешко. Майкъл разказваше на Крейг за работата си тук — общо взето същата история, която бе предложил и на нея. Крейг, изглежда, я приемаше доверчиво, но все пак беше новинар и имаше въпроси.

— Май доста дълго не сме се виждали. Последния път, когато чух за теб, ти беше на първите страници като федерален прокурор.

Моника вдигна прекалено бързо глава, което не можеше да мине незабелязано.

— Нещо не е наред ли, госпожице Грант? Изглеждате притеснена. Само не ми казвайте, че сте във война с всички сфери на правораздаването. — И той се усмихна само към Крейг.

— Аз ли? О, не. Наричайте ме Моника... Просто се чудех какво прави пилешко по хавайски в кухня, издържана напълно в стила на Нова Англия. Е, предполагам... че заради гостите от други региони. Откъде казахте, че сте, господин... а-а, сержант... а-а, офицер... Как е най-правилно да се обръщам към вас?

— Майкъл. — Във вдигнатата му вежда и привидната закачка се криеше неизказано предупреждение. — И съм от Мадисън. Мадисън в

щат Уисконсин.

— Там ли сте роден?

— Не. Роден съм в Омаха.

— А-а. — Тя кимна, сякаш това обясняваше всичко, а всъщност хвърляше само лека светлина върху това, което вече знаеше. — Федерален прокурор? Това трябва да е много предизвикателна работа. И натрупване на добър опит.

Крейг все още нищо не подозираше за подводните течения между двамата и подхвърли още информация:

— Майкъл беше натрупал достатъчно опит, преди да започне тази работа. Ти беше щатски прокурор... пет години, нали?

— Три.

— Да — продължи Крейг. — Трябва да съм те изгубил от поглед след последното съкращение. Нали тогава постъпи в полицията?

— Точно така.

„Точно така.“ Колко пъти вече бе чувала от него тези думи? Без да обяснява нищо повече, само потвърждаваше казаното от някой друг. Много беше хитър този Шоу, помисли си тя.

— И като какъв работиш в полицията... Майкъл? — попита тя мило. С любопитния Крейг до себе си трябваше да направи пробива.

Но Майкъл внимателно подбираше думите си:

— Работя най-вече на втори план, зад кулисите.

— В управлението? — намеси се Крейг.

Усмивката на Майкъл беше непроницаема.

— Полицейската работа се състои от много повече неща от патрулирането по улиците, въпреки че това лято съм дошъл тук, за да опозная и тази ѝ страна. След като постъпих в полицията в Мадисън на по-висш пост, вече беше трудно да си сменя работата, без да създам затруднения. Нали разбирате, йерархия.

Моника се замисли върху думите му. Беше забравила за играчките си, интересуваше я само съдържанието на казаното от него.

— От твоята уста звучи логично — каза тя внимателно, донякъде и на себе си. После се уплаши, че Крейг може да сметне коментара ѝ за странен и побърза да добави: — Но трябва да признаеш, че е подозрително такъв висококвалифициран човек като теб да е на първото стъпало на професията.

Той пак вдигна вежди, за да спре неизбежната забележка за възрастта му.

— Само подозрителен ум може да си направи такъв извод — отвърна ѝ кротко. — Важното е, че в бостънската полиция работят отлични офицери и аз нямам никакви оплаквания от тях. — Замълча и за миг тя си помисли, че той ще продължи да разиграва фарса и ще я попита за професията ѝ. Майкъл много добре знаеше отношението ѝ към анонимността. Сигурно предполагаше, но не можеше да бъде сигурен, че и Крейг знае тези подробности. За негова чест, той се обърна към другия си сътрапезник: — Разкажи ми за себе си, Крейг. Не знаех, че работиш за Седми канал...

Те продължиха да си говорят. Джойс Уоткинс се присъедини към тях след минути и те успяха да си разменят много малко лична информация. Разговорът се въртеше предимно около политиката и предстоящите първични избори за губернатор през септември. Моника с готовност се включи в дискусията и беше изумена от задълбочените познания на Майкъл за изборната надпревара. За човек, който беше гост в града, бе събрал изключително много предварителна информация. Наистина беше интелигентен, трябваше да му го признае. Освен това беше великолепен. Седеше без напрежение, чувстваше се удобно и леко в официалния си костюм, отвърщаше на място на случайните забележки на Крейг за някой новодошъл.

Брадата му беше изключително гладко избръсната и ухаеше съвсем дискретно на афтършейв. Гъстата му коса покриваше краищата на ушите. Под ярката светлина тя забеляза доста повече бели косми, но те го правеха не по-възрастен, а по-достолепен. Дългите му пръсти разсеяно галеха дръжката на вилицата за десерт.

Напрежението се увеличаваше с всяка измината минута. Моника се мъчеше да се съсредоточи само върху разговора, но очите ѝ постоянно блуждаеха. Тайно... но постоянно. Почувства голямо облекчение, когато и последната вилица бе отсервирана и дойде време да се разходят пак из тълпата.

— Беше удоволствие да се запознаем, Моника. — Майкъл протегна ръка и се усмихна по-скоро дежурно, отколкото сърдечно.

Тя беше по-притеснена и не можеше дори да наподоби такава усмивка.

— Удоволствието със сигурност беше мое — промърмори тя. — Приятна вечер. — И приятно лято. Присъдата от предишната вечер явно още беше в сила. Нямаше работа с Майкъл. Беше й задавал само най-повърхностните лични въпроси.

Доста по-късно в усамотението на дома си тя осъзна колко наранена се чувства. Той изигра ролята си до последната подробност. Не само че се направи, че не я познава, но още повече — не си направи труда да научи нещо повече за нея, освен обичайните „Как сте?“ и „Приятно ми е да се запознаем“.

Не така трябваше да се развият нещата, помисли си тя ядосано, докато крачеше напред-назад по дължината на балкона. Майкъл Шоу беше фалшив герой! Трябваше да направи нещо: да я дръпне в първото тъмно сепаре за една открадната страстна целувка, ръката му предизвикателно да блуждае по нея по време на вечерята, да промълви нещо престорено съблазнително в ухото ѝ, докато Крейг не гледа — нещо, каквото и да било! Можеше поне да ѝ направи комплимент за роклята, без да се издава, че я познава. Но да я отмине просто ей така?

След като свърши с анализа, в нея нямаше никакво възмущение. Той не бе направил нищо. Нищо. Не можеше да го повярва след проявата на взаимната им страст. Очевидно бе решил да се придържа към решението си, че с нея щеше да си навлече повече беди, отколкото си заслужаваше. И единственото нещо, което тя можеше да направи, бе да го забрави.

Беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи. Седмицата започна без произшествия, което означаваше, че имаше много възможности за странични мисли. После, по време на програмата в сряда, Джебчията пак позвъни. Беше кратко обаждане в самия край на дискусиата за проблемите на старостта. Според слушателите един от тях беше страхът от престъпления и беззащитността на възрастните хора.

Моника натисна копчето под примигващата лампичка.

— Здравейте, вече сме в ефир.

— Знам много неща за престъпленията срещу старци — каза същият безизразен глас, който бе чула и веднъж преди това.

— Така ли? — отвърна тя по-несигурно и хвърли бърз поглед към госта от ръководството на местната пенсионерска организация. Не беше чудно, но той не разбираше, че това обаждане можеше да се окаже по-различно от предишните.

— Да. Възрастните хора са по-бавни и затова по-сигурни жертви. Те носят със себе си всякакви скъпоценности — бижута, такива неща — за да не се лишат от любимите си предмети, ако домът им бъде ограбен, докато не са си вкъщи. Дрехите им обикновено са по-свободни. Много по-лесно е да им пребъркаш джобовете. — В тона му имаше някакво самохвалство, което подсказа на Моника следващия въпрос:

— Звучите, сякаш имате известен опит. — Тя внимателно опипваше почвата. Предишния път просто бе затворила и след това се тормозеше с дни. Този път щеше да го остави и да види докъде ще я отведе той.

— Може да се каже. За тези, които си водят сметки, по-рано тази вечер направих трийсет и втория си удар.

Трийсет и първата кражба за три и половина месеца беше станала в понеделник на пазара. И днес трийсет и втора?

— Къде? — попита тя, защото ако мястото, което той посочи, по-късно се потвърди, ще могат да разберат дали казва истината. Няма как да го знае от вестниците, защото вечерните им издания вече са били на полиците, а сутрешните още дълго нямаше да са готови. Може да е подслушвал полицейска честота... или да е споменато нещо в новинарска емисия. Можеше да провери всичко това по-късно.

— Точно пред хотел „Риц“ — заяви той гордо.

Моника видя как Сами ѝ ръкомаха иззад стъклото, но продължи:

— И какво откраднахте този път?

— Часовник. Златен часовник.

— Не е зле. Но — реши да му върне топката — не ни казахте името си. Как да ви наричаме? — Тя затаи дъх.

— Джебчията. Това е всичко, което трябва да знаете.

Тя отвори уста, за да се противопостави, но той затвори и я остави да замаже недовършения разговор в жалкото си състояние на пълно объркване. Сами я изчака, докато закрие програмата, свали слушалките си и излезе от студиото.

— Добра програма, Моника. Нямах представа колко хора ни се обадиха, след като пусна онзи.

— Джебчията ли? — След като първоначалният шок бе преминал, мисълта за Джебчията ѝ напомни за Майкъл. — Сигурно лъже — тросна се тя.

— Посочи точното място и точния предмет. Едно от обажданията беше от полицията.

— О?

— Донован от Четвърти участък. — Разбира се, помисли си тя. Шоу сигурно не е дежурен. — Потвърди информацията, но според него новината е прочетена в няколко емисии по радиото и по телевизията. В момента проверява. Но иска да говори с теб.

— За какво?

— Какво да направиш с този човек, ако пак се обади.

У Моника отново се възроди старата неприязън.

— Ти говори с него, Сам. А аз ще поговоря с Бен Торп. Той е психиатър и със сигурност знае повече за психиката на крадците от Донован. — Почуди се какво ли би казал Шоу, но това беше безсмислено, след като нямаше никаква основателна причина да му се обади. — В случай че Донован има да добави нещо интересно, можеш да ми го прехвърлиш. Хей... защо Донован? Да не би Салазар още да не се е свързал?

Сами се разсмя многозначително.

— Свърза се и още как. Веднага след като говорих с Донован. Казах му, че ще поддържам връзка с Донован.

— И той не се ли скара с теб по тази причина?

— Странно... наистина не се скара. Може би някой отгоре най-накрая му е скръцнал със зъби... или му е дал урок по основи на връзките с обществеността.

Моника се засмя със свито сърце:

— Той има нужда от много повече. — Дали някой наистина беше говорил с него? Имаше ли Майкъл нещо общо с тази промяна? Беше уморена и започна да разтрива слепоочията си, които пулсираха от болка. — Е, трябва да тръгвам, Сами. Благодаря ти за помощта. Утре ще си поговорим, нали?

— Разбира се. Пази се.

— Добре. — Тя му се усмихна. Така щеше да направи, но физически. За психиката си не беше толкова сигурна. Цяла вечер мисли за Майкъл и на всичкото отгоре се ядосваше на себе си, защото ѝ липсваше. Беше ѝ достатъчно, че всеки път, когато срещаше полицаи или покрай нея минаваше патрулка, се чудеше дали не е той. А сега и тази дреболия, която бе свързана косвено с полицията. Как можеше този тъп дребен крадец да създава такива неприятности? Как така все успяваше да се изплъзне от полицията? Хм! Отговорът е ясен, помисли си тя. Но не беше. Майкъл беше умен и твърдеше, че в управлението има и други, които той уважава. Защо той не се занимаваше с този случай? Тогава поне можеше да се надява да го вижда от време на време, пък било и само по работа. Или така ставаше по-зле? Вече не знаеше. В неделя вечер преживя истинско мъчение. Но това бе по-добре от нищо.

Моника беше на границата на нервна криза, когато на другия ден следобед най-накрая се свърза със Сами. А съобщението от инспектор Донован изобщо не разведри настроението ѝ.

— Той иска да подслушва линиите ни, Моника.

— Нашите линии?

— Да. На твоята програма. Сигурен е, че човекът ще се опита пак да се свърже и ако успееш да го задържиш няколко минути, те може би ще го...

— Няма начин, Сами! — избухна тя. — Не можах да го хванат, а сега искат ние да им свършим мръсната работа. Не мога да им позволя да ни подслушват слушателите! Имаш ли представа как това ще се отрази на останалите, които се обаждат?

— Спокойно, Моника. Казах му, че няма да стане, но единственият ми смислен аргумент беше, че няма как да сме сигурни, че това е техният човек. Но Донован провери и се оказа, че той може да е научил за случката от новините по радиото. А освен това твърди, че няма нужда слушателите ти да знаят, че ги подслушват или проследяват обажданията им.

— Така или иначе ще разберат. Със сигурност ще разберат, ако се окаже, че е бил престъпникът и нещо съществено падне в капана им.

— Но ако това помогне, ти ще станеш герой — аргументира се Сами, без да знае, че от другата страна на линията Моника премигна, като чу тази дума.

— Героиня — поправи го тя. — Моля те. И няма да го направя. Поне не все още. Освен това Бен мисли, че този човек има проблеми, без значение дали е истинският джебчия или не. Той има нужда от внимание и ако го уплашим, ще потърси друг отдушник. Кажи на Донован да почака. Или предизвикай полицейската му природа. — Тя се подсмихна. — Кажи му колко прекрасно би било, ако неговите хора сами хванат този човек. Поласкай егото му — добави кратко.

Сами помълча известно време.

— От теб няма да стане добър специалист по връзки с обществеността — подразни я той приятелски. — Думите ти са правилни, но тона им хич го няма.

— Затова имам нужда от теб, Сам. Ти си безценен щит. — Тя пак премигна, когато си представи значката на Майкъл, гърдите, върху които беше закачена, и топлотата, която се криеше в тях. После поклати глава и въздъхна. — Разчитам на теб да държиш копоите настрана. А сега за по-належащите неща. Получи ли биографичната справка на професора? Ако ще е гост тази вечер, трябва да знам нещо за него.

— При мен е, Моника. Почакай. Ще ти я прочета.

Програмата мина добре, без прекъсвания. Няколко слушатели споменаха Джебчията, но Моника успя да ги усмири с неутралните изречения, които със Сами бяха подготвили предварително. В петък вечер обаче той пак се обади, този път насред дискусиата за избягалите от къщи деца.

— Здравейте, в ефир сме — поздрави тя, без да подозира нищо.

— Здравсти, Моника. Пак съм аз. — И без да се представя, би го познала по гласа, но нарочно се бе старала да не мисли за него.

— Как си? — попита тя, опитвайки се да предвиди ходовете му.

— Много добре. Тази вечер свих страхотна гривна.

Тя не му остана длъжна:

— Това пишат и във вечерните вестници. Кажи ми нещо, което не знам! Иначе как да съм сигурна, че си нашият джебчия?

При тишината, която последва, Моника се уплаши, че го е загубила. Когато той отново се обади, тя задиша по-леко, но само за

кратко.

— Въртиш ми номера, Моника. Но и аз също. Аз бях този, който се блъсна в теб в онзи ден. Спомняш ли си? Преди няколко седмици? На улица „Вашингтон“. Наистина нямах намерение, но ти се изпречи на пътя ми. Разбираш ли, ченгетата бяха по петите ми и аз не гледах откъде минавам. Но все пак те познах. А ти не ме ли позна?

Сякаш някой ѝ изкара въздуха. Този факт не можеше да отмине с лека ръка.

— Значи ти си бил? — попита тя. Никой извън полицейския участък не знаеше за този инцидент. Не беше отразено и в нито една медия. С това признание той спечели донякъде доверието ѝ. Но все още не беше окончателно установено дали наистина е Джебчията.

— Аз бях — призна той гордо, после гласът му стана зъл. — И на твоє място не бих казал на ченгетата. Твой почитател съм от самото начало. Нека това си остане между нас.

— Но ти си в ефир... — започна тя, но той затвори. Цялата разтреперана, погледна към Сами, пое дълбоко дъх и се опита да се съвземе. — За всички, които чува това кратко обаждане, напомням, че нашият слушател може да се окаже само шегаджия. Случката, която спомена...

След като обясни накратко, тъй като чувстваше, че го дължи на слушателите, тя успя да се върне към предмета на настоящата дискусия. Но когато програмата свърши, веднага започна да трепери.

Сами отвори вратата на студиото и надникна вътре. Беше загрижен от бледността ѝ.

— Добре ли си, Моника?

— Добре съм — каза тя тихо, но въпреки това остана на стола си, дишайки тежко. — Това се казва шок. Той знаеше за произшествието, което се случи с мен.

— Изглежда, доста добре те познава. Каза, че веднага те е разпознал. Как е могло това да стане... след като само слуша програмата ти?

И тя самата беше озадачена, затова само сви рамене:

— Не знам, Сами. Не знам.

— Може би трябва да кажем на полицията за това.

— Не! — Главата ѝ рязко се вдигна. — Още не!

— Какво чакаш? Накрая звучеше страшно. Без значение дали е Джебчията или не, тази работа не ми харесва.

Моника подпря челото си с ръка и затвори плътно очи.

— Ако наистина е Джебчията, той е безобиден. Поне досега е бил такъв. Но ако не е Джебчията, вероятно няма смелост да направи каквото и да било. Имал е достатъчно време от онова сблъскване на улица „Вашингтон“ досега. Ако ме беше притеснявал, щях досега да кажа на полицията. Тогава със сигурност щеше да се свърже с мен по-рано.

В този момент един от асистентите повика Сами на телефона.

— Донован се обажда пак. Какво да му кажа?

Моника стана и събра нещата си.

— Кажу ми — не.

— Мисля, че трябва да...

— Не! Ще му кажеш, Сам... нали? Моля те.

Продуцентът ѝ я гледаше объркано.

— Мога да не ти се подчиня.

Тя го погледна също така втренчено.

— Можеш. Значи изборът е твой. — Не искаше да знае какво е решил. Сложи чантата си на рамо, взе дипломатическото куфарче и привидно спокойна, си тръгна.

Обаче напрежението обземаше всяка част от сетивата ѝ. Чувстваше се притисната и... и... раздвоена. Сякаш чакаше нещо да се случи. Вървеше към къщи, а сякаш нямаше посока. Вече беше свободна за уикенда, а не се радваше на дните, които можеше да прекара в почивка и забавления... сама. Имаше планове — пикник в събота вечер и пътешествие с яхта край пристанището в неделя. Но и двете събития нямаха никакво особено значение, просто няколко приятни часа, прекарани с други хора. Миналата седмица, миналия месец, миналата година — това би ѝ било достатъчно. В края на краищата имаше работата си и тя ѝ стигаше. Но изведнъж ѝ се прииска нещо повече.

Стигна до улицата, пресече я и когато стъпи в парка, се зачуди с какво Джебчията — или който и да беше загадъчният слушател — бе предизвикал тази промяна в душата ѝ. Може би с нищо. Може би с всичко. Защо този човек така я тревожеше? Дали защото ѝ напомняше за Майкъл?

И тя си спомни съвсем ясно как Майкъл коленичи до нея в онзи първи ден, как отметна косата от лицето ѝ, как ѝ говореше нежно, за да я успокои. Спомни си как почистваше раните ѝ, как обръщаше странящите на полицейския архив, как я целуна. По дяволите! Тя изрече една ругатня в тъмното, докато краката ѝ я носеха към центъра на „Комън“. Защо образът му беше винаги с нея? Как можеше да мисли за него по-дълго, отколкото за всеки друг мъж? Какво толкова особено имаше в него? За лош късмет, отговорът беше пълна загадка.

Възкликна ядно и се спря, за да намести дръжката на чантата си, която се бе изплъзнала заради бързия ѝ ход. Тогава вдигна глава и се послуша. Дали не си въобразяваше, но чу зад себе си шум от крачки точно след нейното последно пристъпване. Разбира се, че си въобразяваше! Тя пак тръгна бързо, но не така натъртено. Той ѝ вкара този бръмбар в главата. Майкъл ѝ предсказваше опасност, ако продължи да се прибира сама по тези пътеки пеша. Дали сега пък не я обхващаше параноя?

За да си докаже, че няма от какво да се страхува, тя пак се спря. И пак нещо отекна. Стига вече, реши тя. Отново чу ехо. Забърза още повече. Това беше абсурдно. Кой ли би я преследвал? Нямаше пари в себе си, само няколко долара в портмонето си. Не носеше скъпи бижута. А отказваше да мисли за други мотиви освен грабеж. За трети път се спря, останала без дъх. Освен сърцето, което се блъскаше лудо в гърдите ѝ, се чу и шум от стъпки. Този път по-близо.

Без да мисли повече, тя се затича, осъзнавайки, че е едва на средата на парка и няма какво друго да направи, освен да продължи. Алеята беше осветена, но не много ярко, а и лъчите на лампите бързо се разсейваха в тъмнината от двете страни. Ако започнеше да вика, щеше само ненужно да разхищава силите си. Докато не стигне от другата страна на парка, нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Къде бяха хората, които обикновено разхождаха кучетата си? Ами патрулите? Наоколо не се виждаше никой.

Хвърли безпомощно поглед назад и забеляза една тъмна фигура. Продължи да тича, като ужасът ѝ нарастваше с всяка измината секунда. Погледна пак назад и видя, че силуетът вече я настига. Не забелязваше нищо друго, освен че е едър и очевидно се мъчеше да я хване. В далечината видя арката, която водеше от парка към улица „Чарлз“. Там се движеха коли. Някой можеше да ѝ помогне...

Продължаваше да тича, спъваше се леко на всеки няколко крачки, дишаше тежко и чувстваше напрежение във всеки мускул. Скоро ще може да извика... вече се приближаваше достатъчно...

Тогава една ръка запуши устата ѝ. Тя започна да се мятая бясно на всички страни, но друга ръка я хвана здраво през кръста и я вдигна от земята. Бореше се с всичката останала ѝ мощ, но нападателят ѝ нарочно бе изчакал бягането през парка да я изтощи. Не можеше да се мери със силата, която я сграбчи, и с енергията, която я вдигна от алеята и я завлече в тъмното зад дърветата. Опита се да извика, но ръката, която запушваше устата ѝ, заглуши звука.

Беше я сграбчил отзад и бе направил безпомощни ръцете и краката ѝ. Опита се да го ухапе, но не можеше да си отвори достатъчно широко устата. Всичко беше безполезно и тя изпадна в почти пълна паника. Той я бе предупредил! Защо не го послуша? Къде беше сега, когато така отчаяно се нуждаеше от него? Майкъл! — извика тя, въпреки че не излезе нито звук.

Тя се бореше за живота си, но бе повалена на земята и нападателят ѝ застана върху нея. Тежестта му я прилепи към тревата. Беше тъмно, много тъмно. Вече я държеше неподвижна, ръката му все още затискаше устата ѝ. Беше обречена жертва, стенеща трескаво пред неизбежното ограбване... или изнасилване... или по-лошо — убийство...

Защо чакаше? Тя се стегна да посрещне болката, но нищо не се случваше. Гърбът му бе извит над гърдите ѝ, краката му притискаха нейните към земята. Какво чакаше? Или може би се възбуждаше от паниката, обхванала цялото ѝ тяло?

Изведнъж чу гласа му. Неговия глас. Беше едновременно строг и нежен.

— Ясен ли съм сега? — попита той и се отърколи от нея. Махна ръката си от устата ѝ и ѝ помогна да седне, трепереца и вцепенена, пред него. — Нямах да имаш никакъв късмет, Моника. Досега белята щеше да е станала.

— Майкъл?... — каза тя задъхано и едва чуто. Беше прекалено тъмно, за да види подробностите, а и изведнъж се оказа, че не може да помръдне.

— Да.

— Майкъл?... — Тя пак едва произнесе името му. Бавно, много бавно започна да разбира. Този път проговори по-силно: — Това ти ли си?

— Да. — Щеше да съжалява.

— Ти ме изплаши до смърт... за да ми дадеш урок? — извика тя. Гласът ѝ избиваше на фалцет, а очите ѝ се уголемяваха, докато малко по малко осъзнаваше цялата истина. — Ти направи подобно нещо? Как можа? — Все още бе ужасена, но паниката ѝ бе преминала и с всяка измината минута ставаше все по-бясна. Изведнъж започна да крещи, тъй като нямаше възможност, когато се бореше с него: — Как можа да причиниш такова нещо на жив човек? Как можа? — Беше заслепена от гняв и започна да се бори с него, удряше и го блъскаше, както ѝ се бе искало, когато я вдигна от пътеката. — Имаш ли изобщо представа... какво почувствах? Как се изплаших? Какво си помислих? А?

Майкъл я остави да удря известно време, сякаш доброволно се подлагаше на наказание. Продължаваше да му крещи, но изведнъж той сграбчи китките ѝ и я придърпа към себе си. Прегърна я и я задържа така, а тя избухна в мъчителни ридания.

— Никога... преди... не съм... се плашила... толкова... много... през живота си — изплака тя и чак тогава осъзна, че всъщност е в безопасност.

Той я прегърна още по-силно. Погали гърба ѝ, после притисна главата ѝ към гърдите си. Стори ѝ се, че чу: „Извинявай, любов моя“, но силното биене на сърцето ѝ и непреставацият ѝ плач заглушаваха всеки друг звук.

— О, Майкъл — простена тя още веднъж. — Как можа да направиш такова нещо? Толкова се уплаших...

Този път ясно чу гласа му. Беше нежен и изпълнен със съжаление и прозвуча близо до ухото ѝ:

— Знам, любов моя. Знам. Шшт. — Той намести ръцете си, за да я прегърне още по-здраво. — Всичко вече е наред. Извинявай.

— Защо го направи?

— Сигурно за да ти докажа нещо.

— Но защо... по такъв начин? — За част от секундата ужасът я обзе отново и тя пак започна да трепери.

— Сигурно съм бил много ядосан. Ти си голям инат. Не ни позволяваш да направим нищо за теб. Притеснявам се, Моника.

Притеснявам се.

— Слуша ли програмата тази вечер?

— От начало до край.

— А Джебчията?

— Той те познава. Знае как изглеждаш и къде работиш. Движи се в този район. Ако искаш да знаеш, може без проблем да те е проследил до вкъщи във всяка вечер тази седмица. Това не те ли притеснява?

Моника се облегна назад, но Майкъл ѝ позволи да се отдалечи съвсем малко. Ръката му подпираше раменете ѝ, а пръстите му бяха обвити около тила ѝ, но тя му позволяваше да я държи така.

— Съмнявам се, че го е направил. На този етап не би рискувал да го хванат. Мисля, че прекалено добре се забавлява.

Майкъл помълча малко, после се изправи и помогна и на нея да направи същото. В гласа му имаше хладина:

— Да се махаме оттук. Можем да поговорим в апартамента ти.

Този хлад ѝ напомни за предишния уикенд.

— Няма нужда да го правиш. След като си свърши работата, можеш да ме оставиш на мира. Сигурна съм, че няма да бъда нападната за втори път тази вечер.

Майкъл я държеше внимателно, но решително за ръката.

— Всъщност в началото имах намерение да те изпратя от студиото до вкъщи. Но ти изскочи с такава скорост, че трябваше да тичам, за да те настигна.

Вече вървяха по пътеката и лампите над тях осветяваха лицето му. То беше строго и по изражението му не се четеше победа. В очите на Моника още имаше сълзи.

— Искаш да кажеш, че малката ти шегичка е била моментна прищявка?

Той стисна зъби.

— Нямах намерение да си правя шегички и сега определено не ми е до смях. Ако трябва да съм честен, бях ядосан, а моментът изглеждаше съвсем подходящ да ти покажа колко лесно можеш да пострадаш.

— И го направи много успешно! — Все още помнеше ужаса и разбираше, че той още дълго ще я преследва.

— Ти ще кажеш — отвърна той също така гневно. Но пръстите, които изтриха сълзите ѝ, бяха съвсем нежни. — Сега ще внимаваш ли

повече? Взимай си такси, накарай някого да те закара, позволи ми аз да те изпращам.

— Мислех си, че не искаш вече да имаш нищо общо с мен.

Той се стегна и пусна ръката ѝ. Погледът му се сведе към тъмната алея и под оскъдната светлина тя видя, че по челото му се появиха бръчки.

— Да, всъщност точно за това исках да поговорим и дойдох да те взема.

Една част от Моника разбираше, че най-доброто, което би могла да направи, беше да му каже, че всъщност тя не иска да има вече нищо общо с него и да си тръгне с гордо вдигната глава. Обаче се съмняваше, че може да си тръгне по този начин с разтреперени крака. Второ, останалата част от нея отчаяно искаше да бъде с Майкъл. Точно тя искаше от нея да стане жена, отдадена на мъжа си. Просто повече не можеше да го отрича.

— Да поговорим ли? — попита тя мило.

— Засега... това е всичко.

— Нали няма пак да избухваш и да се сърдиш?

— Не и ако ти нарочно не ме провокираш.

И двамата говореха вече по-кратко. Моника се чудеше на собствената си покорност, особено като се имаше предвид как я бе изплашил преди малко. Трябваше още да му се сърди. Но не беше така. Или губя нещо от огнения си темперамент, помисли си тя, или... или...

— Добре — промълви и вдигна поглед към него. Дори и под оскъдното осветление забеляза, че той почувства облекчение и това я накара да не съжалява за решението си.

Изведнъж Майкъл омекна и без да каже дума, я прегърна през раменете и ѝ предложи помощта, от която мислеше, че тя има нужда. Вървяха мълчаливо, докато паркът не остана зад гърба им и пред тях не изникнаха тротоарите на улица „Чарлз“.

— Видяхме го твоето карате — подразни я той доброжелателно. Ръката му едва забележимо я притегли към него.

— Излъгах — прошепна тя.

— Знам.

— Струваше си да опитам.

— Хм! Може би наистина трябва да взимаш уроци.

— Тогава можех да те нараня.

— Не можеше да ме нараниш. Аз съм...

— ... по-едър и силен? Знам. Това вече съм го чувала.

— Добре го запомни!

Как би могла да го забрави, когато той вървеше съвсем в крачка до нея? Тръгнаха нагоре по улица „Чарлз“ към хълма Върнън, после се спуснаха към „Уест Седар“. Когато стигнаха до апартамента ѝ, телефонът звънеше. Майкъл отключи вратата и направи място на Моника да избърза напред.

— Ало? — Никакъв отговор. — Ало?

— Никой ли не отговаря? — Майкъл остави ключовете ѝ на масата и се приближи.

— Не. — Тя остави слушалката на мястото ѝ. — Трябва да е затворил. Ако е нещо важно, ще се обади пак.

— Често ли ти звънят по това време?

Тя вдигна косата от тила си и отиде да включи вентилатора във всекидневната.

— Понякога. Приятелите ми знаят кога се прибирам. Или пък ако Сами е забравил да ми каже нещо. — Отпусна се в едно кресло и положи глава на облегалката. След уплахата в парка се чувстваше изтощена. Разбра, че и Майкъл я е последвал, защото чу гласа му директно над себе си.

— Добре ли си?

— Все още съм разтреперана. — Тя му се усмихна уморено, но очите ѝ останаха затворени.

Той леко докосна косата ѝ и отиде да седне на дивана.

— Наистина съжалявам, Моника. Искях само добре да те уплаша, но мисля, че се поувлякох.

— Определено! — извика тя, вдигна рязко глава и отвори очи. Но също така бързо се успокои. — О, господи, нямам сили за свадите. Каза, че искаш да говорим.

— Да. Аз...

Телефонът пак извънтя. Моника се поколеба, но Майкъл ѝ кимна и тя стана да го вдигне.

— Ало? — каза тя равно, но след известно мълчание в гласа ѝ се появи раздражение. — Ало! — Този път слушалката се стовари на мястото си по-шумно. — По дяволите!

Когато се върна във всекидневната, Майкъл беше нащрек.

— Същото?

— Аха. — Кой ли можеше да е?

— Имала ли си и преди такъв проблем?

— Не... е, не повече от всички останали. Нали знаеш, стават грешки. Сигурна съм, че не е нищо особено.

Ако не беше тазвечерното изпитание и фактът, че още не бе дошла на себе си, можеше и да долови изострянето на чертите на Майкъл. Той стана, мушна ръце в джобовете на джинсите си и застана срещу нея.

— Виж какво, може би е по-добре да спиш у нас. След обаждането на нашия приятел тази вечер... а сега и това... може да се окаже, че знае и домашния ти телефон.

— А може да е просто някой друг шегаджия. Освен това домашния ми телефон го няма в указателя. Трябва да има връзки, за да го измъкне от телекомуникационната компания.

— Не би ли могъл да го вземе от ваш общ приятел?

Моника бе учудена от това странно предположение и го погледна скептично.

— Моите приятели не биха дали телефонния ми номер. Тези, които го имат, знаят, че не е записан в указателя.

— Ами ако този човек е... приятел на твой приятел?

— Това е абсурдно, Майкъл!

— Така ли? — отвърна той, като я гледаше с каменно изражение.

— Нали ти каза, че е възможно Джебчията да живее в някой от кварталите, в които действа? Един слушател предположи веднъж в програмата ти, че той може да е „един от нас“, който е решил да направи малко пакости и да се позабавлява. Ами ако наистина знае коя си... или дори те познава лично? Ами ако живее наблизо?

Тя го погледна втренчено. Не искаше да приеме тази възможност. Наистина тя съществуваше... но беше много невероятна.

— Не мисля така. Сигурна съм, че ме е познал от... от... е, от време на време се появявам сред хора и може някой да ме е посочил. Например като миналата неделя вечер. Всеки би могъл да попита какво правя там и да разбере коя съм.

— Точно това имам предвид. Миналата неделя вечер бяхме на елитно място с подбрани хора. Може нашият човек също да

принадлежи към тази прослойка. Искам да кажа, че е много болен. Помисли си. Възможно е да е така.

Тя се замисли.

— Предполагам — призна накрая намръщено.

Когато телефонът пак иззвъня, тя направо подскочи.

— Нека аз да вдигна. — И Майкъл тръгна към телефона.

— Не! Всичко е наред. Аз ще го вдигна. — Но той я изпревари по пътя към кухнята и сложи слушалката до ухото си, преди тя да успее да го спре. Предположи, че рефлексите ѝ са забавени, за да си обясни капитулацията си. Не искаше да си признае, че се чувства по-спокойна, задето той е тук да вдигне телефона... поне за това.

— Ало? — чу го да казва троснато, после замълча. — Кой е? — попита строго. Докато чакаше, сърцето на Моника се бе качило в гърлото ѝ. Но той притисна слушалката към гърдите си и каза: — Някой си Джейсън Уорд.

Очите ѝ светнаха веднага от облекчение.

— Джейсън! — възкликна тя и бързо отиде до телефона. — Това е един приятел — обясни и взе слушалката от Майкъл. — Джейсън, здрасти!... Няма нищо... Купонът ли?... Разбира се. Том ще ме закара... Разбира се, че не... Не се тревожи. Ти отивай и се забавлявай, ще се чуем скоро... Разбира се. О... Джейсън? — Тя затаи дъх. — Ти ли се опитваше да се обадиш преди малко?... Не?... О, нищо. Телефонът звънеше, когато влязох вкъщи. Това е всичко. Добре. Пази се.

Когато се обърна, Майкъл я гледаше строго.

— Кой е Джейсън Уорд?

— Един приятел — отвърна тя и се почуди дали това напрежение се дължеше на подозрителност или на ревност. — Просто приятел. Щеше да ме вземе утре за пикника, но е решил да ходи до Кейп за уикенда.

— Не ми изглеждаш разочарована.

— Той е просто приятел, Майкъл. А пикникът ще е невинно приятелско събиране. Един от другите ще ме вземе.

— Том?

— Подслушваше, така ли?

— Винаги има вероятност твоят приятел да се окаже нашият човек.

— Джейсън? — засмя се тя. — Джейсън случайно е блестящ вестникар. Освен това е един от най-непохватните мъже, които познавам. Изключено е да пребърка нечий джоб и човекът да не забележи през това време!

Майкъл изглеждаше само малко поуспокоен.

— Разбирам — кимна ѝ той. После замълча. — И не се е обаждал преди това?

— Не. — Тя махна с ръка, сякаш за да забрави фалшивите тревоги. — Сигурна съм, че онези обаждания не означават нищо.

— Аз все още мисля, че трябва да дойдеш с мен вкъщи.

Предложението беше умопомрачаващо. На лицето на Моника бе изписано объркване, което думите ѝ се опитваха да отрекат:

— Не мога да направя такова нещо. И двамата знаем какво ще се случи... — Когато гласът ѝ заглъхна, тя погледна още по-остро към Майкъл. Той се приближи и я погали по бузата с opakото на ръката си.

— И толкова ли ще е ужасно?

Изведнъж разбра, че не знае. У нея отново се надигна предишният страх, както от самото начало. Чувстваше невероятно привличане към Майкъл. И все пак между тях имаше толкова различия. Дали една нощ щеше да бъде достатъчна и ако не беше, как щеше да оцелее във водовъртежа, който щеше да последва?

— Страх ме е — прошепна тя. Едва осъзнаваше, че изобщо бе казала нещо.

Той се приближи още повече.

— От какво, Моника? — Ръцете му сякаш се загубиха в косата ѝ и тя наклони глава към него. Лицето му беше толкова близо, само на сантиметри. Ноздрите ѝ се изпълниха с мириса му, топлината му я обгърна. Устата ѝ беше пресъхнала... после се почувства самотна... накрая разбираше само, че иска да го целуне.

— От това. — Тя простена, изправи се на пръсти и му поднесе устните си. Никога преди това не си бе искала целувка и се почуди дали той няма да се разбунтува. Героят от книгите обикновено настояваше да доминира. И преди веднъж бе предположила, че Майкъл не е съвсем типичният герой от книгите, какъвто изглеждаше... точно както той бе познал, че тя не е толкова съвременна, както хората си мислеха. Каква беше — съвременна или старомодна?

Устните му нежно се движеха върху нейните и тя вече не можеше да мисли за нищо. Той ги отвори, за да ѝ отвърне, и тя го остави да я целуне дълбоко. Чувстваше силата му и се оживяваше от нея, усети желанието му и това я окуражи. Езикът ѝ обходи твърдите му устни, равната линия на зъбите му, влажната вътрешност на устата му. Въздъхна и обви ръце около врата му, после рязко се притисна към него. Тогава... телефонът иззвъня.

Тя се откъсна, дишайки тежко. Чак след второто позвъняване мисълта ѝ се проясни. Поколеба се, все още задъхана, после се обърна и затича към кухнята.

— Ало? — каза тя дрезгаво и си прочисти гърлото. — Ало? — Не чуваше нищо освен собственото си учестено дишане. — Ало?

Майкъл взе слушалката от ръката ѝ, затвори телефона и я поведе към вратата на спалнята.

— Защо не си събереш нещата? Искам да дойдеш с мен.

За миг ѝ заприлича на облечения в синьо полицај, който сега внимателно я вземаше под закрилата си. Спомените на Моника от онзи първи ден отново оживяха, но се смекчиха и след това напълно се промениха след всичко, което се случи оттогава. Майкъл Шоу беше истински мъж, със или без униформа.

Дълбоко в сърцето ѝ се зараждаше слаба решителност, която ѝ даде сили да го погледне в очите. Страхът от необуздаността на чувствата ѝ изведнъж отстъпи на второ място пред самите чувства. Без да спори, тя направи това, което ѝ каза Майкъл. Нямахме смисъл от по-нататъшни обсъждания. О, да, съществуваше и възможността да се оправдава със страха си, с вероятността да се намира в опасност. Но по-скоро тръгваше с него просто защото... искаше да тръгне. Беше стигнала до последната глава на „Предизвикателства на страстта“. Вече беше време за развързката.

А епилогът засега оставаше ненаписан.

ОСМА ГЛАВА

След като вече бе взела решение, Моника си мислеше, че знае какво може да очаква. Но двайсетминутната разходка до апартамента на Майкъл ѝ подсказа нещо друго. Напрежението между тях нарастваше с всяка следваща стъпка. Когато най-накрая пристигнаха, тя съвсем осезателно почувства, че у този мъж има още много неща, които не разбираше.

Впечатленията от апартамента му най-добре илюстрираха обръкването ѝ. Веднага го хареса. Беше просторен, в още по-съвременен стил от нейния, поразителен пример за възстановителните работи по пристанището. Старата сграда бе реставрирана, оригиналните тухлени стени — запазени. Имаше капандури на тавана и прозорци, които се простираха от стена до стена. Тя се сети, че някой друг вместо него го бе избрал, преди той да пристигне в града, но въпреки това такъв вид жилище бе последното нещо, което тя свързваше с едно ченге. Разбира се, той не беше наистина ченге, помисли си тя... беше тук само за лятото... или може би не беше? Толкова много неща не знаеше.

Пред учудения ѝ поглед Майкъл свали сака ѝ от рамото си и го пусна на земята. Тръгна към плъзгащата се стъклена врата и тя по гърба му позна, че е напрегнат. Отвори я и изчезна в тъмното. Тя го последва, без да се замисля.

От нейния балкон се откриваше чудесна гледка към традиционното лице на Бостън, а от неговия можеше да се види възраждането на града. Пред тях се простираше панорама от светлини и вода, която леко се поклащаше от бриза на отлива. Това беше пристанището на Старите английски кавалеристи, мястото на Бостънското пиене на чай^[1] отпреди толкова много години. Но сега то беше красиво и съвременно, с ресторанти и високи сгради, които контрастираха на реставрираните стари кейове и алеи.

Моника се взря в осветения силует, облеган на масивния дървен парапет. Кой беше той? Приятел или враг?

— Ама и ти си един герой — каза тя закачливо. — След като най-накрая ме доведе в покоите си, веднага ми обърна гръб и избяга от мен.

Гласът му беше нисък и пълен с тревога:

— Не трябваше да те водя тук.

— Нали каза, че искаш да поговорим — припомни му тя, но имаше някакво предчувствие и внимаваше да спазва приемлива дистанция.

Той се изправи и вдигна ръка към очите си.

— Толкова много неща ни пречат да видим ясно нещата — започна той тихо, като че ли говореше на себе си, после се сети за присъствието ѝ и се обърна към нея. — Когато тази вечер тръгнах към теб, бях сигурен, че трябва да поговорим. Миналата седмица бях ядосан...

— Ти май постоянно си ми ядосан.

Не можеше да види лицето му, но гласът му показваше, че се владее.

— Границата между гнева и другите чувства е много тънка. Тази вечер например, след като чух програмата ти, изпитах невероятна нужда да те закрилям.

— И вместо това ме нападна? — Тя си спомни ужаса, който изпита, и потрепери. Тогавя всичко ѝ изглеждаше толкова истинско. Напълно бе повярвала, че жестоко ще пострада.

— Това не беше предвидено.

— Непредумишлено и затова невинно?

— Да кажем, че се поддадох на неустоим импулс.

Моника поклати глава.

— Ти си юристът, нали така? — попита тя и си помисли, че сигурно е бил умопомрачителен в съдебната зала. Пак се зачуди защо си е сменил професията. Но като чу думите ѝ, той направи гримаса и пак се обърна с гръб. — Защо искаше да дойда тук? Вече ми каза каква голяма напаст съм. Защо тръгна след мен тази вечер?

Атмосферата се нажежи. Разведряваха я само далечните градски шумове и приплясването на водата към пристанищните кейове. Майкъл като че ли се бореше с някакви демони в себе си. Главата му беше наведена, а ръцете — пъхнати в задните джобове на джинсите. В този миг някакво желание да го закриля се надигна у Моника. Болеше

я, че е така угрижен, искаше да му помогне. Никой друг мъж не беше предизвиквал у нея такова състрадание.

Събра кураж, отиде до него и кротко го хвана за ръката.

— Защо, Майкъл? — попита тя нежно. Вече започваше да осъзнава колко дълбоки бяха станали чувствата ѝ. — Имам право да знам.

Той извърна глава.

— Какво право? — изстреля той отговора си. — Или това са някакви феминистки глупости? Властта на жените?

Моника се почувства обидена от тази остра забележка и се сви в себе си. Но после в гърдите ѝ се надигна гняв и тя се обърна към него:

— Знаеш ли какво, Майкъл Шоу, ти си истински грубиян. Искаш от мен да те разбера за работата ти — работа, която ненавиждам — и аз наистина се опитвам да те разбера. Но когато стане въпрос за чувствата ми като жена — съвременна жена — ти отказваш да приемеш, че си струва да ги разбереш. Не заслужавам такова отношение.

— О, така ли? — И той се бе ядосал. — Мога да вкарам някое старомодно момиче в леглото си по всяко време.

— Пасивност? Това ли искаш?

— Искам жена, която е мила, добра и отворена към мен.

— Ами какво да правят дейните, любопитни и нетърпеливи жени? — отвърна му тя. — Не мога ли да желая тялото ти така, както ти желаяш моето? Нямам ли право да следвам сексуалността си, или трябва само да чакам благоволението ти, за да задоволиш собствените си нужди? — Моника бе повишила глас и Майкъл нямаше как да не усети болката ѝ. Страстта в думите ѝ го накара да замълчи.

— Ти това ли искаш — да се себеизразяваш?

Тя поклати омерзено глава и заговори по-тихо и малко тъжно:

— Изваждаш действията ми от контекста и ги правиш да изглеждат егоцентрични. Не искам себеизразяване заради самото изразяване. Точно тук грешиш. Съжалявам, ако си бил наранен от бившата си жена. Но аз не съм тя. Аз не се „себеизразявам“ наляво и надясно с всеки мъж, когото срещна. Между другото не забравяй за деликатния момент на уважението към себе си. — Пое си дълбоко въздух и продължи да го напада: — Така стана, че не съм имала много мъже в живота си. Трудно се намират свестни мъже. А аз случайно съм

много, много претенциозна. Ако се предлагам на някой мъж, то е, защото чувствам нещо тук — посочи към сърцето си, — както и тук — посочи и главата си — и... О, защо ти обяснявам, по дяволите! — Обърна се и се втурна към всекидневната. Отново се чувстваше наранена, унижена, опустошена и празна. — Няма да ме разбереш. Ти си като с кон с капаци, мислиш си, че жената е най-полезна, когато е по гръб.

Ръката му сграбчи рамото ѝ и я обърна.

— Това е най-тесногръдото твърдение, което съм чувал.

— Заслужи си го! — сопна му се тя и се опита да се отскубне.

— И къде си мислиш да отидеш? — изръмжа той, но този път гласът му беше по-скоро насмешлив, отколкото ядосан.

— Вкъщи! Не трябваше да идвам тук. Моя е грешката, че исках да съм с теб. — Освободи се и тръгна, но на средата на всекидневната той пак я хвана за рамото. Тя премигна, но той я задържа и я стисна здраво в прегръдките си.

— Никъде няма да ходиш.

— Пусни ме!

Но той вече я гледаше почти нежно и изведнъж волята ѝ се стопи.

— Обожавам, когато очите ти блестят така — промърмори той. Неговите излъчваха топлина.

— Грубиян — отвърна му тя, но в думата нямаше обвинение. Погледът му бавно се плъзгаше по лицето ѝ. Стомахът ѝ се стегна, а коленете ѝ омекнаха, но това нямаше нищо общо със страха, който изпитваше по-рано.

Когато той заговори, целият излъчваше нежност — и с гласа, и с лицето, и с ръцете си.

— Ако се държа като грубиян, то е, защото те искам прекалено много. Опитвах се да стоя далеч от теб. Този път цяла седмица. Но имам нужда от теб, Моника. Господи, как се нуждая от теб — завърши той дрезгаво. После я целуна и тя забрави за всичко, освен че двамата се нуждаеха един от друг. Несигурността, която я измъчваше, вече нямаше значение. Единственото важно нещо беше да остане в прегръдките на този прекрасен, силен и нежен мъж.

Прилепи длани към гърба му и отвърна на целувката. Духът ѝ се превърна в страст, в която тя вложи цялата си женственост. Чувстваше

се толкова на място, докато търсеше тялото му за подкрепа, поднасяше устни към жадния му език и се притискаше към него с онзи копнеж, който само той можеше да предизвика и утоли.

И двамата бяха останали без дъх, когато той се отдръпна за момент. Видя, че търпението му, както и нейното, беше на изчерпване.

— Хайде — прошепна той, хвана я за ръка и я поведе към спалнята, където светеше приглушено нощна лампа, и отметна сивата покривка на леглото.

Моника не забелязваше нищо в стаята — освен високия красив мъж, който изпълваше пространството. През нервните ѝ окончания премина буен плам, разля се по вените ѝ и сърцето ѝ лудо заби.

Майкъл се приближи към нея и хвана лицето ѝ в длани. Устните му разделиха нейните и тя започна да стене, да въздиша и да вика от желание.

— О... Майкъл — прошепна тя, — и аз те желая!

Той притисна податливото ѝ тяло към силната си плът и също простена от удоволствие в топлия облак на косата ѝ.

— Моника — каза той задъхано. — Ако... можех... щях да те съблека бавно, дреха по... дреха. Но не мисля... че съм в състояние. — Тя усети как през ръцете и гърдния му кош преминаха тръпки. — Искам те... веднага!

Тя също го чувстваше и това я възбуждаше още повече. Затаи дъх и вдигна поглед към него.

После по взаимно мълчаливо съгласие те се отдалечиха на ръка разстояние. Пръстите им трескаво разкопчаваха копчета и колани, преплитаха се от време на време, местеха се от едното тяло на другото. Ризата и блузата паднаха на пода, после двата колана — един широк и един тесен. После ръцете им задърпаха копчета, връзки, ципове, работеха трескаво между кратки страстни целувки. Моника изрита сандалите си, изу панталона и се изправи да погледа Майкъл, който небрежно захвърли джинсите си настрани.

— Ела тук, любов моя — каза той, но тя вече беше в прегръдките му и обвиваше с ръце жилавия му врат, а той разкопча сутиена ѝ и го издърпа. После я вдигна към себе си, а тя извика от удоволствие, когато телата им се докоснаха. Заедно се повалиха върху мамещите чаршафи и се целунаха трескаво, преди да се преборят с останалото си бельо.

Моника никога не бе изпитвала такова всепоглъщащо желание. Тя посегна към него, той вплете пръсти в нейните и се отпусна върху нея. Когато голата му плът срещна нейната, тя почувства, че ще експлодира. Извика името му и се изви към него. Той я целуваше дълбоко и задъхано, докато и двамата повече не можеха да понесат да останат разделени.

Той изви гръб, напрегна бедрата си и влезе в нея.

— Моника!... — простена той. — О... любов моя... толкова си топла... и прекрасна. — Спря за миг, за да се наслади напълно на усещането.

Тя го почувства изцяло и това я наелектризира дори и в кратката пауза.

— Желая те, Майкъл — каза тя задъхано и вдигна глава от възглавницата, за да потърси устните му. Тогава той започна да се движи, а от гърлото ѝ се изтръгнаха викове на удоволствие, които хармонично се смесиха с неговите. Когато пусна ръцете ѝ, тя го погали, прокарайки длани по цялата му дължина от бедрата до раменете. Кожата му беше стегната и мъжествена, а тялото му — стройно и мускулесто.

Всичко в него я възбуждаше: от ръста му, който я закриляше, силата на тялото, която можеше да бъде и ласкава с нея, до начина, по който сега се сливаше с нея, все по-дълбоко и по-дълбоко, нежно и внимателно, та чак до оголената, необузdana мъжественост.

После загуби представа за подробностите. Чуваше как я величае и възбужда с думи. Усещаше прекрасния му мирис, чувстваше, че движенията му стават по-бързи и тя отговаряше на тях, а телата им ставаха все по-нетърпеливи. У нея нещо се надигна, завъртя се и стигна до неизбежната кулминация. След това усещаше само прекрасния взаимен екстаз, в който тя се потопи сякаш за цяла вечност, и после бавно се върна към реалността.

Тялото на Майкъл бавно се отпусна и се претърколи отстрани, като я придърпа заедно със себе си. Дишането му беше неравно. Ръцете му я притиснаха с невероятна сила в прегръдката му.

— Знаех си, Моника... — простена той точно до устните ѝ.

— Знам — отвърна му тя шепнешком. Предчувстваше го отдавна. Незнайно по каква причина, но сексуалното им преживяване обещавахе да бъде страхотно. Донякъде точно от това се бе

страхувала, от това докосване до рая. Животът със сигурност щеше да стане по-блед в сравнение с пределното задоволство, което изпита с Майкъл.

Тя овладя дишането си, притисната до гърдите му, и изведнъж я обхвана паника. Ръцете ѝ стиснаха по-здро̀во гърба му, прииска ѝ се никога да не го пуска. Неизбежно беше да се отделят един от друг, но в този момент тя не можеше да го понесе.

Гласът му беше дълбок и дрезгав:

— Съмнявам се, че в любовните книги го правят точно по този начин.

— Не? — Тя отпусна глава на рамото му, доволна, че телата им оставаха преплетени. След уталожването на страстта лицето му изглеждаше великолепно. Косата му падаше безредно по челото, кожата му беше загоряла и влажна, очите му блестяха с искрите на удовлетворението. Тази гледка я накара да потрепери отново.

— Твоят герой щеше да те обладае бавно — заяви той. Краищата на устните му помръднаха и тя импулсивно прилепи своите към тях.

— О, така ли? — Усмивката ѝ изразяваше щастие.

— Точно така. Щеше да те съблазни както трябва, да те дразни с непробиваемия си самоконтрол, докато не започнеш да се гърчиш под него и да го молиш да те обладае. А ти — той се усмихна и бавно я погали по бедрото — щеше да се дърпаш и да се съпротивляваш до последния момент, в който щеше да започнеш в забрава да го молиш.

Моника се намръщи иронично.

— Чел си много недобронамерени критици. Всеки познавач ще ти каже, че има и съвременна интерпретация. Да — съгласи се тя, — трябваше да се проточи малко повече, но има героини, които биха те накарали да се гърчиш...

— А, да — подметна той, — освободените жени...

Тя свъси чело и се замисли над определението. Майкъл току-що се бе любил с нея по най-традиционния начин. Беше поел инициативата и инстинктивно бе разбрал как да я задоволи. Не би и помислила да иска да го направи по друг начин. Едновременният им оргазъм ги разтърси.

— Би ли ми позволил... — започна тя несигурно, но любопитна по принцип.

— Какво да ти позволяя?

— Да ми позволиш... да поема инициативата?

— Тази нощ? Не. — После млъкна. — И не ме наричай повече тесногърд. Трябва да разбереш, Моника. Част от това, което искам, е да поема юздите, да направлявам удоволствието ти. Не гледам на това егоистично. Част от моето удоволствие е да знам, че съм предизвикал удоволствие в теб. Какво лошо има в това?

Тя се замисли над думите му и се наведе напред да целуне топлите косъмчета на гърдите му.

— Нищо. Винаги така изразяваш мислите си, че те изглеждат съвсем справедливи. — Пак го целуна на същото място, привлечена от тръпчивия вкус на кожата му. — Но не мога ли и аз да се възползвам от тази привилегия от време на време? — Отдалечи се от него и за първи път огледа тялото му. — Тялото ти е... красиво — прошепна като омагьосана.

— Толкова ли много си виждала? — попита той заядливо.

— Разбира се, че не! Но твоето... — Постави пръсти на кръста му и бавно ги придвижи надолу. — ... ме възбужда... — В този миг почувства, че пак го иска. Във вътрешността ѝ пулсираше възраждащо се желание. Тя вдигна бързо поглед към него, сякаш го питаше без думи. Но Майкъл искаше да изкаже на глас желанието си.

— Каж ми какво искаш, любов моя — подтикна я той нежно.

— Искам да ти доставя удоволствие, Майкъл. Искам да те докосвам и да те опознавам. Искам да ти покажа какво имам предвид, като ти казвам, че ме възбуждаш.

Той я прекъсна и я погледна нежно:

— Знаеш как да го кажеш, за да звучи правилно. Ами аз, любов моя? Не можеш просто да лежиш по гръб и да не правиш нищо. Възбуждането е взаимен процес, трябва да го знаеш.

— Знам. — Тя се усмихна палаво. Ръката ѝ беше на чувствително място. — О... Майкъл! — простена. Копнееше повече от всичко на света той да я целуне. И той направи точно така, прегръщайки я по начин, който сякаш докосна душата ѝ.

След това постигнаха прекрасен компромис. Полегнали настрана, те се изучаваха толкова пълно, че сърцата им пак забиха в лудо темпо. Твърдите мъжествени ръце на Майкъл се движеха по меките извивки на Моника, галеха гърдите и корема ѝ, после се плъзнаха по-надолу. На свой ред тя поглади широката му гърд, тесния

таз и бедрата. С наслада го почувства под пръстите си, в дланта си. И той отново оживя под докосването ѝ, както и неговите ласки пак я разпалиха.

Този път всичко стана по-бавно. Типично романтично сливане, в което напрежението постепенно растеше до точката на непреодолимо желание, което ги потопи в забрава. Нито в тялото на Майкъл, нито в нейните реакции имаше нещо измислено и книжно. Защото той не беше героят от романтичните истории. Той беше просто Майкъл и Моника му отдаваше душата си.

Накрая заспаха прегърнати, изтощени от пълното удовлетворение. Когато се събуди, Моника почувства под главата си топлата му гръд. Краката им бяха преплетени. С всяко помръдване чувстваше покритата му с меки косми кожа. Ръцете му я обгръщаха, едната беше под раменете ѝ, а другата лежеше на бедрото ѝ. Никога не се бе чувствала в по-голяма безопасност.

Току-що бе започнало да се развиделява и стаята се изпълваше с бледосинкава светлина. Снощи по едно време Майкъл изгаси лампата и покри двамата с чаршаф, който сега лежеше смачкан около бедрата им.

Моника се поддаде на изкушението, вдигна глава и се взря в чертите на Майкъл. Сега те бяха в покой. Никога не го беше виждала в такова състояние. Главата му лежеше настрани на възглавницата, косата му беше разбъркана, по лицето му беше набола брада. Тя изви шия и го целуна по брадата, после се спря, уплашена, че ще го събуди. Но, изглежда, белята вече бе станала.

С дълбока въздишка той започна да се протяга. После отвори око и погледна меките женствени извивки до себе си. Инстинктивно я притисна още по-силно и отвори и другото си око. После много бавно устните му се разтегнаха в усмивка, която носеше спомена за предишната нощ. Моника му отвърна със същото.

— Здравей — прошепна тя.

— Здравей.

— Как спа? — Все още шепнеше. Не ѝ се искаше да разваля магията с шум.

— По-добре от всякога. А ти?

Тя се усмихна и се сгуши до гърдите му.

— Също. — Затвори очи, притисна се още по-близо и чу равното биене на сърцето му. Радваше се на близостта им.

— Моника?

— Ммм?

— Знаеш ли какво бих искал да направя?

Подпря брадичка на гърдите му и го погледна в очите. Погледът му я прониза.

— Какво?

— Да се кача на колата — просто ей така — и да карам по брега. Все още не съм разгледал добре северното крайбрежие, нито Ню Хампшър и Мейн. Искам да отида чак до пристанището на Бутбей, да си почивам, да разглеждам и да ям по пътя. Какво мислиш?

— Мисля, че няма да успееш да се върнеш преди залез-слънце.

— Нямам намерение да се връщам. — Той я обърна по гръб и се подпря на лакът. — Ела с мен, Моника. Можем да заминем и наистина да си починем. Ще намерим къде да прекараме нощта, може би в Бутбей. И утре ще се върнем. — В поканата му имаше настойчивост, която отиваше отвъд сексуалния инстинкт. Тя интуитивно го усещаше. Предоставяше им се неочаквана възможност да избягат от различията си, като оставят делничните превъплъщения зад себе си и заминат заедно. Не се сещаше за нищо по-примамливо от това да има Майкъл изцяло на свое разположение за два дни.

— Това ми харесва. О, не! Имам други планове.

— Промени ги.

Погледна го и разбра, че би променила почти всичко, за да се възползва от възможността, която може би никога повече нямаше да ѝ се предостави. Беше късогледо и егоистично. Но точно това искаше.

— Ще се обадя по телефона, за да ги предупредя — прошепна тя и вдигна ръка да отметне косата от челото му. Пръстите ѝ се заровиха в гъстите кичури и тя придърпа главата му надолу, за да го целуне.

Не спряха дотук. А можеха ли изобщо да спрат? — запита се тя по-късно. Докато я целуваше, Майкъл пое инициативата, провря ръка под гърба ѝ и устните му се плъзнаха по наелектризираното ѝ тяло. Тя беше прикована към леглото и можеше само да стене и да се притиска към него, когато зъбите му се затвориха около зърното ѝ и езикът му се стрелна по твърдото връхче. Тя се задъха от удоволствие, когато той започна да я хапе по талията и корема. Пусна ръцете ѝ и се придвижи

още по-надолу, а тя все още не можеше да помръдне, докато езикът му галеше вътрешната страна на бедрата ѝ, а пръстите му нежно я докосваха. Тогава той намери центъра на възбудата ѝ и я целуна там дълго и настойчиво. Тя извика името му, а тялото ѝ се изви, цялото треперещо. Дъхът ѝ спря и тя стигна до кулминацията.

Чак по-късно, когато той се плъзна нагоре, тя успя да овладее гласа си.

— Какво правиш с мен, Майкъл! — каза задъхано, сърцето ѝ биеше лудо под покровителствената му ръка.

— Не, не — промълви той нежно. — Ти правиш нещо с мен. Чувствам се, сякаш съм открил смисъла на живота си.

— Като любовник ли? — попита тя развеселено.

Проницателният му поглед я накара да потрепери, точно както бяха направили пръстите и устните му преди малко.

— Като твой любовник.

Моника се взираше в него, докато очите ѝ се напълниха със сълзи. После се претърколи и зарови лице във врата му.

— О, Майкъл... — въздъхна тя, неспособна да възприеме и назове чувството си. — Майкъл...

Той я задържа в прегръдките си, докато се съвземе, после пак я положи до себе си. Моника разбираше, че ѝ трябва време, за да осъзнае, че Майкъл е част от действителността. Чувстваше, че и той има нужда да се пренастрои. Може би този уикенд щеше да им подейства добре.

Така и стана. Започнаха с обилна закуска от бекон с яйца, препечени филийки и домашни бухти, които Моника с удоволствие приготви за него, когато се върнаха в апартамента ѝ. Обади се по телефона, после сложи в сака си банския костюм и кат чисти дрехи. Поеха по Мисти Ривър Бридж със спортното БМВ на Майкъл, оставяйки зад себе си града и неговите грижи.

Движеха се по крайбрежието, спираха в Марбълхед, Глочестър и Рокпорт, бродеха по пристанищните магазинчета, радваха се на свежия летен въздух. Накрая обядваха омари в заведение с изглед към океана, който беше осеян с яхти.

После поеха на север към Нюбърипорт, където се разходиха до насита по калдъръмените улички, преди да навлязат в Ню Хампшър. Спряха на пристанището Йорк, намиращо се на южната граница на щата Мейн. Там повървяха, хванати за ръце, по брега, наслаждавайки се на безгрижието, което вливаха в тях ревящите вълни и океанският бриз. Преживяването беше пречистващо в толкова много отношения.

Моника възприемаше мъжа до себе си такъв, какъвто беше в момента, без бремето на миналото или тревогите на бъдещето. Той беше до нея — от плът и кръв, и тя се чувстваше неотделимо свързана с него.

В Кенбънкпорт посетиха екзотични магазинчета и галерии, възхищаваха се на всичко, не се нуждаеха от нищо друго освен от компанията на другия. Докато разглеждаха плажа, Моника почувства задоволство, което беше нещо повече от физическото удовлетворение. Майкъл сякаш прочете мислите ѝ и я взе в прегръдката си.

— Щастлива ли си?

— Да.

— Радваш ли се, че дойде?

— Да.

— Какво искаш да правим сега?

— Не знам. — Тя невинно сви рамене. — Ти си този, който не познава крайбрежието. Може би трябва да тръгваме към Бутбей? Ако искаме да стигнем навреме, за да намерим място...

Майкъл я целуна.

— Не съм сигурен, че толкова искам да стигна дотам — промърмори той близо до устните ѝ, но достатъчно силно, за да заглуши приборя. — Точно в този момент най-много се нуждая от едно легло...

— Разбойник такъв — каза тя закачливо, но не само той чувстваше порива. Моника нямаше нищо против през следващите два часа да гледа само голото тяло на Майкъл.

Но трябваше да се задоволи само с дванайсет. Майкъл като по чудо намери малка вила на брега, където я затвори, съблече я и я хвърли в леглото, от което станаха само за един час, за да хапнат късно вечерта. Беше толкова умел любовник, колкото и предишната нощ... дори повече. Сякаш се чувстваше по-сигурен, когато бяха далеч от Бостън. Остави я да поеме инициативата напълно и се наслади на

последствията. Той беше всичко, което искаше и за което бе мечтала: нежен и разбиращ, силен, но и податлив, когато Моника беше в настроение да доминира. Никога не бе прекарвала по-блажена нощ. На сутринта не ѝ се помръдваше.

— Само още малко — запротестира тя, когато Майкъл стана от леглото и се протегна без притеснение. Когато се обърна към нея, тялото му представляваше наслада за сетивата ѝ. В униформа беше прекрасен, по риза и по джинси изглеждаше ослепително, но без дрехи бе направо умопомрачителен. Без никакво смущение тя му го каза направо. — Обожавам тялото ти — произнесе тихо.

— Като за начало не е зле. Но ми се струва, че се досетих за това през нощта. — Тъмните му дълги пръсти се открояваха на по-светлата кожа на бедрата.

Тя се усмихна.

— Беше доста отстъпчив. Това притесняваше ли те?

— Изобщо.

— Видя ли? Казах ти, че и това може да бъде приятно.

— Чувстваше се като победителка, нали?

Тя кокетно сви рамене, вдигна поглед към него и отново попадна под властта на магията му.

— На твое място бих внимавал, Моника...

— Какво не е наред?

— Всичко е наред. Но ми се струва, че е крайно време да тръгваме.

— Няма ли да поплуваме преди това? — Тя оглеждаше светлите участъци, които банският костюм щеше да покрие. — Обеща ми, че ще имаме време за това, преди да тръгнем.

— И щеше така да стане, ако не се бяхме успали. Моника... погледни ме...

— Точно това правя! — извика тя, после вдигна очи към неговите. Искрите в погледа ѝ нямаха нищо общо с желанието да плува. Майкъл се взираше строго в нея известно време, после се предаде.

— О, по дяволите! — каза той дрезгаво, хвана я и я повали на леглото. — Така или иначе ще е неловко да изляза по бански точно сега. — За нейна радост това беше само меко казано.

Доста по-късно, когато остана сама в апартамента си, тя осъзна колко беше влюбена в Майкъл. Най-малко това бе искала, изглеждаше безнадеждно, но беше самата истина. През уикенда се бе почувствала като в рая — от миговете на екстаз в прегръдките на Майкъл в петък вечер до последната топла прегръдка, преди да се качат в колата за обратния път в неделя следобед.

Напрежението растеше с всеки изминат километър. Когато Бостън изникна пред погледа им, то беше станало почти физически осезателно. Майкъл изглеждаше затворен в себе си, но Моника беше прекалено възбудена, за да забележи. Когато БМВ-то спря пред блока ѝ, във въздуха се възцари някаква трагичност.

— Виж какво, Моника, не исках да се караме, докато бяхме на север, но мисля, че не трябва да оставаш тук.

— Казах ти...

— Знам какво ми каза. Но въпреки това се тревожа. Джебчията спомена, че не си го разпознала. Това може да значи, че е трябвало да го познаеш и че всъщност го познаваш лично.

— Това е абсурдно...

— Но е възможно. И съм съгласен с Донован. Телефоните в радиото трябва да се подслушват.

— Говорил си с Донован?

— Да.

— Не, Майкъл! Не искам това да се прави.

— Голям инат си.

— Не се и съмнявай. Когато става въпрос за неприкосновеността на слушателите ми, съм голям инат. Те се представят съвсем повърхностно и знаят, че правото им на анонимност няма да бъде нарушено. Ще загубя доверието им. Ще предам вярата им.

— Ами гражданският ти дълг?

— Какво за него?

— Не носиш ли отговорност и към разследването, което цели да хване една обществена напаст?

— Точно това е той, Майкъл. Напаст! Не разбираш ли, може да е пребърквал джобове, дори да е крал от китките на хората, но не е доказано, че е опасен престъпник!

Очите на Майкъл станаха строги, в този момент ѝ напомниха за същността му, към която за първи път от години не изпитваше

презрение.

— Може да е само въпрос на време. Можем ли да си позволим да изчакаме?

[1] През 1773 година английският парламент разрешава със закон на Остиндийската компания да внася чай в американските колонии при много ниски мита. През декември същата година бостънски работници изхвърлили във водите на градското пристанище пратките на компанията в знак на протест срещу монополното ѝ положение на американския пазар. Събитието остава известно като Бостънското пиене на чай. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямаше какво повече да чакат. Новината я посрещна в понеделник вечерта, когато пристигна в радиото за програмата. Тя и без това вече беше разколебана.

— Чу ли? — попита я Сами.

— Какво да съм чула?

— За убийството по непредпазливост.

— Какво?

— Това е обвинението срещу твоя приятел Джебчията. Последната му жертва получила инфаркт на местопрестъплението. По пътя починала.

Моника с отвращение осъзнаваше истината, очите ѝ се уголемиха.

— Господи, не!

Никога не бе виждала Сами толкова мрачен.

— Страхувам се, че е вярно. Насред обедната тълпа в градската градина. Не чу ли новините?

Днес не беше чула почти нищо, едва успя да се подготви за програмата. Поклати вцепенено глава.

— И... Моника...

Тя вдигна ръка, за да го прекъсне:

— Знам, Сам. Решението си е твое. — Обърна се и се усамоти в стаята, която ползваше като кабинет в минутите преди да излезе в ефир. Телефоните щяха да започнат да се подслушват — ако не от тази вечер, то със сигурност от утре. Дотогава полицията и телекомуникационната компания щяха да имат достатъчно време да си свършат работата.

Полицията. Майкъл. Името му предизвика болезнено угризение у нея. Нямаше представа кога ще го види отново. Предната вечер си тръгна ядосан... както винаги. Как може да бъде толкова нервен, и то след прекрасния уикенд? Сигурно и той се е разстроил от завръщането им в града. В него Моника отново ставаше съвременна жена, а той —

патрулиращ полицай. В тези си превъплъщения те се отдалечаваха един от друг.

Не за първи път си правеше труда да анализира поведението си. Съвременна жена? В някои отношения — може би. Но къде се беше дянал куражът ѝ? С всеки друг мъж тя би направила скандал, открито би го попитала кога ще се видят пак, може би дори би искала да знае какво място заема в живота му. Но никога преди не се беше влюбвала в мъж като Майкъл.

Не че бе потисната от него. Беше прекалено самоуверена, за да е така. По-скоро се страхуваше — страхуваше се, че за него може да се окаже само ободряваща лятна авантюра. Знаеше, че е самотен, че търси компанията ѝ. Но дали не беше просто едно удобство за него? В края на краищата, каза си тя, той си тръгва през август.

— Моника?

Тя се обърна.

— Да, Сам?

— Гостът за първата част от програмата ти току-що пристигна. Да му предложиш ли чаша кафе, докато ти дойдеш? Добре ли се чувстваш?

— Аз ли? Добре съм. Ако можеш да го занимаваш още пет минути, ще си направя някои последни бележки.

— Изглеждаш уморена.

— Така е. — И какво можеше да очаква след четири часа неспокоен сън? — Но ще се оправя. Веднъж да почнем.

Наистина се почувства по-добре и програмата мина гладко. Ако след закриването я попитаха за съдържанието, сигурно щеше да се поколебае, преди да отговори. Знаеше само, че упорито избягваше да споменава Джебчията, полицията и трагичната смърт в градската градина. Заподозреният се смили над нея и не се обади.

Разстроена и изтощена, тя излезе с наведена глава от Харпър Билдинг с намерението да се прибере вкъщи и да си вземе гореща вана колкото може по-скоро. Напрежението и физическото усилие през уикенда си бяха взели своето и мускулите ѝ бяха преуморени. Тъпата болка я правеше още по-тъжна.

— Моника!

Вдигна рязко глава и пое стреснато въздух.

— Майкъл! Изплаши ме.

В тъмното не виждаше лицето му.

— По-добре тук, отколкото насред парка.

Тя потрепери при спомена, после се застави да тръгне бързо напред. Както и бе очаквала, той тръгна с нея.

— Моят бодигард.

— Доброволен. — Гласът му беше хладен и равен.

— Наистина няма нужда да го правиш — започна тя меко. — Мисля, че наоколо ти си единственият, от когото трябва да се страхувам. — Сърцето ѝ биеше ускорено от близостта му, но я болеше от отчуждеността му. Точно така. Той нито я докосваше, нито с нежни думи ѝ напомняше за близостта им. Сега бяха двама души с много различия, а след интимността им това беше още по-неловко. Приплака ѝ се и забърза крачка, за да преодолее този импулс.

Той заговори тихо, но убедено:

— Казах ти, че не искам да се прибиращ вкъщи сама.

— Аз пък ти казах, че мога да се грижа за себе си.

— А онази нощ не си ли взе урок?

— Това беше ти, а не някакъв изнасилвач — сопна му се тя, като вложи и последната капка от раздразнението си в тези думи. Може би така е по-добре, помисли си Моника. Ако се караха всеки път, когато бяха заедно, можеше и да го намрази. Вероятността беше много нищожна, но си струваше да опита. Всичко бе по-добре от това да обичаш и да страдаш сам. А след като, изглежда, бяха от двете страни на барикадата...

— Той е опасен, Моника.

— И аз така чух. — Продължаваше да гледа напред, но чувстваше как той я гледа под светлините на лампите. Краката ѝ бяха уморени, но тя бързаше напред.

— И това не те ли притеснява?

— Не мога да се страхувам от всичко. Той не е направил нищо повече от това да ме заплаши!

— Утре сутринта ще сложим подслушвателни устройства на телефоните.

— Бавно работите. Мислех, че ще ги сложите още тази вечер. — Слава богу! Улица „Чарлз“ вече се виждаше.

— В страхотно настроение си.

— Уморена съм и вече е късно. Искам само да се прибера спокойно вкъщи.

Той не каза нищо повече, но не се отдели от нея, докато не изкачиха стълбите до апартамента ѝ и тя не отключи вратата. После каза троснато: „Лека нощ, Моника“ — и тръгна обратно надолу, като я остави объркана до вратата.

Пак не беше постъпил като героя от книгите. Ако това се случваше в някой роман, той щеше да я прилепи до вратата и да я целуне ядосано, да я накаже за ината ѝ със силата на устните си. Можеше дори да я грабне на ръце и въпреки съпротивата ѝ, да я отнесе в спалнята, да я хвърли безцеремонно на леглото и необуздало да я люби... Но той не го направи. Тя въздъхна със смесено чувство на разочарование и отчаяние.

Ако не беше толкова горда, ако му беше говорила по-нежно... Може би тогава щеше да успее да го разбере. Но какъв смисъл имаше? Всичко изглеждаше безнадеждно.

Горещата баня, която си бе обещала, не успя да потуши болката в душата ѝ. Нито пък горещото мляко ѝ помогна да заспи. Въпреки изтощението си, продължаваше да будува. Промърмори нещо, за да оправдае избора си, стана бързо от леглото, грабна „Предизвикателства на страстта“ и излезе на балкона. Там прочете края на книгата и се почувства по-зле от всякога. Беше го предчувствала, знаеше докъде може да я отведе това безумие. Какво щеше да прави сега?

Разкъсвана от болезнено чувство за празнота, тя започна да премисля всички причини, поради които би било най-добре да се раздели с Майкъл. Имаха непримирими мнения и различен начин на живот. Така или иначе нищо нямаше да се получи. Или може би щеше? Този червей на съмнението я тормозеше най-много. За първи път беше почти убедена, че би променила живота си заради някой мъж. Съвременна жена като нея би се ужасила от такова нещо. Но истината беше, че една част от нея бе готова да последва Майкъл до края на света, ако това беше цената да си възвърне неговата топлина и нежност, близостта до интелигентността и съпричастието му. Дали в края на краищата не беше старомодно момиче, както я бе определил Майкъл?

Взиранията в душата ѝ не доведоха до нищо. Майкъл не споделяше нейните чувства. Той определено не я обичаше. Тя беше по-

голямата романтичка от двамата, заключи, след това се върна в леглото и зарови лице във възглавницата.

Сънят беше временна мярка. Утрото я завари толкова напрегната, колкото и нощта. След като почете няколко часа в библиотеката, тя се поддаде на импулса да си потърси компания, отби се в адвокатската кантора на един приятел и го замъкна на обяд. Но и това не я развесели. Майкъл не ѝ излизаше от ума.

Положението продължаваше да бъде все така лошо и когато се върна вкъщи и завари под пощенската си кутия дълъг бял пакет, на който с големи черни цифри бе изписан номерът на апартамента ѝ. Цветя. Той ѝ е изпратил цветя!

Прегърна пакета и затича по стълбите, за да се усамоти във всекидневната и да отвори предложението на Майкъл за мир. Може би и за него е било въпрос на чест, помисли си тя, докато развързваше тъмночервената панделка, обгръщаща дългата кутия. Може би и той бе мислил дълго през нощта. Отвори капака, внимателно разгъна хартията и гледката изпълни погледа ѝ.

Цяла дузина рози. Високи, стройни, изящни, невинно бели. Старомоден жест, но на нея много ѝ хареса! Затвори очи, за да не позволи на сълзите да се търколят, и се наведе да вдиша сладкия аромат на розовите пъпки. Колко лесно можеше да прости, помисли си тя, докато прогонваше всяка мрачна мисъл от ума си. Когато се изправи и посегна да вземе розите, ръката ѝ попадна на картичка, закрепена на бодлите им. Взе я внимателно, прочете я... и се намръщи.

„За Моника Грант — пишеше в нея. — Наистина много харесвам програмата ти. Продължавай да работиш все така добре.“ Беше подписана: „Верен почитател завинаги“.

Значи не беше Майкъл, а някакъв си верен почитател завинаги. Кой ли пък може да е той? Обзе я огромно разочарование, притъпено само от изненадата. Опитваше да не се появява на публични места, а сега имаше почитател, който по някаква причина бе избрал да остане анонимен и който знаеше истинското ѝ име и адреса ѝ. Дали той не стоеше и зад загадъчните позвънявания онази вечер? Но защо не си бе написал името?

Почувства се объркана и странно неспокойна. Не можеше да помръдне от мястото си, здраво стискаше картичката, а розите продължаваха да лежат в кутията на дивана. Когато чу звънеца, тя

подскочи уплашено. Дали да отговори? Може този почитател да е дошъл да види дали е харесала подаръка му. Сега най-малко ѝ се искаше да успокоява някакъв обожател с налудничави очи, още повече че изобщо не беше в настроение за такива неща.

После се замисли. Ами ако беше пощальонът? Или човекът от колетната служба? Майка ѝ не беше ли споменала, че ѝ е изпратила колет? Очите ѝ бяха разширени от паника. Погледна към вратата и звънецът повторно се обади.

Събра остатъците си от здрав разум и надникна през прозореца. Ако беше писмо или колет, отпред щеше да има пощенска кола. Обаче нямаше. Вместо това бе паркирана черно-бяла патрулка.

Дошъл е лично... това беше по-хубаво от подарък! Дошъл е да се извини. Но изведнъж се овладя. Не, не беше така. Може би просто искаше да продължат спора. Снощи беше толкова рязък. Отново я обхвана гняв и тя се настрои за битка. Защо ли е дошъл?

Чак след третото позвъняване тя се обади по домофона.

— Да? — попита, после прочисти гърлото си и каза по-силно: — Кой е?

— Аз съм, Моника. Пусни ме да вляза.

Командата му отслаби защитните ѝ реакции.

— Какво има, Майкъл? Заета съм.

— Трябва да говоря с теб.

Тя наведе глава, пое си дълбоко въздух и осъзна, че се държи глупаво. Дори и да ѝ беше изпратил цветя, пак си оставаше мерзавец. Но отгоре на всичко беше упорит мерзавец и щеше да намери начин да говори с нея. Тя капитулира и натисна копчето за отваряне на външната врата. Когато той почука на вратата на апартамента ѝ и тя посегна да му отвори, си спомни за картичката, която държеше в ръка. Протегна се и я пъкна между списанията, които лежах наблизо, после си оправи роклята и отвори вратата.

Майкъл беше в униформа, висок, смугъл и красив, както винаги. Носеше дори шапка, което не беше обичайно. Значи не искаше тя да забравя кой е, помисли си Моника кисело. Очите под козирката пронизаха крехкия ѝ самоконтрол.

— Доста се забави, преди да отговориш на позвъняването ми.

„Притесни ли се?“ — почуди се тя, но знаеше, че не е така.

— Бях в банята — излъга Моника.

— О! — Настъпи неловко мълчание. — Може ли да вляза?

— Ако си свалиш шапката. — Малка демонстрация на власт.

Но той я свали и пристъпи напред.

— Виж какво, Моника — започна той по-меко, но тя не желаше да слуша нито фалшиви извинения, нито банални фрази за сбогом. Присъствието му изпълваше пространството и това беше достатъчно мъчително.

— Моля те — прекъсна го тя. — Наистина имам ужасно много работа. Казвай каквото имаш и ме остави да се върна към задълженията си.

В гласа му нямаше и помен от предишната мекота. Той се изпъна и каза:

— Трябва да се погрижа за нещо. Няма да съм в града няколко дни. Уредил съм един приятел — Стив Райт, да те изпраща след работа до вкъщи.

— Това е абсурдно! — избухна тя. Беше нервна след последните тежки трийсет и шест часа. — Достатъчно ми беше, дето ти се появи снощи. Няма да позволя на някой друг да ме кара да се чувствам неудобно.

— Той е полицай...

— Още по-зле! — Тя видя как мускулите под скулите му се стегнаха и се зачуди как бе възможно да стане още по-строг. Но така изглеждаше. И тъй като го обичаше, я заболя повече. — Не искам да ме водят през парка като престъпник.

— Няма да е с униформа.

— Много важно! Не разбираш ли, че не искам помощта ти? — Не беше напълно вярно, но тя искаше преди всичко любовта му, а тя изглеждаше на светлинни години в момента.

Майкъл се намръщи, беше на ръба на избухването. Тогава очите му се спряха върху отворената кутия с цветя.

— А... значи имаш ухажор — каза той провлачено и ядно. — Много добре. Извинявай, че не се сетих веднага. Но пък и не мислех — продължи леденостудено, — че си от жените, които се превъзнасят по рози. — Млъкна колкото да я изгледа и да си сложи шапката. — Връщай се към задълженията си — промърмори злобно, обърна ѝ гръб и си тръгна.

Когато се съвзе, Моника тихо затвори вратата и избухна в сълзи. Заглушаваше с ръце слабите ридания и се мъчеше да разбере как така бе провалила връзката си с Майкъл. Мислеше си, че е господарка на съдбата си, но се провали напълно.

Какво се бе случило с мъжа, когото обичаше? Къде се беше дянал? Дали не го беше погълнало синьото униформено море, което така ненавиждаше? Къде отидоха онези топли прегръдки, огнените целувки и онази закачлива интимна взаимност, в която прекарваха времето си заедно? Да, бяха се и карали, но силният огън помежду им винаги стопяваше гнева. Дали не беше загаснал завинаги?

Програмата вечерта мина без произшествия, така беше и в сряда, и в четвъртък. След всяко закриване Моника потискаше недоволството си и позволяваше на Стив Райт, който се оказа изненадващо приятен и много любезен, да я изпраща през парка. Когато се прибираще в апартамента си, единствена утеха намираще в четенето. Нуждаеше се отчаяно от щастлив край, затова нарочно избра „Краят на дъгата“. Живееше в очакване нещо да се случи.

Стройните бели рози вече бяха увехнали в някоя кофа за боклук в задния двор. Тя ги хвърли, без да ги вади от кутията, в която пристигнаха. Въпреки че не ги бе изпратил той, те само ѝ напомняха за Майкъл. Нямаше повече обаждания нито вкъщи, нито в ефир. И беше благодарна за това. Но за лош късмет Джебчията не стоеше съвсем със скръстени ръце: направи още два удара през седмицата — в сряда и на следващия ден. За обира в четвъртък тя прочете в петъчните сутрешни вестници. Статията беше точно до редакционния коментар, посветен на застаряващия, но уважаван шеф на полицията, който се оказа, че е приет в Масачузетската болница и чака операция за коронарен байпас.

— Страхотно — промърмори тя кисело и почувства, че и тя самата се нуждае от лекарска помощ. На работа се прикриваше с грим, но огледалото рано сутрин не лъжеше. Изглеждаше бледа и отслабнала и се чувстваше много отпаднала. Нещо трябваше да се случи.

Така и стана. Малко след пладне домофонът извънтя. С усилие на волята тя бе седнала да чете някакво криминале, написано от госта за втората част на програмата ѝ. Беше по-мрачно, отколкото ѝ харесваше, особено след напрежението през последните дни. Позвъняването дойде като спасение, но после стомахът ѝ се сви.

Доста често напоследък позвъняването на вратата ѝ носеше сърдечни неприятности. Ако сега пак щеше да е така, нямаше да го понесе. Бързият поглед през прозореца не хвърли повече светлина върху предположенията ѝ. Патрулката я нямаше. Дали беше разочарована? Нямаше и пощенска кола, нито пък знак за някаква друга доставка. За миг се почуди дали да не се направи, че не си е вкъщи. Не беше в настроение за гости, а който и да беше, можеше да ѝ остави съобщение. Звънецът я прониза отново. Тя изруга под носа си и попита:

— Да?

— Госпожица Грант?

— Да.

— Имате пратка. Шоколадови бонбони.

Шоколадови бонбони? Що за шега беше това? Последния път така се отнесе, че реши, че подаръкът е от Майкъл. Този път обаче нямаше да се заблуди. Подаръкът беше от някакъв си „верен почитател завинаги“. Дали пак той ѝ изпращаше шоколадови бонбони?

— Оставете ги на портала — каза тя спонтанно. — Ще ги взема, като излизам.

— Добре — каза анонимният глас и изчезна.

Моника почака няколко минути и видя един пълен мъж в някаква униформа да напуска сградата и да изчезва надолу по улицата. Дали беше натиреният почитател, или наистина беше куриер? Дали някой не се опитваше да я развесели? Може би Сами? Горкият Сами. Нямаше как да не е забелязал жалкото ѝ състояние през последната седмица.

Чувстваше се определено смутена, когато слезе да прибере пратката. После се качи в апартамента си. Заклучи се, сложи пакета на масата във всекидневната и започна да го разопакова. Вътре имаше ярко оцветена кутия. Отвори я притеснено. Наистина някой ѝ изпращаше шоколадови бонбони, при това вносни и пълни с различни видове ликьор. Но от кого ли бяха? Посегна колебливо към картичката, поставена на видно място върху дребните лакомства. Ръката ѝ трепереше, докато я отваряше, стана още по-лошо, когато разпозна почерка, с който бе написано и посланието в розите.

„Скъпа Моника — се казваше там, — все още слушам програмата ти и много ми харесва, когато там прехвърчат искри. Почерпи се със скромния ми подарък. Но недей да ядеш прекалено

много бонбони наведнъж.“ Този път беше подписано „Твой верен последовател“.

В пристъп на ярост Моника накъса картичката и я превърна в шепа хартийки в скута си, които после изхвърли в кухненската кофа за боклук. Но защо се разстрои толкова? Просто защото един от слушателите беше взел нещата присърце? Или се дразнеше от нарушаването на уединението й... или й изглеждаше зловещо, че не знае името на този последовател? Или... просто защото бонбоните не бяха от Майкъл...

Тогава звънецът отново иззвъня.

— О, не! — извика тя. Искаше да се свре някъде и да се спаси от този натрапчив тормоз. — Махай се — прошепна тя, но нечий нетърпелив пръст продължи да натиска звънеца. — Остави ме на мира!

Но нямаше този късмет. Когато най-накрая посетителят се отчая, тя се върна с треперещи крака във всекидневната, но тогава почукване на вратата я накара да подскочи.

— Моника? Вътре ли си? — Гласът му долиташе глухо през вратата.

Веднага го разпозна и се ядоса. Нещата се повтаряха. Направи няколко бързи крачки и рязко отвори вратата.

— Разбира се, че съм вътре. Но след като не отговарям на позвъняванията, това означава, че не искам да ме притесняват. — Накрая гласът й се снижи, защото видя хазайката си, кротка възрастна жена, да стои до него с ключ в ръка.

— Всичко е наред, госпожо — каза Майкъл на жената. — Благодаря ви за помощта. Ще се справя сам отгук нататък.

Докато чакаше хазайката да стигне първата стълбищна площадка, Моника чувстваше как кръвта й ядно кипва във вените. Тогава се обърна към Майкъл:

— С какво ще се справиш отгук нататък?

— Влизай вътре — нареди й той тихо. Изглеждаше страховито в униформа и с прихлупена над челото шапка. Тя осъзна, че няма да им навреди да се видят насаме, затова се съгласи. Също така усети, че ужасно преиграва. Оправданието, че го прави от любов и разбито сърце, не беше много успокояващо. Въздъхна и реши да се държи поне цивилизовано. Не й харесваше да играе ролята на разгневена опърничава жена.

Отиде до креслото и се настани грациозно на него, като остави Майкъл да затвори вратата и да се настанява сам: ако иска, да сядат; ако иска, да стои прав. Той остана прав с шапка в ръка. Пръстите му се плъзгаха напред-назад по периферията ѝ. Тя си спомни как същите тези пръсти я галеха нощем и силно я заболя от загубата. Бяха се върнали пак в онзи вторник следобед, когато патрулиращият полицай я бе изпратил до вкъщи по задължение. Сякаш нищо не се бе случило между тях.

Очите на Моника бяха замислени, Майкъл също гледеше отнесено. За миг погледите им се срещнаха и тя успя да проникне зад привидното. Видя болка, уязвимост и самота, но после пред мъжа Майкъл завесата отново се спусна. Пред нея пак застана полицаят Шоу, отбил се по неизвестна причина.

— Добре ли си, Моника? — попита той. Изглеждаше необикновено уморен и измъчен. Много тичане, помисли си тя ядно.

— На този въпрос можеше да ти отговори и Стив. Нямахме защо да се отбиваш специално, за да питаш. — Мразеше се заради начина, по който му говореше, но беше невероятно наранена.

— Искях да се отбия. Всичко наред ли е?

— Да. — Тя въздъхна. — Свърши ли работата?

Той се усмихна печално.

— Донякъде.

Тя кимна, после се намръщи и с престорен интерес заразглежда тънките си пръсти, лежащи в скута ѝ. Не знаеше какво да му каже, чувстваше се ужасно неловко. Нима Моника Устата щеше така да седи и да мълчи? Салазар и приятелчетата му биха се впечатлили. Но малко или много, и Майкъл беше едно от приятелчетата му. Поклати глава над печалния факт и зачака той да направи следващия ход. Ако го погледнеше в този момент, щеше да забележи, че и той поклати глава, но по-скоро от неприязън, отколкото от тъга. Ала хладината в гласа му компенсира изпуснатата гледка:

— Вие, жените, сте невероятни! Вредно независими и ужасно непостоянни!

Моника вдигна рязко глава.

— Какво? — Присмял се хърбел на щърбел.

— Пак ли твоят страстен поклонник? — каза той с ирония, когато очите му попаднаха на бонбоните на масата.

Заради шока от посещението на Майкъл Моника беше забравила за тях. Но сега затаи дъх.

— Всъщност те са от един... приятел. — Наистина не искаше да се кара с него, а това беше начин да го избегне. Ако му кажеше истината, той щеше да започне още повече да ѝ досажда. И без това се чувстваше изтощена.

— Кой?

— Не ти влиза в работата — отвърна тихо.

— Кой? — Кафявите му очи бяха впити в нея строго и настойчиво.

— Един... съсед.

— Мъж?

В нея още имаше някакви остатъци от гордост.

— Съвсем случайно... да. — Вирна брадичка и измисли невинна лъжа. — Поливах му цветята, докато беше на почивка, и по този начин иска да ми благодари. — Историята не беше лоша, а и тя наистина беше поливала цветя... само че ставаше въпрос за съседка, а почивката беше миналата зима.

— Много удобно.

— И какво би трябвало да означава това? — попита тя. Той просто ревнуваше, а тя не можеше да го разбере.

— А-а... нищо — каза той с кисела физиономия. — Виж какво, Моника... — От ядосан гласът му стана несигурен, изглеждаше направо притеснен. — ... Чудех се дали ние... дали аз... мога да те видя този уикенд...

— Какво? — прошепна тя, невярваща, че след като цяла седмица я бе отбягвал, сега я канеше на среща. Но изведнъж го осъзна съвсем ясно и пред очите ѝ се завъртяха ярки червени кръгове. — По дяволите! — кипна тя, стана и се втурна към прозореца, търсейки по-подходящо място да излее гнева си. Когато се обърна пак с лице към Майкъл, цялата трепереше от яд. Очите ѝ силно блестяха, от тях направо летяха огнени искри. — Значи миналият уикенд не ти беше достатъчен? Още ти се иска? Винаги подръка ти е Моника, „която оживява в ръцете ти“? Толкова често съм го чувала, че направо ми се повръща! — извика, после се плесна с длан по челото. — А аз си мислех, че си различен. Господи, колко съм глупава! Жена, която да те топли в леглото — ето това искаш ти. И не ми пробутвай разни

дивотии, че искаш „компанията ми“. Цяла седмица нямаше никаква нужда от нея. Стига ти да си играеш на стражари и апаши! — В гнева си не забеляза, че Майкъл заобиколи покрай дивана и се приближаваше към нея.

— Не се дръж като истеричка — предупреди я той, но вече никакви предупреждения не ѝ действаха.

— Не съм истеричка! Типично мъжка реакция, когато една жена най-накрая им каже истината в очите!

— Не знаеш какво говориш. — Все още напълно контролираше гласа си.

— Много добре знам какво говоря! — Никога през живота си не се беше ядосвала толкова, нито се бе чувствала по-наранена. — Всичко започва да прилича на тъп роман. Майкъл, защо не се махнеш заедно с необузданата си мъжественост? Намери си някоя жена, която няма да има нищо против да я използват само през уикенда. Мен това не ме задоволява!

Изведнъж се почувства пречистена от гнева си, млъкна и пое дълбоко въздух. Лицето пред нея приличаше на желязна маска. Майкъл беше ядосан не по-малко.

— Значи искаш и галантност на всичкото отгоре — рози, шоколадови бонбони и всякакви такива подмамващи жестове? Е, може би не съм такъв голям кавалер, за какъвто се мисля! — Ноздрите му се разшириха, докато се опитваше да овладее гнева си. — Но ще ти кажа нещо, към което се отнасям старомодно, и това е верността. Ще дам на жената до мен толкова свобода, колкото иска, но само ако не си върти опашката пред други мъже. Давай, Моника, омотай го твоя принц и може би следващия път ще ти изпрати бижута. Разбира се, трябва да поиска нещо в замяна. Би ли си разкъсала дрехите заради него, както направи заради мен? — В пристъп на безразсъдство Моника вдигна ръка към него, но той рязко я спря и ръката ѝ увисна във въздуха. — На твое място не бих го направил — каза провлачено. Изведнъж бе станал по-самоуверен. — Ако ме удариш, ще трябва да отмъстя за мъжкото си достойнство и да те обладая веднага на пода. И не мога да обещавам, че ще бъда нежен.

Не можеше да повярва, че това се случва, мислите ѝ бяха замъглени. Единственото нещо, което осъзнаваше, беше, че Майкъл не

можеше да я нарани повече от това. Откровеното презрение, което той изпитваше към нея, беше съкрушително.

— Моля те, върви си — прошепна тя. Не искаше да я види разплакана.

Той пусна китката ѝ нарочно бавно и се наведе да вдигне шапката, която бе оставил на облегалката на креслото. Тогава пред очите му отново се изпречи кутията с бонбони. Погледна пак Моника, взе си един бонбон, пъкна го в устата си и започна демонстративно да го дъвче.

— Не е лош — каза той нагло. — За такова парче... — Останалото каза с очи, като огледа безсрамно треперещото ѝ тяло. После сложи шапката на главата си, запъти се към вратата и излезе.

Моника се поколеба, не знаеше дали да закрещи, или да заплаче по-напред. Накрая започна и да вика, и да плаче, крачеше из апартамента си и мърмореше обидни думи, а сълзите течаха по лицето ѝ.

— Значи това разбира той под съвременна жена, някоя, която прескача без задръжки от легло в легло! — Спря задъхана в кухнята и стовари юмрук върху масата. — Да върви по дяволите! Да си намери някоя малка скитница в полицейските акции. Тъкмо ще му лепне някоя гадна болест! — После се втурна обратно към всекидневната. — За какъв се мисли? Влиза тук и очаква да падна в краката му, след като не се е сещал цяла седмица за мен. Като не е бил в града, нямаше да му се счупи ръката, ако вдигне слушалката! — Млъкна и се подпря на облегалката на дивана. Разтресе се от плач и вдигна пръсти към очите си.

Но когато риданията ѝ утихнаха, гневът отново я сграбчи.

— Как се осмелява! Значи само това е искал — топло и податливо тяло. Всички мъже искат само това! — Стисна зъби и се завъртя. — А аз съм глупачка. Глупачка! — Забеляза бонбоните, които станаха неволни свидетели на яда ѝ. Посегна към тях и пъкна един в устата си, после още един. — Ще ми пише: „Не яж много бонбони наведнъж“, сякаш съм олигофрен и не мога да се грижа за себе си. — Гласът ѝ се снижи до пълен с отвращение шепот: — Всички са подли егоисти. Манипулатори. Самовлюбени. Умират да ги издигат на пиедестал. — Посегна за трети бонбон от чиста злоба, глътна го, без

изобщо да усеща вкуса му, и се втурна към банята, мърморейки: — Ще си получат заслуженото...

Продължителният душ не ѝ помогна, само премахна следите от плача и направи кожата ѝ скърцаща. Чувстваше се ужасно.

Остави косата си пусната, за да се изсуши на топлия следобеден въздух, и навлече чиста тениска и къси панталони, после излезе боса на балкона и седна на шезлонга. Изгледа мрачно града, но нищо не виждаше. Отмести очи настрани и забеляза „Крайт на дъгата“, но мисълта да почете от нея накара стомаха ѝ да се свие. Само още по-ясно щеше да си спомни какво ѝ липсва... а това не можеше да го понесе.

Замисли се за програмата довечера и пак ѝ призля. Как щеше да се появи в ефира след всичко, което преживя? Чувстваше, че не може да се помръдне, да не говорим да довърши подготовката си и три часа да води интересни разговори. Въпреки че никога преди не беше отсъствала по болест, знаеше, че един човек от екипа ѝ винаги можеше да я замести, ако се наложи. Дали да не се обади и да каже, че е болна? Не беше точно болна, ако не се брои нервният ѝ стомах. Проблемът беше в мозъка.

Той отказваше да се вслуша в разумни доводи. Не ѝ помогна, когато си каза, че ще е по-добре без Майкъл, че все още имаше сигурност за бъдещето, че може би един ден ще срещне нова любов. Все още отчаяно го искаше.

Скочи изнервена и тръгна към кухнята, където книгата, която четеше, още лежеше отворена на масата. Седна и прочете една страница, после я препрочете, защото осъзна, че не си спомня и дума. И на втори прочит беше също така суха. А болката в стомаха ѝ ставаше все по-силна, докато седеше напрегната на масата.

Върна се на балкона с криминалето в ръка, но и там не ѝ се стори по-интересно. Не можеше да се съсредоточи. Това беше дразнещо. Още веднъж изруга гневно при мисълта, че един мъж може така да управлява живота ѝ и прокле деня, в който грижливият Майкъл Шоу я вдигна от тротоара.

При споменаването на името му стомахът я заболя и тя се преви надве от болка. Когато спазъмът премина, полегна на шезлонга и се ядоса на собствената си уязвимост. Как можа да се остави да се влюби

в този мъж? Знаеше какъв е. И се оказа напълно права. Слава богу, че си тръгваше през август.

Врълхлетя я нов спазъм, този път по-силен и продължителен. Сви колене към гърдите си и избърса потта от носа си. Може би трябва да пие нещо, помисли си. Но болката постепенно отмина и тя пак се облегна назад.

Имаше нужда от почивка. Това беше. Отдавна не беше напускала града за повече от ден-два. В Деня на благодарността миналата година се прибра вкъщи. Усмихна се. Хубаво беше тогава. Може би в края на август трябваше да излезе в отпуск и да замине за седмица на север. Винаги бе искала да разгледа полуостров Гаспе. Сигурно щеше да е приятно да се разходи нататък с кола. Но при тази мисъл се намръщи, защото си спомни за екскурзията миналия уикенд. Беше като в рая...

Третият спазъм направо я разкъса и тя едва си пое въздух. Беше истински ад. Какво ѝ имаше? Преди не беше податлива към психосоматични заболявания, просто не вярваше, че тялото ѝ може така да я предаде. Задъхана, се хвана за корема. Нещо не беше наред. Да не би да е от някаква храна? Пореден спазъм сви стомаха ѝ и почти се сля с предишния. В този момент Моника разбра, че нещо изобщо не е наред.

Изведнъж ѝ стана много задушно. С усилие се довлече до стаята. Едва бе стигнала до дивана и получи нов спазъм. Със стиснати до бяло ръце и затворени очи се опитваше да се сети за причината на тази болка. Когато се осмели да вдигне клепачи, забеляза кутията с бонбони.

Бонбоните. Възможно ли беше? Беше в отлично здраве, а обедът ѝ се състоеше само от препечени филийки и от същото кисело мляко, което ядеше от години. Нямахте от какво друго да е. Бонбони, изпратени ѝ от обожател. Обожател... неин почитател. Точно така се бе нарекул Джебчията... неин почитател.

Джебчията? Изведнъж всичко ѝ се изясни, както трябваше да стане още преди дни. Джебчията! Как е могла да бъде толкова сляпа, такъв голям инат? Той е бил почитателят, който ѝ бе изпратил цветята, после и бонбоните. Възможно ли бе да е сложил нещо в бонбоните? Кутията беше толкова красива на външен вид, съдържанието ѝ изглеждаше недокоснато. Но този човек вече беше обвинен в убийство. Какво имаше повече за губене?

Сега болката стана постоянна и се усилваше с всеки нов спазъм. Ставаше ѝ все по-зле. Отрова? Както и да е... вече нямаше значение. Имаше нужда от помощ.

Когато мисълта стигна до мозъка ѝ едновременно с един много болезнен спазъм, започна да вика. Майкъл! Майкъл също бе ял от бонбоните! Ако му се случеше нещо...

Изпълни се с решителност и отиде до телефона, отчаянието извика в мозъка ѝ номера на полицията и тя набра 911. С усилие на волята успя да проговори, задъхана от честите пристъпи на болката.

— Дежурният офицер Стром.

— Намерете Майкъл Шоу — каза едва. — Първи участък. Той е полицай. Повикайте го по радиостанцията. — Млъкна, притисна се към стената и се опита да се справи със световъртежа си, като поеме дълбоко въздух. — Кажете му, че Моника се е обадила. Моника Уинслоу. Уинслоу. — Сега вече нямаше как да не ѝ обърнат внимание. — Отрова. Бонбоните са отровни. — От замъглените ѝ от болка очи потекоха сълзи. — Трябва да отиде в болница. Ще му прилошее. Кажете му. Кажете му!

— Откъде се обаждате? — Човекът от другата страна на линията инстинктивно бе разбрал и за нейния проблем.

— „Уест Седар“ 145 — каза тя задъхано. — Аз... имам нужда от помощ. — Започваше да губи битката с болката, но успя да каже с отпаднал глас: — Изпратете ми помощ. Но... намерете първо Майкъл. Майкъл Шоу.

— Помощта пътува към вас, госпожице Уинслоу. А сега ме слушайте. — Напрегна всички сили, за да удържи слушалката, но го направи. — Искам да отидете до външната врата и да я оставите отворена. Можете ли да ходите?

— Мисля, че да — прошепна тя съкрушено.

— Тогава веднага отидете до вратата. След минути ще ви пратя патрулка. Става ли?

Едва успя да кимне в отговор и пак се сви от болка. Остави слушалката да виси от телефона. Със залитане и пълзене стигна до вратата. И тя като полицаия знаеше, че ако не го направи, преди съвсем да отпадне, ще се загубят безценни секунди, когато помощта пристигне.

Извика от страх и се плъзна по касата на вратата на пода. Майкъл трябваше да се оправи. Трябваше да се оправи. Само да успее да стигне навреме до болницата... и да го промият. Но каква беше тази отрова? Как лекарите ще знаят какво да му дадат? Ако му се случи нещо, никога няма да си прости. Но тя беше изяла три бонбона, а той само един...

Каква глупачка беше. Как искаше да може да му го каже. Трябваше да го послуша, когато я предупреди за Джебчията. Беше прекалено самоуверена, беше се самозабравила и не повярва, че я грози опасност. Но Майкъл знаеше по-добре. Знаеше го.

Беше се свила на топка и притискаше чело в коленете си. Плачеше и викаше от болка, стенеше от терзание, но вече нямаше значение. Така и не му каза, че го обича...

Чакането ѝ се стори цяла вечност. С всяка изминала секунда агонията нарастваше. Вътрешностите ѝ се бяха свили на топка и всеки техен нерв с изострена чувствителност усещаше болката. Със сигурност предпочиташе да изпадне в безсъзнание, но пред очите ѝ непрекъснато беше Майкъл. Не можеше да прогони образа му. Трябваше да се оправи...

— Моника? — Непознат глас проникна в делириума ѝ и една непозната ръка отметна косата от лицето ѝ. И гласът, и ръката бяха необичайно внимателни.

— Майкъл? — извика тя, замъглена от болка.

— Всичко е наред — каза успокоително гласът. — Той пътува към болницата. Ще се видим там. Аз съм Джон, а това е партньорът ми Тони. Сега ще те пренесе долу, става ли?

Моника с усилие отвори очи и се опита да фокусира униформения полицаи, клекнал до нея. Значката на предния джоб на ризата му ѝ се стори най-прекрасното нещо на света. Тя изчезна от погледа ѝ, когато ръцете му внимателно я обвиха и я вдигнаха до гърдите му.

— Майкъл? Майкъл добре ли е? — попита тя задъхано. Ставаше ѝ по-зле от движението.

— Ще се оправи — каза окуражително полицаият. — Ще го видиш след няколко минути. — После се обърна към партньора си: — Взе ли я, Тони?

Другият глас дойде отнякъде зад тях:

— Цялата кутия. На масата във всекидневната, както каза Майк.

— Добре. Да вървим.

В здравите ръце на непознатия, когото виждаше за първи път, Моника стигна до мястото, където ги чакаше патрулката. Отчаяните ѝ стонове заглъхваха в огромния му гръден кош.

— Всичко е наред, Моника — утеши я той. — Всичко ще се оправя.

Почти нищо не си спомняше от трите минути, през които пътуваха към Масачузетската болница, която за нейно щастие беше от другата страна на Бийкън Хил. Помнеше, че през цялото време я държаха на ръце и че полицаят, който се грижеше за нея, я изнесе от колата още преди тя да спре напълно, после се затича към спешното отделение и я предаде в едни по-познати ръце.

— Майкъл? — каза тя дрезгаво, изплашена, че халюцинира. — Майкъл?

— Тук съм — прошепна той, докато тичаше и гледаше безпомощно как тя притиска корема си. После влязоха в спешното отделение, което беше пълно с медицински персонал. Той докосна с устни влажното ѝ чело и я поддържа за миг покровителствено, после внимателно я остави на леглото. Останалите хора в помещението вече се бяха струпали около нея, но тя конвулсивно стисна ръката му.

— Добре ли си? — попита тя задъхано. Не можеше нито да вижда, нито да мисли ясно. Само едно нещо беше в съзнанието ѝ. Майкъл трябваше да е добре.

— Добре съм... и ти ще се справиш. — Той стисна ръката ѝ, когато тя се стегна, за да посрещне поредната вълна на болка, но други ръце я подхванаха и внимателно изведоха Майкъл настрани.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато суетенето около нея престана и тя се върна в реалността, Моника се намери в тиха, приглушено осветена стая. Лежеше на неудобно легло. Всичко я болеше и се чувстваше много, много уморена.

Майкъл седеше на стол недалеч от леглото с подпрени на коленете лакти и здраво стискаше юмруци. При първото ѝ помръдване той се приближи.

— Как си? — попита я нежно.

Тя му отговори, като едва движеше устни:

— Ужасно. — Но той беше добре. Той беше добре! Видя ясно лицето му и нежността, изписана по него, ѝ стигаше, за да забрави за физическия дискомфорт. Силната болка беше утихнала, но се чувстваше слаба и отпаднала. Усети, че пръстите му отмятат косата от лицето ѝ. Докосването му ѝ действаше успокоително. Въздъхна и пак се унесе в сън.

Когато се събуди, той все още беше там. Изглеждаше уморен, но веднага се раздвижи, когато тя извърна глава върху възглавницата. Приблужи се към нея и вдигна ръката ѝ към устните си, после я стисна между дланите. В погледа, който ѝ отправи, бе отразена цялата му душа.

— По-добре ли си?

Тя направи опит да помръдне, после спря изнемощяло.

— Защо съм толкова отпаднала? — прошепна, като едва намери сили да го произнесе.

— Преживя голямо изпитание. Нормално е да се чувстваш така, след като са ти промили стомаха.

Простена и пак затвори очи. Беше прекалено болезнено да си спомня, да преживява отново последните няколко часа. Единственото, което имаше значение, беше, че Майкъл е добре. Всичко друго можеше да почака.

Но само до следващото ѝ пробуждане. Тогава въпросите нахлуха в ума ѝ. Беше сутрин, както ставаше ясно по бледата светлина, която се процеждаше през щорите на прозорците. Чувстваше се много потпочинала, но все още всичко я болеше. Майкъл стоеше на стола, но се сепна и се събуди, когато тя посегна към чашата с вода на нощното шкафче. Той веднага ѝ наля.

— Ето. Пий бавно. — Той ѝ поднесе чашата и тя започна да пие през сламката.

— Боли ме гърлото. Съвсем е пресъхнало — каза тя дрезгаво. Беше прегракнала.

— Ще те боли още ден-два. Иначе добре ли се чувстваш?

Тя кимна. Не можеше да откъсне очи от лицето му. Изглеждаше ужасно — напрегнат и уморен. Но се движеше сам, а тя не можеше да каже такова нещо за себе си.

— На теб не ти ли прилоша? — попита тя невярващо.

Той остави чашата на шкафчето и седна на леглото до нея. Ръката му покриваше нейната.

— Той е инжектирал само някои от бонбоните с отровата. Било е като руска рулетка. Аз извадих късмет. Ти... не.

— Какво беше? — Гласът ѝ беше отслабнал.

— Само малко стрихнин.

— Стрихнин?

— Шшт. Опитай да си починеш.

— Стрихнин... отрова за мишки?

— Същата. Но вече не е в теб. Няма защо да се тревожиш. Стомахът ти е съвсем чист, като нов.

Но шегата му не ѝ направи никакво впечатление, защото умът ѝ вече бе зает с други неща.

— Майкъл, аз...

— Шшт. — Той сложи пръст на устните ѝ. Почувства, че пак ѝ се приспива, но знаеше, че трябва да му каже нещо, което повече не можеше да отлага.

— Обичам те, Майкъл — прошепна тя. — Просто исках да го знаеш. — Клепачите ѝ натезаха и тя ги отпусна. Нямаше значение каква щеше да е реакцията му сега, след като му каза каквото искаше.

Думите още бяха на устните ѝ и Майкъл още седеше на леглото, когато пак отвори очи. Беше час по-късно и затова доста по-светло.

Той наблюдаваше как цветът бавно се връща по страните ѝ и показва задоволството си от това, като започна да гледа по-ведро. Очите му бяха топли. Стараеше се да не показва умората си, за да успокои Моника.

— Здравей — прошепна той с нежна усмивка.

— Обичам те. Толкова се страхувах, че може нещо да ти се е случило. — Тя изстреля думите наведнъж, отчаяно искаше да му каже всичко. — Наистина те обичам. — Гласът ѝ беше дрезгав и в друга ситуация би звучал доста съблазнително.

Майкъл се наведе напред и леко докосна с устни нейните.

— Не говори. Пази си гласа.

Но тя имаше нужда да се изповяда, затова не му обърна внимание.

— Бях такъв инат. Беше глупаво от моя страна. А ти се оказа прав за толкова много неща.

Видя как Майкъл се напрегна.

— Трябва да ти кажа някои неща — каза той тържествено. — И аз постъпих глупаво. Има неща, за които трябваше да знаеш от самото начало.

Моника усети как сърцето ѝ заби по-бързо в тялото ѝ, което още се чувстваше отпаднало. Болката сигурно се изписа на лицето ѝ, защото Майкъл я взе в обятията си и я прегърна необуздано. Точно в този момент лекарят реши да влезе.

За късмет по време на краткия преглед той не накара Моника да върши нещо особено, само да кима или да поклаща глава. Майкъл говореше повече и тя се изключи от разговора им, затвори очи и се извърна настрана. „Неща, за които трябваше да знаеш от самото начало.“ Какви неща? През цялото време знаеше, че има някаква загадка около него, че някои факти не съвпадат с представата ѝ за полицаите. Чу разказа за миналото му, решението да облече униформа. Но Уисконсин... и Бостън... и тази програма за обмен, за която никога не беше чувала. Или може би... Тя се намръщи, като все още държеше очите си затворени. Ами ако в живота му имаше друга жена? Ами ако тя не беше нищо повече от удобно лятно развлечение?

Едни нежни устни докоснаха бръчките на челото ѝ и тя рязко отвори очи.

— Би ли искала да се облечеш и да си тръгнеш веднага... или ще почакаш до закуската? — попита той благо и кротко.

— Да си тръгна ли? — Трябваше ѝ минута, за да го осъзнае. Но след това имаше по-наложителни въпроси. — Какви неща, Майкъл? Кажете ми.

Той взе ръцете ѝ и я изправи да седне.

— Да се махаме оттук. Можем да поговорим по-късно.

— Не... сега! — избухна тя задъхано. — Какви неща е трябвало да знам от самото начало?

Майкъл поклати глава и прокара пръсти през косата си.

— Права си. Наистина си голям инат.

— Какви неща? — Тя се взря в него и видя как изражението му стана отбранително. Никога не го беше виждала такъв. — Ти не си разведен?

— Разбира се, че съм разведен. И то от години.

— В Уисконсин те чака жена?

Той поклати озадачено глава:

— Не.

Очите ѝ се разшириха и се изпълниха с болка.

— Друга жена тук?

— Не!

— Тогава какво?

Той въздъхна дълбоко, помръдна от неудобство и наведе глава.

— Всъщност съм тук не точно по програма за обмен, Моника.

— Ето какво било — прошепна тя, но той продължи, без да я чува.

— Казах ти, че в Уисконсин съм бил в управлението на полицията. — Тя затаи дъх, когато той вдигна поглед към нея. — Последните три години бях шеф на полицията там. А... от следващата седмица, изглежда... ще стана шеф на полицията тук.

— И?...

Той я погледна учудено.

— Това е.

— Това ли е голямата ти тъмна тайна? — Почувства прилив на огромно облекчение.

— Малко ли е? Реших, че ти... въпреки че връзката ни стана толкова интимна...

— О, Майкъл — въздъхна тя. — Мислех, че нещо наистина не е наред! — Посегна и хвана ръцете му. — Това е прекрасна тайна! Толкова се гордея с теб.

— Гордееш се с мен... след като през всичките тези седмици крих истината от теб?

— Да. Гордея се с теб. — Тя се усмихна удивително ведро въпреки предчувствието, което се прокрадваше у нея. Сега искаше да чуе само още едно нещо. Преди двацет и четири часа не би се осмелила да се надява на него. Но той дойде при нея в болницата, седя до нея цяла нощ, сега ѝ признаваше засрамено, че не е бил докрай искрен с нея. Само едно нещо... Тя се хвана за надеждата и зачака.

— Но аз излъгах доверието ти! — възкликна той ядно.

— Нищо не си излъгал — отвърна му тя нежно. Харесваше ѝ да го утешава за разнообразие. — През цялото време беше прав за толкова много други неща. Сигурна съм, че си имал някакви причини. — Тя затаи дъх и зачака.

— Не бяха много благородни — каза той извинително.

— Сигурно си мислел, че са основателни. — Е?...

— На моменти... да. — Той млъкна, а тя го погледна въпросително. Но той пак отказваше да ѝ каже двете обикновени думи. — Дойдох в Бостън през юни при пълна анонимност. Исках да опозная града и полицейското управление от ниските етажи. Назначението ми беше добре пазена тайна между кмета, един-двама души от неговата администрация и сегашния шеф на полицията. Когато те срещнах за първи път, бях в пълна нелегалност. Когато разбрах коя си и ми проглушиха ушите с тази твоя ужасна репутация, се уплаших двойно повече. Ако изпуснеш нещо в програмата си, прикритието ми щеше много лесно да падне. Ти вече ясно ми беше обяснила какво изпитваш към полицаите.

— Така ли? — Тя си спомни този първи спор и се усмихна.

Но в очите му се четеше болката, която сигурно е почувствал тогава.

— От самото начало те смятах за очарователна. Предизвикателна. И ми се струваше, че у теб виждах копнеж, който те правеше... различна от... бившата ми жена. — Той пое въздух. — Но се опитвах да стоя настрани от теб.

— Спомням си — прошепна тя. Започваше да се чуди дали надеждите ѝ не са неоснователни. Той явно печелеше време. Или може би за него нещата не стояха така. Дали я обичаше... или може би не?

— След това нещата се усложниха още повече — продължи той съсредоточено. — Когато разбрах, че ме привличаш толкова силно, започнах да се крия зад тази униформа. — Погледна надолу към тъмносините дрехи. — Така по-лесно можех да спазвам дистанцията между нас.

— Не се получи — каза тя.

— Не. — Той се засмя заговорнически и показа, че чувството му за хумор се възвръща. Целуна я нежно, устните му се задържаха дълго върху нейните.

Моника лежеше неподвижно и ставаше все по-нетърпелива. Но това беше негова стъпка и тя реши да го остави да я направи, когато сметне за необходимо.

— Всъщност стана точно обратното! Не можех да спазвам дистанцията, но колкото повече се приближавах, толкова по-трудно ставаше да продължавам да те заблуждавам. Искях да знаеш истината, но не бях сигурен дали мога да ти се доверя. Когато се уверих, че мога, се почувствах ужасно виновен, че бях крил от теб, че нямах кураж да ти го кажа. — Гласът му стана по-несигурен. — Уплаших се, Моника — обясни ѝ и я погали по бузата. — Страхувах се, че ще ме намразиш.

— Как бих могла да те намразя? Обичам те — каза тя задъхано, после затаи дъх. Хайде, Шоу! Кажу го вече.

— Така ли? — попита той. Изглежда, искрено се съмняваше. — Та ти ми се нахвърляше буквално всеки път, когато ме срещнеш.

— Не и последния уикенд — каза тя дрезгаво. — Това не ти ли говори нещо? — Хайде... хайде...

Той сви невярващо чело.

— Можеше да бъде просто плътска страст. Добре ни беше заедно, нали?

— Добре? Беше невероятно!

— Шшт. Звучиш като прегракнал коментатор.

Тогава не ме карай да чакам повече!

— Но съм права — продължи тя с по-приглушен дрезгав глас. — Плътската страст е само част от отношението ми към теб. Трябваше да го разбереш. Но като си помисля пак, не, не трябваше. Ти си мъж!

Какво ли знаят мъжете за любовта? — Беше идеалното предразполагане. Ако изобщо нещо можеше да го накара да произнесе думите, това беше.

Но не го накара.

— Пак с твоята феминистка пропаганда. Точно когато реших, че вече си станала по-разумна. — Тя се хвана на въдицата и сви заядливо очи.

— Ти си безсърдечен звяр. Нямам представа защо те обичам толкова.

— Може би защото си започнала да се помиряваш със старомодното момиче, което живее дълбоко у теб. — Той прокара опакото на дланта си по нощницата ѝ между гърдите и чак до пъпа.

— Майкъл!

— Да?

— Какво правиш? — Вече беше раздразнена по няколко причини.

— Аз ли? Нищо.

— Това не е нищо. И не е честно. Аз съм болна. И уморена от чакане.

— Не си болна. Можеш да си тръгнеш веднага с мен. Като отидем у нас, ще ти направя закуска.

Значи я канеше в бърлогата си без никакви обещания? Ама че самонадеян...

— Нали каза, че не можеш да готвиш?

— Няма проблеми. Ти и без това си на много строга диета. Това са указанията на лекаря за уикенда. Чай, препечени филийки и само лека храна. При мен има всичко.

— Няма да дойда у вас.

— Защо не?

— Мога да се прибера вкъщи... — Но затаи дъх, защото мисълта за любимия ѝ апартамент я изпълни с ужас. — Не мога! Той знае! Той ми изпращаше тези неща — цветята и бонбоните.

— Знам — каза Майкъл самодоволно.

Спокойствието му веднага я направи подозрителна.

— Какво още знаеш? — попита тя, отчаяна, че ще чуе скоро изповедта му.

— Той е в ареста.

— Какво?

— Шшт. Гласът ти.

— Разкажи ми, Майкъл!

— Снощи се обадил в програмата, за да разбере какво се е случило с теб.

— Програмата! — възкликна тя дрезгаво. — Напълно забравих за нея.

— Сами те е заместил с Бен Торп. Когато твоят приятел се обадил...

— Той не ми е приятел!

— Шшт, Моника... говори по-тихо.

Тя погледна към тавана, сякаш там можеше да намери търпението, което вече я бе напуснало.

— Добре — прошепна тя. — Продължавай.

Майкъл изпитваше удоволствие да я държи в напрежение.

— Когато Джебчията се обадил, бил много разстроен, почти в паника, че си болна. Искал само да те уплаши и така да се почувства по-силен. Казал — Майкъл я погледна обвинително, — че те е предупредил да не ядеш прекалено много.

Така беше.

— Изядох само три.

— Три е прекалено много... но това няма значение. Бен успял да го задържи достатъчно дълго в ефир, за да...

— ... проследят обаждането му. — Тя кимна, сякаш това беше най-логичното нещо... а и така си беше. — О, Майкъл... държах се глупаво! Късогледо!

— Аха!

Тя се отпусна пак на леглото. Чувстваше се уморена и обезкуражена.

— И толкова сбърках за приятелите ти. Стив Райт е прекрасен човек, а онези двамата — Джон и Тони — които дойдоха вкъщи вчера, бяха също страхотни. Пристигнаха точно когато имах нужда от тях.

— Аха.

Извърна глава настрани и затвори очи. Нещо все още липсваше, но тя нямаше сили да попита. Не можеше да принуди Майкъл да я обича и всичката надежда на света не можеше да го предизвика, ако вече не се беше случило. Снощи изпадна в паника при мисълта, че ще

го загуби заради шегичките на някакъв луд. Но сега разбираше, че той всъщност никога не е бил неин.

Паренето в очите ѝ нямаше нищо общо с физическото изпитание, което беше преживяла, както и стягането в гърлото ѝ. Една сълза, после втора бавно се търкулна под клепача ѝ. Прехапа устни, за да спре треперенето на брадичката си.

Тогава усети, че той се навежда над нея, почувства топлия му дъх точно до ухото си.

— Казах ли ти колко много те обичам? — попита той тихо. В кадифения му глас имаше огромна, непозната досега нежност.

Моника веднага отвори очи, които бяха пълни със сълзите на надеждата.

— Не, не си! — извика тя с дрезгав глас. — Каза ми всичко друго, всички второстепенни неща! Но за единственото нещо, което лежа и чакам да чуя, не си направи труда!

Майкъл плъзна пръсти в косата ѝ и изтри сълзите ѝ внимателно с палеца си.

— Е, сега си правя този труд. — Думите му достигнаха до душата ѝ. — Обичам те, Моника.

— О... Майкъл... — Сълзите потекоха още по-бързо и тя се почувства като новородена. Но усмивката ѝ беше съвсем женствена, както и докосването на ръцете, които се протегнаха нагоре към него. Когато той я прегърна, тя разбра, че е намерила своя мъж.

По-късно същия ден, докато лежаха прегърнати в хамака на балкона на Майкъл, те заговориха за бъдещето.

— Ще имаш ли нещо против да се омъжиш за ченге?

— Не бих те нарекла точно ченге. — Тя погали с пръст меките косми по гърдите му.

— Почти ченге тогава. Въпрос на семантика.

— Майкъл. — Тя пое въздух. — Бих се омъжила за теб дори да беше боклукчия, толкова съм влюбена в теб.

— Сигурна ли си? — попита той. Имаше нужда от потвърждение.

— Напълно... Знаеш ли — тя вдигна глава и го погледна, — във Финикс живях с един мъж. Бяхме заедно почти две години. После

просто... се разделихме безболезнено. Беше преди доста време, но след това често се чудех дали някога пак ще мога да повярвам в любовта. Искам да кажа, че си мислехме, че сме влюбени, държахме се, все едно е така, говорехме каквото трябва. А се разделихме, без да пролеем и сълза. Дали ще мога да се отдам на брака... като знам, че любовта е... ефимерна?

— Ще можеш ли?

— Да. — Тя се усмихна без никакво съмнение. — Ето това е любов и е различна от всичко, което съм преживявала преди това. Цяла седмица бях в агония, защото знаех, че те обичам, но се страхувах, че ти не изпитваш същото. Знаех, че ще те обичам вечно, дори и това да означава, че трябва да живея с болката. Когато ми прилоша, помислих, че и на теб ти е зле. — Тя потръпна и зашепна тъжно: — Не мисля, че бих могла да продължа да живея... ако нещо ти се случи.

— Ще продължиш — опроверга я той нежно. — Ти си силна жена. Това е едно от нещата, които обичам у теб. И ако имаш намерение да ме глезиш... недей!

Моника се засмя:

— Не мисля, че бих могла да се променя чак толкова. И без това извървах дълъг път.

— Не е точно така, любов моя. Ти току-що започна да се отърсваш от първичния си копнеж по любов, доверие и отдаване. За някого, на когото от време на време да се облягаш. Копнеж, който всички изпитваме — по любовта. — Вечерната тишина ги приласка за кратко. — Още от първия ден подозирах, че в теб има топлота. Когато те закарах у вас и видях онези фигурки на камината... нали се сещаш... които приятелят ти от Върмонт е правил? — Тя кимна. — Не можех да забравя майката с детето. Така ли ще държиш и нашето дете след време?

Тя изчака гърлото ѝ да се отпусне и потърка бузата си на топлите му мамещи гърди.

— Няма как да е другояче — прошепна. Очите ѝ блестяха и показваха, че мечтата ѝ се е сбъднала.

— Аз не бих искал да си друга. Нали го знаеш? — Той се извъртя и наведе устни към нейните, после я целуна и това беше най-доброто доказателство за думите му. — И аз се гордея с теб, Моника. Направила си вълнуваща кариера. — Гласът му съблазнително се

снижи. — Сега само трябва да видим как да преместим програмата ти през деня, за да имаме на разположение целите нощи.

На Моника идеята ѝ се стори божествена.

— Мисля, че Сами ще каже каквото трябва на шефовете. Харесва ми да съм с теб, когато слънцето залязва, както сега. Сигурно говори романтичната ми същност.

— Значи ставаме двама — промърмори той до устните ѝ миг преди да я целуне дълго и влюбено.

После въздъхнаха дълбоко и потънаха в изпълнена с интимност тишина. Думите бяха излишни в хармонията, която ги стопляше въпреки летния бриз. Никога преди не се беше чувствала така доволна и щастлива, съвсем същото изпитваше и Майкъл. Когато слънчевите отблясъци над пристанището станаха оранжеви, той пак заговори делово:

— В понеделник сутринта ще има пресконференция, на която ще бъде обявено по-ранното пенсиониране на шефа на полицията.

— Как е той?

— Когато му се обадох преди малко, беше добре. Но възстановяването ще е бавно и той е повече от щастлив да се отърве от управлението. Там бях миналата седмица, в Кейп, да говорим делово с него. Няма да си отдъхне, докато не свали от плещите си грижата за полицията и нейното бъдеще. С това разклатено здраве и бездруго щеше да обяви оттеглянето си следващия месец. Сега малко ще избързаме. — Той спря да говори, изглеждаше несигурен. — А що се отнася до тази пресконференция...

— Да?

— Искам да си с мен. Ще... дойдеш ли?

— Ти съмняваш ли се?

— Е, знам какво мислиш за полицията.

— Да върви по дяволите! Аз те обичам! Не бих си и помислила да бъда някъде другаде в понеделник сутринта!

Майкъл простена и я притисна силно до голото си тяло.

— С какво успях да те заслужа? — промълви той. Гласът му беше станал по-дрезгав от нейния.

— Ти си пълнокръвен американски герой... а аз съм неизлечима романтичка. Как иначе би могло да свърши всичко това?

Той я стисна за наказание.

— Тази сутрин не беше толкова сигурна в това.

— Защото мозъкът ми беше размътен. Едно е да го четеш, съвсем друго да го живееш. Ако можех да седна и спокойно да анализирам какво се случи, щях да разбера, че става въпрос за неразбирателство, което ще доведе до развързката. Нали разбираш: аз се чувствам наранена, защото ти изглеждаш отчужден, ядосвам се, тогава ти си мислиш, че аз съм се забъркала с някой друг, затова ме обвиняваш, че съм мръсница, тогава пък аз се ядосвам още повече...

— Моника?

— Да, Майкъл? — Обичаше миризмата му, би могла да я вдишва часове наред.

— Стига толкова!

— Но аз не казах нищо за другия проблем. — И кожата му — толкова стегната. Обичаше да го докосва — навсякъде.

— Какъв друг проблем?

— От тази сутрин. Ти трябваше да ми кажеш, че ме обичаш в мига, в който се събудих! Не трябваше да ме оставиш да чакам часове наред, преди неохотно да ми го съобщиш — скара му се тя на шега.

— Това, скъпа жено, е разликата между книгите и реалността. Имам право да те изненадвам от време на време.

Моника се усмихна широко и се сгуши любящо в мъжа, който я вълнуваше толкова много. „Краят на дъгата“ не беше нищо. Двамата с Майкъл имаха всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.